Constantin HORBOVANU

Aşa-i românul!

Constantin HORBOVANU

Aşa-i românul!

Editura MUŞATINII
Suceava, 2019

Proiect editorial realizat cu sprijinul
CONSILIULUI JUDEŢEAN SUCEAVA
Preşedinte: ***Gheorghe FLUTUR***

Centrul Cultural „Bucovina” Suceava

Editura „Muşatinii”
Suceava, str. Tipografiei nr. 1,
Tel. 0230 523640

tipar: **Grup Mușatinii**
tipografie · editură · producție publicitară
SUCEAVA, tel.: 0230 523640

Din însemnările trecătorului Constantin Horbovanu

Statisticile specialiștilor arată că, înainte de 1989, în industria metalurgică din România au lucrat mai puţini turnători … la piese, și mai mulţi … la securitate!

Apropo de păcăleli: noi, românii, numai întâi aprilie trăim, de când ne știm!!

Cel care te iubește îţi dorește numai bine, mereu, fără să afle lumea. Nu trebuie să-l răsplătești pentru asta, ci să fii doar sinceră cu el.

Dacă ai de ales între două sau chiar mai multe suferinţe, să o alegi pe aceea care nu-ţi știrbește omenia, demnitatea.

Când e fericită, femeia devine obraznică și zâmbește; când e nefericită, femeia plânge și bodogănește. În faţa bărbatului, ea triumfă în ambele cazuri.

Cele mai crezute minciuni sunt cele îmbrăcate în haine bine lucrate, frumos meșteșugite, cu care se îmbracă, cu timpul, și mincinoșii.

Nu știu ce este fericirea. Voi știți? Vă mulțumesc! Nu știți nici

voi. De două ore îmi vorbiți numai de plăceri!...

Fiecare om are drumul său. Dacă drumul său este greșit, dar el încearcă să facă, în mod conștient, numai lucruri bune și frumoase pentru semenii săi, atunci el intră în categoria oamenilor. Dacă el merge pe drumul bun, dar face, în mod conștient, lucruri care ies din sfera omeniei, atunci acel om trebuie trecut la categoria - neoameni.

Dacă într-o iubire apar minciunile, nu după mult timp vine și trădarea.

Viaţa fiecăruia dintre noi înseamnă lupta continuă pentru Umanitate. Cum poţi dormi sătul și fericit, când oamenii umiliţi și obidiţi nu se pot odihni din cauza foamei și suferinţelor provocate tot de oameni?! Omenirea ar trebui să fie o familie demnă, unită, fără minciuni, fără tiranie, fără înșelaţi și oprimaţi.

Cea mai mare pedeapsă pentru un bărbat? Să nu iubească o viață întreagă și să se îndrăgostească la bătrânețe!

A făcut o facultate, un masterat, încă o facultate, și lucrează acum în Londra ca ajutor de bucătar!!...

În dragoste, dacă nu știi să dai, să nu ceri! Cel mai frumos este să dai, fără să ceri!

Astăzi nu căscatul este molipsitor, ci minciuna, care începe din familie, școală și se amplifică, în proporţie geometrică, până la cele mai înalte instituţii. Așa am ajuns la corupţia și neîncrederea generalizată.

Dacă ai obiceiul să minţi, nu te supăra când ești minţit.

Când o femeie spune că și-a părăsit bărbatul, din cauza infidelității acestuia, iar bărbatul susține că ea a călcat strâmb, adică are amanți; de obicei judecătorul, dacă este bărbat, îi dă câștig de cauză femeii!

A fost arestat de poliţie, de negru ce era, și pe dinăuntru și pe dinafară, adică pătat; și a ieșit din sala de judecată mai alb decât varul!

Amanții pot fi atât de buni actori încât, o viață întreagă, îi urmărești și nu realizezi faptul că ei joacă teatru.

Cei mai periculoși oameni sunt superficialii. Nu poţi avea încredere nici în cele spuse, nici în lucrurile făcute de ei.

Dacă omul învaţă numai ca să aibă minte, nu este bine; îi trebuie și un suflet pe măsură. Caracterul este dat de înţelepciunea filtrată de suflet.

Cunosc o femeie deosebită, frumoasă, elegantă; dar mi-e frică să mă apropii de ea. Pentru că îmi place mult, nu vreau să o fac de râs!

O faptă morală pornește din inimă și are întotdeauna adevărul și respectul cuvenit.

Dacă vrei să ajungi în atenția unei femei, spune-i că o iubești sau că o urăști. Dacă vei fi indiferent, te va urî!

Cu cât trec anii și mă apropii de bătrâneţe, cu atât simt din ce în ce mai mult, mai des, și vă spun asta sincer, chiar dacă-mi este, cumva, rușine, simt că mă lasă cineva, ceva, cumva…M-am hotărât: de mâine îmi cumpăr ochelari, altfel nu voi mai putea citi!

Nu pot lua masa în oraș pentru că… eu am probleme cu inima și nu pot duce greutăți mari! Dar un scaun pot duce!...

Pot iubi cu adevărat numai cei care au inimile curate.

Pe om, Dumnezeu l-a făcut om. Dacă acesta se transformă, mai târziu, în altcineva sau altceva, o face pe răspunderea lui.

Îndrăgostiţii vorbesc puţin, nu-și pierd timpul cu „fleacuri”!

Unii semeni nu fac deosebirea dintre o femeie de consumaţie și o femeie care se consumă!

Vor ajunge copii răi și mulţi dintre copiii acelor părinţi și profesori care una spun și alta fac.

Sentimentele frumoase vin de la sufletele frumoase și nu au termene de valabilitate.

Când conducătorii unei ţări merg spre lux, ceilalţi oameni se îndreaptă spre sărăcie.

Când eram tineri, frumoși și îndrăgostiți, eu, chiar dacă nu aveam dreptate, nevastă-mea îmi dădea dreptate! Acum, după treizeci de ani de căsnicie, eu, chiar dacă am dreptate, nevastă-mea nu-mi dă dreptate! Dreptate-i asta?!..

Interesant, într-o căsnicie: Cu cât bărbatul este mai timid, cu atât soția este mai îndrăzneață!

Aurul nu se dizolvă în apa tulbure, nici nu este luat de vârtej, izbit de maluri și dus la vale. Aurul se așază pe fundul apei și așteaptă.

Căutătorii de aur scot la suprafaţă metalul preţios pentru a fi admirat de toată lumea. Cunoscătorii însă îi vor admira, în primul rând, strălucirea interioară și puritatea, pentru că aurul este interiorul luminos, sufletul, nu spoiala strălucitoare, de cele mai multe ori înșelătoare. De aceea, aurul este măsurat de cunoscători, în carate.

Dacă ar fi să mă nasc a doua oară, aș ști pe cine să iubesc, pe cine să stimez și de cine să mă feresc!

Când are bani și îi merge bine, stă pe lângă cei bogaţi; când e la ananghie, îi caută pe cei înţelepţi.

Noaptea dorim, din plăcere, iar ziua iubim, din iubire!

Romeo și Julieta, Tristan și Isolda, Hamlet și Ofelia, Orfeu și Euridice și alţi oameni cu sentimente normale trăiesc sau ar trebui să trăiască și astăzi printre noi, dar noi, cei mai mulţi, orbiţi de bani, titluri, lucruri și altele, care ne-au făcut superficiali, nu-i vedem, nu-i simţim și, chiar dacă i-am vedea, i-am respinge, ei fiind, pentru noi, învechiţi. Trăim o viaţă, care nu-i viaţă!

Cel care își minte familia, își tiranizează copiii, lovește animalele și se ceartă cu vecinii, nu va câștiga niciodată încrederea celor buni și drepţi, ci doar a acelora de-o teapă cu el.

Frumuseţea fizică înfrumuseţează o zi, o noapte sau mai multe; frumuseţea morală înfrumuseţează o viaţă.

Marile realizări ale acestei lumi, în toate domeniile, sunt rodul marilor pasiuni, însoţite de voinţă. Fără ele oamenii ar fi fost astăzi mai aproape de copacii din care au coborât, decât de civilizaţia de care ne bucurăm cu toţii.

Culmea culmelor! Aseară, o doamnă m-a întrebat dacă nu cumpăr câteva sentimente de iubire!.. Le avea în plus!!

Căsătoria este „instituția” în care bărbatul și femeia vin, sau ar trebui să vină, cu păcatele lor. Când au lăsat păcatele afară, la ușă, în interior este loc și liniște. Dacă au băgat păcatele înăuntru, atunci în interior se creează o îngrămădeală, care poate să ducă pacea pe apa sâmbetei!

Dacă i-am amenda pe toţi românii care mint, ţara noastră ar avea cea mai bogată vistierie!

Sunt oameni care se îndrăgostesc de„n” ori în viaţă, care își schimbă partenerii precum ciorapii(ceea ce înseamnă că partenerul nu valorează mai mult decât ciorapul!). Nu vi-i recomand! În schimb, cei care se îndrăgostesc o singură dată, iubesc o singură fiinţă, cu toată fiinţa lor, sunt de încredere, nu trădează și nici nu se laudă. Ei sunt cei mai buni, mai loiali, sunt de încredere în tot ce aţi întreprinde. Vi-i recomand!

Răsăritul soarelui nu seamănă niciodată cu asfinţitul. La apusul soarelui, gândim cu o zi în plus.

Când cineva îţi oferă o pâine gratis ești obligat, omenește gândind, să o împarţi cu flămânzii de lângă tine.

Nu poate să-mi dea lecții de dragoste un om care nu a iubit niciodată!

La finalul show-ului dat de un cântăreţ pe scenă, un spectator i s-a adresat: „Până acum aţi cântat pentru picioare, în continuare, dacă vă rog frumos, nu cântaţi și ceva pentru inimă?”

Căsătoria e o acumulare de vicii! Dacă soțul are mai multe, înseamnă că soția va trebui să fie mai atentă!

Cei doi parteneri de viață, la căsătorie, aduc, alături de altele, și viciile lor. Acestea pot fi trecute la… zestre?

Modest fiind, și-a dorit de la viaţă, în modul cel mai sincer și mai frumos posibil, mult soare și multă, multă, multă căldură. Și… s-a ars!

Când vrei să ajuţi, cu adevărat, un sărac, mergi la el acasă și dăruiește-i ce ai de dăruit; nu da știre prin ziare și televiziuni să te caute, dacă are nevoie de ceva.

Din anul 1956 și până în 1989, am avut un singur gânditor: „Gânditorul de la Hamangia”. Astăzi avem: „Gânditorii din România”, cel puțin 20 de milioane!...

Dumnezeu a făcut natura, (ce splendoare!); a făcut animalele, (ce diversitate!); după care a făcut ceva ce nu trebuia să facă: l-a făcut pe om, adică pe cel care distruge natura și omoară animalele!

Adevărata mea vârstă nu o găsești în buletin, ci în inimă.

El se laudă că a citit multe cărţi dar, după cum se vede, le-a citit numai!...

La el, mai totdeauna, adevăratul sens al cuvântului are… mai multe sensuri!

Au conștiinţă acei oameni care se gândesc și la binele altora.

Dacă-ţi taie calea o pisică, nu-ţi va merge bine, dar ai timp să te întorci din drum. Dacă-ţi taie calea un urs, îţi va merge „bine”, dar nu mai ai timp să te întorci!...

Sentimentele frumoase vin de la sufletele frumoase și nu sunt perisabile. Frumosul din omul frumos dă lumină în zilele urâte și rămâne și după ce omul nu mai este.

În industria românească roboţii vor înlocui oamenii, doar atunci când vor putea bea cafea, ceai…, vor fuma și vor mânca pizza!

Când înţeleptul este și bogat(cazuri rare, dar sunt totuși) la el merg pentru sfaturi și bogaţii și săracii. Când înţeleptul este sărac, merg numai săracii. Cei bogaţi nu vor să coboare la nivelul lui.

Atunci când vorbește un om înţelept, închide gura și desfun-dă-ţi urechile.

Cea mai mare invenţie a omului: să plagieze… natura!

Judecata este făcută după lege, dar are și ceva din caracterul judecătorului.

Dacă iubești o femeie care nu te iubește, ba, mai mult, după un timp nici măcar nu-ţi mai răspunde la telefon, nu te răzbuna pe alte femei nevinovate minţindu-le, ci retrage-te demn în carapacea ta. In felul acesta și iubirea va rămâne mereu pură, frumoasă, onestă.

Când iubirea rămâne veșnic pură și tânără, nici iubiţii nu îmbătrânesc.

Spunea, zilele trecute, un muzicant: „Cânt la nunţi din 1979

și am avut angajamente numai în orașe, la oameni cu dare de bani. Înainte de 1989, cea mai cerută melodie, la o nuntă, a fost „Mai învârte, Doamne, roata!”, a Irinei Loghin, pe care am cântat-o, într-o noapte, de nouă ori; după 1989, cea mai solicitată melodie a fost „Castravetele”, a unuia Fernando, pe care am cântat-o, tot într-o noapte, de unsprezece ori, și o mai cântam de câteva ori, dacă nu amenințau două doamne că pleacă acasă!!”

Degeaba ai vederea bună, dacă ai inima rea!

Atât de ocupată a fost mireasa asta încât mirele cu nuntașii și muzicanții nu au luat-o de acasă sâmbătă seară, adică în seara nunții ei, așa cum este obiceiul din strămoși, ci, de la… serviciu, unde au găsit-o după două ore de căutări, și unde dânsa dădea like-uri , pe facebook, acelora care-i urau casă de piatră!!

L-am întrebat de ce trebuie să folosesc cleștele pentru a scoate câte o vorbă de la el, și nu a vrut să-mi răspundă, în schimb a râs. Atunci am înțeles de ce vorbește rar: fiindcă are dinții rari!

Cumpără pământ cu nemiluita. „Bag banii în pământ!”zice el, mai în glumă, mai în serios. Dacă-mi amintesc bine și Făt-Frumos, pe vremuri, când mergea undeva, trimitea buzduganul înainte, să anunțe sosirea sa!

Nevastă-mea nu-i deloc prietenoasă cu berea, țuica, votca, vinul, ginul…Aseară, când mi-a reproșat că, în atâția ani de căsnicie, nu am invitat-o niciodată la o terasă sau restaurant, i-am răspuns scurt și la obiect: De ce să te invit, ca să nu beau nici eu?!?

Atenție prieteni si rude: faceți, vă rog, diferența între un sfat și un ordin. Primesc sfaturi, dar nu primesc ordine!

Analizând omul în toată profunzimea sa, îţi dai seama în ce societate merită să trăiască!

După o vreme, plictiseala începe să doară.

De obicei, ajung derbedei copii ai oamenilor bogaţi, și mai puţin copii ai oamenilor înţelepţi.

„Nu poţi trăi fără conștiinţă!, se spunea pe vremuri. „Fără conștiință trăiești mai bine!”, se spune acum.

A slăbit pentru că a mâncat numai ceea ce nu-i place, lângă cineva pe care nu-l poate suferi!

La 20 de ani, când ești tânăr și în putere, ţi se pare că toată lumea e la picioarele tale. La 90 de ani, când ești bătrân, fără putere, și nu poţi merge, ţi se pare că tu ești la picioarele lumii întregi!

Pe unii oameni îi poţi deosebi de ceilalți după averi, pe alții, după suferințe.

În școli, armată,… până am ajuns să muncesc, vorba aia: „Munca l-a creat pe om”, îmi stârnea râsul. Acum, după 30 de ani de muncă, îmi stârnește plânsul!

Tu ești, pentru femeia pe care o iubești, dar nu te iubește, o adevărată pacoste!

Nu-mi explic de ce, dar eu mă simt puternic numai în România!

„Unde-i lege, nu-i tocmeală!”spune o zicală veche. Dacă o lege poate fi interpretată în mai multe feluri, iar judecătorii, procurorii,

avocaţii și pârâţii fac tocmeli, înseamnă că aceea nu este lege!

Sunt oameni care se trag din maimuţe, oameni care se trag din porci, oameni despre care nu vom ști niciodată din ce animale se trag… Oricum, puţini oameni sunt creaţi de Dumnezeu, după chipul și asemănarea lui!

Oricât de bogat ai fi, și oricât de mare funcţie ai avea, dacă fiii tăi au purtări urâte, nu ești fericit.

În iubire partenerii nu vin cu valizele de bani și aur în față, ci cu pasiunile lor sincere, cu sufletele curățate de orice gând urât. În iubire nu există măsuri, chiar dacă partenerilor li se pare că sunt!

Când ai avere mare, cei mai mulţi dintre cei aciuaţi în jurul tău sunt prietenii lucrurilor, nicidecum prietenii sufletului tău.

Cu ani în urmă, la Cadastru, o femeie venită de la ţară m-a întrebat: „Mama a murit în urmă cu opt ani. Nu vă supăraţi, ce trebuie să fac, ca să trag pământul de pe ea, pe mine?”.

Anumiţi vecini îmi lasă mizerie la uşă! Nu zic nimic, mă retrag oftând, în sufletul meu. Un coleg de serviciu face o glumă proastă! Mă retrag oftând în sufletul meu. Femeia pe care o iubesc mi-a blocat telefonul sau nu vrea să-mi răspundă! Mă retrag oftând în sufletul meu. Dacă în sufletul meu încap eu, și toate oftaturile pe care le adun zilnic, înseamnă că am un suflet mare!

Cei care nu au încredere în nimeni, nu au încredere nici în ei, dar puţini recunosc.

Pentru unii viață bogată înseamnă bani, case, pământuri,

mașini, aur…; pentru alții viață bogată înseamnă familie frumoasă, artă, prieteni, liniște, sănătate, civilizație…

Dacă Dumnezeu nu l-ar fi gonit pe om din rai, nu era mare lucru, ca raiul, astăzi, să fi arătat jalnic: bombardat, cu casele în ruină, cu lagăre de exterminare a oamenilor, cu ţarcuri de exterminare a animalelor, cu pădurile tăiate, cu florile călcate în picioare, cu apele infestate, cu aerul de nerespirat!...Raiul, astăzi, ar fi poligon de încercări, nicidecum rai!

Se zice că timpul le vindecă pe toate. Și pe toți. Pe unii - timpul îi vindecă de tot!

Să nu te căsătorești cu femeia pe care o iubești, dacă ea nu te iubește! Veți trăi clipe foarte grele împreună și, chiar dacă vei fi sclavul ei, tot te va părăsi, și fizic, pentru că sufletul ei a locuit în altă parte, nu a fost niciodată lângă tine, nu a fost niciodată căsătorit cu sufletul tău!

Sunt trei lucruri fără limite, la noi, românii: vorbăria inutilă, bârfa și …prostia!

Oamenii pe care vrei, sincer, să-i cunoști, nu sunt aceiași cu cei care vor să te cunoască. Nu-i obliga pe cei care nu vor să fie alături de tine. Stimează-i, dar iubește-i pe cei care-ţi sunt aproape.

În dragoste, de la agonie la extaz, de la dulce la amar, pot fi doar câteva clipe. Gurile rele spun că așa a apărut dulceața…, mai ales cea de cireșe amare! Iar dacă într-o căsnicie, în care cei doi tineri s-au luat din dragoste, intervin părinții, ea se transformă într-un fel de… dulceață de ardei iuți!!

Când nu există egalitate de sentimente în prietenia dintre doi oameni, prietenia nu mai este prietenie. Intră în categoria show-uri. Pentru unii.

Banii au foarte mulți prieteni. Mulți, devotați și de durată.

Cei care se iubesc își provoacă, foarte des, neplăceri unii altora, dar trec repede peste ele, dragostea spălând repede păcatele. Cei care se iubesc sunt pătimași și își asumă, în orice moment, vinovăția iubirii.

Ești înţelept numai dacă reușești să-ţi găsești prieteni adevăraţi și să ți-i menții toată viața.

Amantul este hoțul care fură flori din grădini ce par a fi părăsite de grădinari!

Când voi fi bătrân și fără ținere de minte, voi lua notițe din tinerețea mea!

Prieteni, vecini, rude, colegi cereți-mi sfaturi cât mai multe, că mai am vreo două mii, scrise și nefolosite, adică nou-nouțe! Păcat de ele! Profitați!

Sunt femei frumoase de care nu te poți apropia: din cele spuse sau făcute, îți dai seama că sunt mai acre decât oțetul!

Când te ascunzi de alții, de fapt te ascunzi de tine.

Dumnezeu i-a făcut pe oameni ca să se iubească, nu ca să se urască, sau chiar să se omoare între ei!

Îi ajut, dacă pot, pe toți cei care-mi cer ajutorul. Îi ajut și pe

cei care nu mi-l cer, dar au nevoie de el. Așa m-am format, și așa voi continua să procedez până la capăt, chiar dacă doi sau trei dintre cei ajutați au încercat să-mi păteze gestul.

Când sunt fericit fac tot posibilul să nu mă întâlnesc cu Einstein. Nu vreau să-l aud spunând că „totu-i relativ”!

Dragostea începe ca o furtună și are multă nebunie în ea. Dacă, după o perioadă de timp, cei doi dau dovadă de înțelepciune, înseamnă că au ajuns prieteni.

Caut oftalmolog bun. Văd din ce în ce mai puține mini-jupe, și din ce în ce mai mulți pantaloni!...

Dacă tatăl meu a dat în mintea copiilor, înseamnă că trebuie să-l duc la Spitalul pentru copii!!..

În urmă cu câțiva ani îi explicam unui tânăr un aspect cât se poate de adevărat din viața de zi cu zi a familiei mele, și anume: cum o ajut eu pe nevastă-mea la cumpărături, în bucătărie...dar și la alte treburi gospodărești. Știind că scriu umor, la un moment dat, tânărul m-a întrerupt zicându-mi: „ Ăsta-i umor comunist!!”

Astă-vară, când l-am cunoscut pe Einstein, eram fericit de vreun an de zile și credeam că fericirea mea va fi veșnică. „Totu-i relativ”! mi-a zis Maestrul și a avut dreptate. După trei luni… fericirea mea s-a dus pe apa sâmbetei!

Nu sunt atât de alb, cum mă cred unii, nici atât de negru, cum mă cred alții. Sunt și alb și negru, când alb, când negru, așa cum sunt și ei…!

Așa îi este dat omului: să se roage pentru viață sau să se roage pentru moarte!

Când un partid vine la putere, primul lucru pe care-l face, primăvara, atunci când se însămânțează promisiunile, e să dea ceasurile înainte. „De acum… va curge numai miere!”, spun conducătorii acelui partid, iar noi, cei mulți, umiliți, obidiți și creduli, ne bucurăm, așa cum se bucură copilașii de trei, patru ani, atunci când li se promit jucării. Toamna, când constatăm că toate au mers pe dos, cu capetele plecate și dezumflați dăm ceasurile înapoi și așteptăm alte și alte alegeri!...

Cred că Dumnezeu se uită la ceea ce fac oamenii, și când găsește un om care face lucruri frumoase, deosebite, atractive, Domnul îl ia aproape de el, chiar dacă-i tânăr.

După ce am aflat că prin ordinul ministrului mediului a fost mutat un cuib de barză, de pe un stâlp pe altul, am pus la punct un proiect pentru mutarea, tot prin ordinul ministrului, a unui cuib…. de hoți, din cartierul meu în alt cartier!

Chiar dacă nu te lasă să dormi, te slăbește, te face grijuliu, te…, te…, dragostea este boala frumoasă pe care o aștepți, uneori, o viață întreagă!

Sunt femei, dar și bărbați, care, după consumarea primei relații ticluieasc o poveste convenabilă, de obicei romantică, pe care o repetă la începutul relațiilor următoare.

Acelora care cred că motorul mașinii este mai valoros decât capul șoferului, le doresc sănătate și înțelepciune.

Spunea un marinar: Furtuna provocată de femeie este mai periculoasă decât cea provocată de ocean. Oceanul îți poate lua viața. Femeia îți ia și demnitatea!!

Dacă ai încercat să-i faci un bine unui om, dar a ieșit rău; ai încercat să îndrepți răul făcut, dar a ieșit și mai rău, de preferat este să pleci de lângă el, ca să nu-l distrugi de tot!

Vara, toamna, când afară e cald și frumos, când în casă e cald și frumos; când bogățiile pământului ne așteaptă în piețe, am foarte multe visuri, care de care mai plăcute…Și pentru că sunt foarte multe, și nu le pot consuma odată, cele care-mi rămân le pun, cu multă grijă, în borcane, la murat. Iarna, când afară-i frig, dar și-n casă-i frig, când la piață, în locul bogățiilor toamnei tronează zăpada, adică bogăția iernii, scot visurile de la murat și le servesc la orice oră. Dacă mai am și altceva… e bine, dacă nu, merg și singure! Doamne, ce dulci sunt și ce căldură plăcută îmi pătrunde în toate colțișoarele sufletului!!...

Ultimele ceasuri din viața unui om ne pot arăta cât de fericit a fost în viața sa, scurtă sau lungă!

Știind că femeilor le place vorba lungă, le spun și eu multe, iar din ele, cele mai multe sunt minciuni. Și nu se supără. Le plac minciunile sau modul cum le spun?

Am un prieten care, de multă vreme, vrea să scape de mine și nu știe cum. Cu multă părere de rău, dar… îl voi ajuta.

Femeia de moravuri ușoare are unul dintre cele mai interesante CV-uri!

„Mergi la medic, ia medicamente, stai la cald, în pat, că ești răcit

tare, iar tusea ta este mai autentică decât cea a măgarului!", aşa spun toţi cei care-mi intră în casă, în aceste zile, şi poate că au dreptate. Dar am şi eu ambâţul şi dreptatea mea. Dacă aţi şti!… Dacă aţi şti ce feerie văd eu când am accesul de tuse! Mii de steluţe strălucitoare, de toate culorile, mii de becuri care luminează în toate nuanţele! Atât de cald, luminos şi frumos este totul în jur încât, deseori mă întreb dacă n-am ajuns deja în rai! Până anul acesta n-am văzut ceva mai frumos! Sincer! Iar acum văd! Gratis!! O singură întrebare mă frământă, totuşi: de Crăciun şi Anul Nou vor lumina la fel de multe beculeţe? Din cauză că le aprind prea des, multe dintre ele nu se vor arde?

În tinereţe, ochii îmi spun care femeie este frumoasă şi merită iubită. La maturitate, inima cântăreşte frumuseţea femeii şi decide dacă merită să fie iubită.

Sunt oameni care nu-şi riscă viaţa pentru a salva viaţa unui semen, sau pentru a-şi apăra ţara, în schimb îşi riscă viaţa pentru a câştiga o sută de euro!

Ghinionişti sunt unii oameni: o viaţă întreagă nu au reuşit să se îndrăgostească, iar când, în sfârşit, s-au îndrăgostit, s-au îndrăgostit de cine nu trebuie!

Chiar dacă sunt o fire deschisă, sinceră cu prietenii, cu toată lumea, totuşi am în sufletul meu câteva secrete, care vor pleca de acolo odată cu mine, când voi pleca şi eu!...

Am descoperit care este cea mai bună cură de slăbire. În două, trei săptămâni slăbeşti vizibil, multe kilograme fără goji, ghimbir, cardamon şi alte cele…scumpe. E o metodă foarte eficientă. Ce trebuie să faceţi? Simplu: să răciţi tare, tare, aşa cum am răcit eu în urmă cu trei săptămâni!! Este adevărat că sunt şi ceva reacţii adverse: tuse cât poţi

duce, stele verzi, dureri de cap, transpirație, lipsa poftei de mâncare, greață, dureri de gât…, dar se merită pentru că, vorba aia - „corpul subțire, cu reacții adverse se ține”! Eu am slăbit patru kilograme, dar până îmi voi reveni complet, sigur vor mai pleca două!! Simplu și eficient, nu?! Am, totuși, un sfat: după ce terminați „cura de slăbire” să nu ieșiți afară când este nițel vânt, că vă ia!!...

L-am întrebat pe un viticultor de ce vinul său, de anul trecut, e atât de slab și, după ce a făcut ochii mari, mi-a răspuns că vinul său este mai slab pentru că a cules strugurii pe ploaie!

Greutățile pe care ni le pricinuim noi înșine sunt mai mari decât cele pe care ni le fac alții, dar nu recunoaștem!

Prima legătură dintre doi oameni, care încearcă să lege o relație, este din sfoară subțire, care se poate rupe ușor, după o zi, cinci, zece… Dacă relația lor a trecut de un an sau doi, legătura a ajuns deja o punte, pe care se circulă ușor, în ambele sensuri. După 20 de ani, cei doi sunt legați de un pod solid care, cu greu, poate fi distrus. De obicei, o prietenie veche, puternică, nu este distrusă de un străin, ci de cineva pe care-l considerăm apropiat!

Atenție! S-ar putea să vină la tine un bărbat, fără să-l chemi, să te strângă în brațe, fără să vrei, și să nu te lase până nu-l crezi bărbatul adevărat și potrivit ție!... Dar el nu face treaba aceasta pentru că te iubește, ci pentru că e prost-crescut!!

Membrii familiei noastre sunt foarte harnici. Toți șase. Cât este ziua de mare fac treabă, mare sau mică, dar fac! De aceea este mereu coadă la closet!!...

Știu de ce sunt nefericit: pentru că vreau să fiu întotdeauna eu!!

Acțiunile omului sunt în funcție de vârstă, dar trebuie să învețe să facă pentru toate vârstele.

Îți trebuie o viață ca să înveți cum să trăiești frumos și moral.

Atunci când suntem mereu, și mereu, supărați, plouați, nu facem altceva decât să ne batem cuie la sicrie!

Femeia uită foarte greu greșelile soțului și foarte ușor, greșelile sale. Dacă încercați să i le reamintiți, veți vedea cât de artistic plânge și se caină că nu este înțeleasă!

Toate mamele sunt frumoase. Frumoși sunt și tații de lângă ele, dar cu o condiție: să nu fie amestecați!

Un amic de-al meu, nu pronunță niciodată cuvântul „drac", poate din frica față de Dumnezeu. Când dă greș în ceva, în loc de „dracul m-a pus" el spune „nevastă-mea m-a pus"!

Cândva, aveam rimă și în poezie și în viață. Astăzi, nu mai am nimic! Nu albe, ci negre îmi sunt și versurile și gândurile și zilele!

Când a auzit prim-ministrul că eu fac multă economie la bani, energie electrică, benzină, motorină, gaz, apă, mâncare și multe altele, m-a chemat la guvern și m-a instalat în funcția de Ministru al Economiei!

Să nu-ți alegi noaptea, la lumina becului, ochelari de vedere sau de soare, pentru că lumina artificială înșeală!

Marele scop al omului, atunci când primește viață, este să trăiască și să se bucure de cât mai multe zile senine! Când este tânăr, nu

trăiește dacă nu are toate zilele senine. La bătrânețe, este mulțumit… că trăiește!

Aseară, la restaurant, într-o atmosferă de basm, am întâlnit o femeie superbă. Azi-dimineață, după ce și-a spălat machiajul de pe ochi, față și suflet, este altă ființă. Uitându-mă la ea, uitându-mă și în sufletul meu, realizez că nici eu nu sunt cel de aseară!...

Dacă-i vorbești despre bătrânețe unui copil, se miră; dacă-i vorbești unui tânăr, râde; dacă-i vorbești unui bătrân, se întristează sau chiar se supără!...

Românul suferă de o boală grea și incurabilă: crede despre sine că este cel mai pregătit, cel mai nimerit, cel mai bun, cel mai deștept, de neînlocuit… Și de aici pornesc „războaiele”. Nu ne nimicesc străinii, noi ne nenorocim singuri prin luptele duse de orgoliile și prostiile noastre!

Sunt glume care nu merg nici la petrecerile restrânse. Asta înseamnă că nu sunt glume, ci porcării, și nu sunt scrise de umoriști. Umoristul are obrazul subțire.

Cele mai frumoase creații artistice, de artă, poezii și cugetări au venit de la oamenii nefericiți. Pentru nefericiți, fericirea este un ideal moral.

Trebuie să ne unim noi, cei care cărăm pietrele, care ducem în spate greutățile, nu trebuie să lăsăm să se unească cei care dau porunci sau ne manipulează și care nu sunt nici roșii, nici verzi, nici albaștri, ci au culoarea banilor sau a aurului cu care se îngrașă zi de zi!

Din cauză că nu avem drumuri ca lumea, la ultima întâlnire cu

liderii statelor Uniunii Europene, Preşedintele României și-a încheiat discursul cu următoarea frază: „Vă asigur, doamnelor și domnilor, că România se află pe cărarea cea bună!”

Liniștea sufletească limpezeşte gândirea; te face mai drept, mai atent cu cei din jur, îți dă mai multă încredere în tot ceea ce faci.

Oamenii superficiali sunt foarte periculoși. Nu citesc, nu aprofundează, nu se documentează, nu verifică, dar cred că știu totul, ba, dau și lecții. Pot fi ușor manipulați de cei „interesați”.

Omul în vârstă locuiește într-o cameră cu două geamuri: un geam mare, prin care își revede trecutul și un geam mic, prin care se uită, din când în când, spre viitor.

De ce sunt și bucătari slabi? Pentru că le este frică să mănânce din bucatele alese preparate de ei!

După ce i-am citit, studiat şi înţeles, după ce am trecut prin mai multe situaţii limită, dintre toţi prietenii pe care i-am avut am rămas numai cu unul. Dar ce prieten! Am curajul să mă prezint cu el chiar și în faţa judecăţii de apoi!

Virtutea ar trebui să fie o obligație a tuturor oamenilor. În realitate, oamenii superiori din punct de vedere moral, o consideră datorie.

După ce am divorțat de nevastă-mea, pentru că nu mi-a fost fidelă, am rămas cu amanta, care mi-a rămas fidelă, chiar dacă, la un moment dat, soțul ei a avut unele bănuieli!

Cei mai gălăgioși oameni din România sunt cei care omoară

timpul, cei care nu au dreptate, cei care nu au cultul curățeniei, al punctualității, al muncii și al dreptății, cei care nu respectă legile țării!...

Pierdut păcate. Mari. Le declar nule!

E bună și ceața deasă la ceva. Mai ales duminica. La ora 10, când ies din casă și merg la „obișnuita plimbare" de duminică, dacă este ceață deasă, nevastă-mea, care mă pândește de la distanță, nu vede în ce cârciumă intru!

Cei înțelepți nu cuceresc teritorii, dar femei, da!

Străinii ne vor proști, ieftini și manipulabili. Cei care ne conduc ne vor proști si manipulabili. Cei din opoziție ne vor proști și manipulabili. Cele mai multe posturi de televiziune dau, de obicei, emisiuni și filme pentru proști și manipulabili. Companiile, societățile - ne vor proști, ieftini și manipulabili. Oare, atât de rău am ajuns?!... Sau, poate, că bunătatea noastră este interpretată alfel!?... De oameni normali mai are nevoie cineva??

După doi ani de căsătorie, o doamnă a notat următoarele în carnețelul de însemnări: „În primele zile, după nuntă, un sărut valora mai mult decât cumpărăturile, gătitul și spălatul, la un loc. Acum, un sărut nu valorează nici cât „Bună dimineața!"

Toată ziua meditez. Nu mă întrebați la ce, că nu știu…, dar meditez!

Când te jignește cineva din familie, te simţi mult mai rău decât atunci când te bate un dușman.

Un iaz se poate da drept ocean sau mare, numai acelora care nu știu cum arată marea sau oceanul.

Unui comandant de nave i s-au înecat corăbiile… noastre!

Când doi se iubesc, al treilea… s-ar putea să se întoarcă, mai devreme, din delegație!

Bordel? O clădire, în care damele cu moravuri orizontale, atrag bărbaţii cu moravurile verticale!..

Cel care bea tare, se moaie!...

În urmă cu trei săptămâni, în ziua în care bărbații erau obligați să bea 40 de pahare, eu n-am băut decât 7 și l-am rugat pe Dumnezeu, în contul celorlalte 33 de pahare, să-mi trimită o bicicletă ultramodernă. Și m-am trezit astăzi,1 Aprilie, cu o pereche de ochelari pliabili!!...

În zilele noastre, de la vorba aia, veche, „prostul satului", lesne se poate ajunge la vorba nouă, „satul prostului"!.

A trebuit să-i explic două ore ca să înțeleagă faptul că, dacă greșim, asta înseamnă o experiență, nu neapărat un păcat.

Astăzi, când treceam prin fața unui club de fițe, împreună cu un prieten, am auzit următoarele cuvinte spuse de un cetățean care vorbea la telefon, în fața clubului: „Cine?!... Aia cu corp de Mercedes și cu cap de Trabant?!?". Sincer, nu am înțeles despre ce fel de „mașinărie" este vorba!!!...

În urmă cu ani, el a venit director în unitatea noastră, pus de partide, prin consens, și de pilele mari care-l susțineau. Luna trecută

a plecat patron la o altă unitate, înființată de el, unitate la care a fost transferată, încet-încet și averea unității noastre. Din unitatea de stat am rămas doar noi, oamenii, salariații, care nu avem loc nicăieri, nici măcar la fier vechi!

Când a înțeles că nevasta lui are un amant, a aflat cine este acesta, s-a întâlnit cu el de câteva ori și, știind că ei nu-i plac bețivii, l-a îmbătat pe amant de fiecare dată. Astfel a reușit să elimine concurența!

De-a lungul istoriei, femeia a apărut, întotdeauna, la timp: pentru a fi răpită, pentru a asasina, pentru a trăda, pentru a fura, pentru a procura otravă, dar, mai ales, pentru a fi sedusă sau a seduce!

Noi zicem că-s proști, dar ei au, totuși, ceva ce nu au înțelepții; ceva care-i ajută să se recunoscă, să se atragă, să se ajute și să se promoveaze, unii pe alții, până ajung în cele mai înalte funcții!!...

Întotdeauna, când am avut probleme cu procesele, cu judecătorii, mi-am angajat avocat femeie și… am câștigat!!

Am găsit, în sfârșit, un loc de muncă. La concursurile internaționale de caricaturi, traduc în limba română portretele executate de caricaturiștii străini.

Nu vom realiza niciodată nimic, dacă nu vom fi mândri că suntem oamenii acestor locuri, dacă nu vom avea ambiții și încredere în viitor.

Alt farmec are îmbrăcatul și alt farmec are dezbrăcatul, când este vorba de femei!

„Cât am muncit peste hotare nu am avut nici rude, nici drep-

turi, nici nume, nici ţară!”, mi-a zis cineva.

Pentru cel care nu iubeşte, iubirea nu înseamnă nimic, nu are viaţă!

Când eşti fericit, nu-i judeca pe nefericiţi. S-ar putea să ajungi la fel ca ei, chiar în momentele acelea, în care-i judeci.

Mulţi confundă fericirea cu plăcerea. Cei care umblă numai după plăceri sunt în stare să facă chiar şi fapte urâte, pentru egoismul lor.

Dragostea înseamnă chemare şi necesitate, la care se adaugă milioane de păreri şi sfaturi.

Mai greu şi mai periculos este să-ţi cauţi o amantă, decât o soţie. De soţie, dacă nu merge legătura, te desparţi. De amantă, tocmai pentru că merge legătura, te despart alţii. Cu forţa!

Când mi-am început viaţa am râs, am plâns, am dat din picioare şi am ţipat când am vrut. Dacă la finalul vieţii voi face la fel, înseamnă că voi fi liber.

Pentru mine, dragostea este o boală plăcută. Mai puţin plăcută a fost la sfârşitul lunii martie, anul acesta, atunci când era să ne prindă soţul ei!...

Dacă la dragoste nu se răspunde cu dragoste, cel care iubeşte va avea o mare durere sufletească, mult timp, iar cel care nu iubeşte va suferi la bătrâneţe, când îşi va da seama ce a pierdut.

Femeia, cu cât se îmbracă mai provocator, cu atât se dezbracă

mai repede!

Dacă Dumnezeu a făcut femeia după rugăminţile lui Adam şi după ce s-a gândit ani de zile, înseamnă că ştia el ce ştia!

La unele femei, după ce defilează frumuseţea, neexistând inteligenţă, încep să crească buruienile.

„Marile iubiri au inspirat poeme". Fiecare iubire este un poem, un poem personal. Pe-al meu nu pot să-l recit, pentru că nu cunosc versurile următoare.

Cei mai buni prieteni ai fetelor tinere sunt bărbaţii maturi.

Un bărbat nu poate vorbi despre starea unei femei, pentru că nu se pricepe la rochii, modă, bârfă, amanţi!…

Câmpurile nu sunt bătute de gheaţă. Arată rău din cauza politicienilor care bat… câmpii!!

Cică sunt trei mari evenimente serioase în viaţa omului: naşterea, căsătoria şi moartea. Eu zic că, de cele mai multe ori, sunt numai două: naşterea şi moartea, căsătoria fiind de tot râsul!

Astăzi dimineaţă, uitându-mă la o femeie frumoasă, m-am împiedicat, am căzut pe trotuar şi m-am lovit la un genunchi. Ea a venit lângă mine şi mi-a reproşat, zâmbind: trebuie să te uiţi şi pe unde calci!!

Foarte multe femei ar fi disperate dacă nu ar fi moda.

I-am spus de mai multe ori că este frumoasă şi nu a reacţionat

în niciun fel. Când i-am spus că-i foarte frumoasă, mi-a mulțumit, zâmbind!

Curios! Când vorbește despre dragoste, despre femei, un amic de-al meu spune că a fost ispitit o singură dată, dar a căzut în ispită de foarte multe ori!

De mulțimea sărbătorilor dintr-un an se bucură leneșii, preoții și proprietarii de localuri.

Altfel vorbește despre femei cel care a avut succes la femei și altfel vorbește cel respins…

Femeia matură nu-și izgonește primul amant, în momentul în care și-a găsit un al doilea. Odată cu trecerea anilor se scumpesc bucuriile, se scumpesc și amanții!

Dacă la sfârșitul unui film de dragoste soția ta ia apărarea amantei, înseamnă că trăiește într-un film de aventuri!

În general, la emisiunile televiziunilor, despre viața mondenă, ne sunt arătate relații între bărbați care trebuie să-și facă testamentul și femei care vor sa fie trecute în testament, și, mai rar, legături între femei bătrâne cu bani și bărbați mai tineri fără…

În zece ani de căsătorie cel mai plăcut moment a fost…divorțul!

Unii oameni sunt ortodocși, alții catolici, alții budiști, alții islamiști, alții…Dar, cei mai mulți sunt îndrăgostiți.

Întotdeauna ți se pare că viața ta este mai nenorocită decât a altora. Prietene, când vei fi mulțumit de ziua de alaltăieri, de ziua de

ieri, de ziua de astăzi și vei avea încredere în ziua de mâine, atunci viața ta va fi viață!

Dacă, în afară de soțul ei, a avut, toată viața, un singur amant, înseamnă că a fost oarecum cinstită?...

Așa cum abecedarul sta la baza tuturor cuvintelor, omenia sta la baza tuturor faptelor.

Copiii din noi au terminat cu înghețata, sucul, prăjiturile, serbarea și dau voie adulților să iasă la o bere, un vin sau o pizza.

Prietenii nu sunt pentru o zi, ci pentru o viață.

Când s-a căsătorit, inima îi era flacără; când a divorțat, inima îi era tăciune!

Dragilor, multă fericire și să fie într-un ceas bun! Apropo!... Vând ceas DOXA!

Cineva, pe un deal, strigă: „Negru e negru!”. Pe un alt deal, altcineva strigă, astfel încât să fie auzit de primul: „Nu manipula! Negrul este albastru!”. Un al treilea, pe-al treilea deal, zâmbind, comentează: „Ce știi voi! Negru este, de fapt, maro!!”.Iar noi, românii, în valea îngustă dintre cele trei dealuri, ne dăm mari, deștepți, ne călcăm în picioare, ne înjurăm, ne scuipăm și suntem în stare să ne eliminăm și fizic, pentru culoarea… albă!

Personalitatea bărbatului căsătorit este… nevasta!

Sunt politicieni care se cred, deja, statui! Atenție, se fură statui! Despre ultimul furt am aflat aseară, la știri!

Zburând din floare în floare el zice că se perfecționează, pentru că „iubirea caută perfecțiunea"! Așa a găsit scris undeva.

Spinii care-mi înţeapă viaţa sunt faptele mele, vorbele mele, gândurile mele, care revin, ca să-mi arate greșelile pe care le-am făcut, în calitatea mea de om între oameni.

Mulți cred că sunt înțelept, și asta datorită faptului că sunt un om calm. Eu, sincer vă spun, sunt calm pentru a acoperi multe lipsuri!...

Bărbatul căsătorit are personalitate, cât este singur!...

În 1918, conducătorii noștri, începând de la cel mai mare, s-au luptat ca să avem o țară. În 2018, conducătorii noștri, începând tot de la cel mai mare, se luptă ca să… rămânem fără țară!

În urmă cu o sută de ani, românii s-au luptat cu străinii ca să avem o țară. În 2018, românii se luptă cu românii ca să … rămânem fără țară!

Am auzit ieri, în piață, următoarele vorbe spuse de un cetățean, de vreo 60 de ani: „Băiatul din Germania a zis să ies în stradă. Mai bine război civil, decât să mă conducă PSD-ul! Și dacă treaba se împute rău de tot, să mă mut la el, în Germania!"

Din cauza căldurii, hârtia de 1 leu s-a dilatat atât de mult, încât a ajuns de... 100 de lei!!!

„Codul lui Da Vinci", zice un amic, ne arată cum un specialist în conspirații, om cu vaste cunoștinte în toate domeniile, se poate îmbogăți peste noapte. „Codul Penal", spune același prieten, ne arată

cum un om îmbogățit peste noapte, dacă are cunoștințe puternice, în toate părțile, rămâne cu bogăția și este trecut numai la capitolul – Conspirații!

În viață se întâmplă cam așa: mie îmi place de o femeie, care oftează după un alt bărbat, care, la rândul lui, fuge după altă femeie, și lanțul continuă!...

Oamenii mici sunt ai timpului, oamenii mari sunt ai timpurilor.

Femeia, în interior, nu poate fi artificială; în exterior, da, de cele mai multe ori!

Marile realizări ale oamenilor mari sunt marile motive de critică ale oamenilor mici!

Este trist când unii copii se realizează prin dispariția părinților. Este și mai trist când unii copii distrug ce au construit, cu multă trudă, părinții lor.

Orice om este o pacoste, în primul rând pentru el!

Cea mai reușită pictură, pe care am văzut-o în ultimii ani? Fața unei femei de…, nu știu câți ani are, realizată de o machieuză de lângă Parcul Central!

Bărbatul ușuratic merge din femeie în femeie, adică zboară din floare în floare. Femeia ușuratică, merge din bărbat în bărbat, adică tot zboară!... De unde, unde??...

Nu aveam somn. Dormeam două, trei ore pe noapte, cel mult. Și am mers, pentru șapte zile, în stațiunea Felix. Chestie programată

de câteva luni. Iar la Felix minune: după ce am plătit 200 de lei pe noapte, hotelul, mi-a venit un somn de-am dormit, continuu, zi și noapte. Și de ce să nu dorm?! Mai ales ziua. Eu am plătit pentru noapte, deci… ziua am dormit gratuit!!

Mulți, dintre cei nemulțumiți, fac schimbare de sex, din F în M și invers. Un domn mi-a zis că el este N(Neutru) de mulți ani!

S-a schimbat radical politicianul Igrec, după ce a fost criticat de forurile superioare. Dacă înainte făcea numai ce-i convenea, acum face numai ce-i place.

Sunt filozofi, care au ajuns filozofi, luând idei de la mai mulți filozofi, pe care le-au învârtit și sucit până au ajuns de neînțeles. Iar ei spun că noi, oamenii de rând, nu avem pregătirea necesară să-i înțelegem!

Mă uit la domnițele care se plimbă pe stradă. Prin rochițele lor de vară se văd forme frumoase, generoase, rotunjite artistic. Și gândesc așa, într-o doară: luna, fetele…AU GUST!

Am făcut multe în viață, dar una dintre cele mai frumoase îndeletniciri este cea de acum, și anume aceea de tânăr bunic. Îmi iau nepoțeii și merg în parc unde ne întâlnim cu tinerele mame și copiii lor, cu care ne-am împrietenit ușor. Ne stabilim sarcinile, rapid. Prin rotație, unii rămân să-i păzească pe cei mici, ceilalți mergând peste stradă la o apă, bere, vin sau gin. Iar acolo, pe terasă, vorbim de toate, începând cu rujuri, machiaj, siluete și terminând cu piramidele egiptene sau starea nației. Sincer, nici nu știu când trec orele de joacă ale copiilor. E faină viața asta în compania tinerelor mame. Și niciuna nu mi-a interzis să beau, așa cum face nevastă-mea, pentru că beau și ele!

Curios! Unele maimuțe s-au transformat ajungând oameni, care astăzi fac cinste rasei umane; în schimb, unii semeni au retrogradat serios; din oamenii de ieri, oarecum evoluați, au ajuns maimuțele sau, mai rău, nevertebratele periculoase de astăzi!

Când omul râde, viața zâmbește!

Când Einstein susținea că totu-i relativ, sigur se gândea și la ceea ce se întâmplă, de sute de ani, pe meleagurile noastre!

De când m-am mutat la țară, mă înțeleg foarte bine cu rudele de la oraș!

M-am reîntâlnit astăzi cu un domn tânăr, pe care-l cunosc destul de bine, pentru că am încercat, cândva, să-l determin să citească, dar nu am reușit. Și am observat ceva: avea pantalonii crăpați în fund, ca să nu folosesc un alt cuvânt mai urât! În cazul lui, chiar s-a adeverit vorba aia, veche, românească: „cel mai deștept cedează!".

Înainte de căsătorie era numai ochi, iar acum e și… urechi!

Extratereștrii pot fi împărţiţi în două: extratereștrii care au coborât din nori, adică cei originali și extratereștrii noștri, care au urcat în nori!!!

În școli, armată,… până am ajuns să lucrez, vorba aia: „Munca l-a creat pe om", îmi stârnea râsul. Acum, după 30 de ani de muncă, îmi stârnește plânsul!

Sunt oameni care se simt atât de bine și de puternici în superficialitatea lor manipulată încât, atunci când întâlnesc normalul, nu cred că este adevărat, ci este o manipulare!

Înainte nu-i în aceeași direcție pentru toată lumea!

Dragostea înseamnă poezie. Într-o căsătorie, de cele mai multe ori, după ce se termină poezia, începe teatrul.

Chiar dacă a fost criticat de rude, vecini, prieteni, Cutărescu tot a divorțat, la vârsta de 80 de ani.„Nu știu cât voi mai trăi, un an, doi, trei…, dar vreau să văd cum e să fii liber!”, mi-a spus el.

Acel om, plin de el… pe dinafară, e fără el… pe dinăuntru!

Furată de la un prieten. „În România, la nunți, a apărut un obicei nou: bărbieritul miresei!”

Când te interesează viața unui om necunoscut, te interesează viața tuturor!

Anul acesta, în dimineața Sfântului Andrei, am găsit sub pernă 50.000 de euro! Nu m-am atins de ei. Mi-a fost frică să nu fie o vrăjeală a...nevesti-mii! Obișnuiește să facă din astea! Anul trecut, de Moș Crăciun, am găsit sub pernă un băț!!

Fiecare om e cu umbra lui. Și totuși, în ultima vreme, am întâlnit foarte multe umbre fără oameni.

În viață, nu am avut noroc la femei, din trei motive: n-am fost frumos, n-am fost prost și n-am vorbit urât!

Unul dintre cele mai critice momente din viața unui popor: când oamenii înțelepți ajung niște rătăciți, din cauza proștilor care-i conduc!

Un vecin m-a pârât la colegi, rude, cunoștințe că vorbesc singur, noaptea. Este adevărat. Sunt singurul din familie care vorbește fluent limba japoneză!

Am auzit că au apărut telefoane cu 4 camere… , baie și bucătărie!

Cei care iubesc, iubesc în fiecare zi, în fiecare clipă. Cei care vor să fie iubiți inventează o zi în care vor să fie duși… măcar la o pizza!

Ce bine e să ai facebook! De acolo am aflat că astăzi e ziua soției!

Cândva l-am ajutat pe acel om să iasă dintr-o încurcătură și nu m-a uitat. Ori de câte ori intră în încurcături, apelează la mine!

Există măsură în tot și în toate, dar, de cele mai multe ori, ni se pare mică!

În viață, cel mai rău este să iubești, și să nu știi dacă ești iubit!

Într-o societate normală, cu oameni de caracter, slăbiciunea nu este primejdioasă. Ea este vânată de oamenii fără caracter, în societățile bazate pe forță și corupție.

Cel care este sincer în tot ce spune și în tot ce face, merită să fie respectat, chiar dacă greșește.

Când s-au căsătorit, ea era o lebădă albă; după douăzeci de ani de căsătorie, a devenit o gâscă neagră!

Omul care s-a format să fie harnic și integru, va fi harnic și integru în orice societate, bună sau rea. Nu există: „L-a stricat comu-

nismul!” sau „L-a stricat capitalismul!”. Cel care a fost lichea înainte de 1989, lichea este și acum!

Rude, prieteni, cunoștințe, colegi, când vedeți că sunt pe cale să fac o greșeală, fără voie, spuneți-mi, avertizați-mă, să mă opresc la timp. De ce mă lăsați să fac prostia și apoi mă criticați „prietenește”?!

Chiar dacă de mic am fost republican, recunosc: mi-au plăcut prințesele!

Amorul propriu este cel care dă alarma atunci când cineva mă jignește. Fără amor propriu - nu aș avea plăceri, cu prea mult amor propriu – aș avea numai neplăceri!

Curios! Există un singur Dumnezeu, care pe mine m-a învățat să fac bine, să nu fur, iar pe Icsulescu l-a învățat exact contrariul!

Puteți să mă vorbiți de rău, să comentați ce fac eu, dar nu vă atingeți de eroii neamului, nici de cei care prin munca și cultura lor au ridicat această țară la un loc de cinste!

Nu sunt un mare umorist, nu sunt un fin observator, dar îmi place când, uneori, o mare personalitate agață și numele meu în coada unei liste cu făuritorii de cultură.

În fața blocului, chiar sub geamurile de la apartamentul meu, am plantat flori frumoase, mirositoare, la care țin ca la ochii din cap. Numai că, în ultimul timp, proprietarii își aduc câinii să se plimbe printre florile mele, și nu ar fi un păcat, dacă nu le-ar călca și le-ar rupe. „Doamnă, cum ai reacționa dacă eu ți-aș călca griveiul?”, i-am strigat într-o zi unei cucoane, care-mi călca florile mai dihai decât câinele ei. „Țin mult la câinele meu! Te-aș cotonogi!”, mi-a răspuns ea

pe un ton sever. „Și eu nu țin la florile mele?? Foarte mult! Și apropo de cotonogeală: de data asta te iert!”, i-am zis la fel de sever.

Noi, ăștia mici, proștii, pătimașii, ne certăm pentru o scândură sau un cui, dar uităm că natura dezlănțuită ne poate lua casa cu totul, fără comentarii!

„Ce nu este demonstrat matematic, e fantezie”!, a zis cineva, cu sute de ani în urmă! Asta mă bucură! Câțiva contemporani de-ai mei spun că-s prost, dar, matematic, nu a demonstrat niciunul!

Când românii au fost uniți, au zidit mari edificii; când s-au certat între ei, n-au mai construit, le-au stricat și pe cele vechi!

Ambițiosul peste măsură e în stare de orice, numai să iubească nu. Când vorbește de iubire, trebuie să știți că se referă la iubirea de sine.

Natura ne-a asigurat cu de toate, ca să trăim fericiți, iar noi n-am fost fericiți, până nu am distrus natura!

Un om a pictat Mona Lisa, un altul a descoperit tiparul, un altul a construit avionul, un altul a făcut telefonul, un altul a construit podul de la Cernavodă, un altul a descoperit praful de pușcă, praf care… le-ar putea face praf pe toate celelalte!...

Omul limitat intelectual crede că-i buricul universului, că fără el nimic nu merge. Intelectualul de marcă, omul care a depășit prin gândire și fapte granițele Pământului, știe că el este un simplu punct pe harta universului.

Se zice că odată cu trecerea timpului devenim mai înțelepți.

Adevărul e pe la mijloc. Bărbatul de optzeci de ani știe cum să cucerească o femeie, dar nu mai știe pentru ce!

În științele exacte nu-i loc pentru politicieni.

Anglia a avut nevoie de 300 de ani pentru a se industrializa. România, când a realizat că nu are răbdarea Angliei, a „măturat”, în câțiva ani, și bruma de industrie pe care o mai avea!

N-am întâlnit încă om politicos, să fie criticat de un alt om politicos.

Poeți, prozatori, filozofi…, în operele lor critică opulența, abundența extremă, bogăția nemuncită. Noi citim, le dăm dreptate, apoi mergem la biserică și ne rugăm să ajungem bogați!

Dacă viața este un iad, înseamnă că părinții mei m-au ademenit să mă nasc, iar eu i-am înșelat pe copiii mei să vină în astă lume!

Fiți atenți! Nu lăsați viața să meargă prea mult la vale, că poate să o ia apa!

Cel care-și consumă energia pentru a cuceri o femeie, este mult mai fericit decât cel care se ostenește să facă un drum.

Foarte puțini oameni sunt proprietarii muncii lor. Ceilalți, oricât s-ar crede ei de liberi, sunt sclavii cerințelor pieței.

Colaborez cu nevastă-mea. Scriem împreună. Eu mă ocup de text, nevastă-mea se ocupă de punctuație, mai pe românește spus – mă pune la punct!

Norocul nostru că suntem săraci! Altfel, ar fi venit și la noi o mulțime de imigranți!

Înainte de căsătorie, atunci când eram cu prieteni, rude, colegi, mă rugam de ea să scoată un cuvânt. Acum, după căsătorie, o rog să tacă!

Când eram mic și se construia o casă, bunicul meu îi spunea constructorului: „Atenție la fundație"! Când o familie se destrăma, bunicul meu spunea: „Casa aceea nu a avut fundație"! Când un adult vorbea urât, bunicul spunea: „Îi lipsește fundația"! Și tot așa, iar eu, atunci, nu înțelegeam nimic!… Am înțeles după foarte mulți ani. Vreți să știți de ce merg treburile atât de prost în Romania? Lipsește fundația!

Nu sunt politician, nu sunt bogat, nu sunt hoț, nu sunt mincinos, nu am funcții mari… Aceasta înseamnă că cei de lângă mine îmi sunt prieteni.

Oamenii înțelepți, aflați în slujba binelui, propovăduiesc frumosul, prietenia, calmul, adevărul, sinceritatea, adică tot ce e mai bun pe lumea aceasta. Oamenii răi ne îndeamnă la dușmănie. Oamenii înțelepți ne arată cum să ne apropiem unii de alții, să ne împrietenim; oamenii răi ne învață cum să ne certăm, să ne depărtăm unii de alții.

Când cineva îți spune, în public, că ai cravata strâmbă, sau haina strâmtă, sau părul rău aranjat, sau că ai făcut o greșeală gramaticală, sau… acel om nu-ți vrea binele, ci, din contra!

În istoria Europei, cele mai multe dueluri cu spade sau pistoale, au pornit de la metrese. În istoria Americii, cele mai multe dueluri cu pistoale, au plecat de la bani și aur.

Cel care trăiește în plăceri ale simțurilor, ale trupului este obraznic și nu va fi niciodată un bun sfătuitor pentru un îndrăgostit, un om care iubește sincer.

Iubirea durează când este adevărată și simplă, și se stinge când unul dintre cele două… dispare.

Zi și noapte, încontinuu, aud o voce! „Ești bolnav!”, mi-au zis prietenii, cunoștințele și m-au dus la psiholog. Cu ajutorul acestuia, după zece ședințe, chiar dacă nu am scăpat de acea voce, măcar am aflat a cui este: a soției!

Așa ne este dat: să dorim mai multe lucruri, decât avem nevoie și să nu fim mulțumiți cu ceea ce avem!

Evit să mă așez la masă cu un om prost crescut. Mi-ar pieri pofta de mâncare. Prefer un dușman.

Am întâlnit un om, a cărui plăcere e… să strice plăcerile celor din jur!

Bine ar fi să greșesc, dar am impresia că unele țări din UE au WC-urile în România!

Și în spatele oricărei femei de succes se află, întotdeauna, cineva. Gurile rele spun că ar fi chiar dracul!

Când aveam șefi, spuneam ce voiau ei să spun; acum, când sunt propriul meu șef, spun ce vreau eu să spun!

Cel care iubește sincer, are în inima sa persoana iubită, dar și pe Dumnezeu.

Marile mele plăceri sunt marile mele bucurii, și pot fi admirate sau respinse de cei din jur. Dacă-i voi ajuta pe săraci, voi fi admirat. Dacă mă voi îmbogăți pe spinarea lor, voi fi disprețuit.

Sensibilitatea este bună atunci când iei în mână stiloul sau pensula sau dalta și creezi o operă de artă. Când iei pușca în mână, sensibilitatea rămâne în rastel.

Viața are „n" mici plăceri, dispersate de-a lungul anilor. Câteodată, pentru sufletul nostru, sau pentru cei din jur, alegem o plăcere și o numim fericire.

Somnul poate salva o zi proastă. După o noapte de odihnă, o luăm de la capăt și tratăm ziua de mâine cu experiența zilei de ieri.

Atunci când ești îndurerat și ți-e greu să vorbești, plângi.

Cică se poate muri și de râs și de plâns. Cunosc numai oameni care au murit de plâns!

Cel mai mare rău pe care l-am întâlnit în viața mea este, de fapt, o femeie frumoasă. De atunci nu mai sunt eu!

Oare de ce a fost nevoie de atâta evoluţie a vieţii, de atâtea milenii și generaţii pregătitoare, pentru a veni pe lume un Constantin Horbovanu care nu poate ajuta cu nimic omenirea!?..

MINIATURI

Povața părintească

Semaforul de la Centrul de Calcul avea culoarea roșie. Trei copilași așteptau, lângă mine, să vină culoarea verde. La un moment dat, când mai erau peste 20 de secunde de așteptat, dinspre Liceul Sportiv a venit un grup de elevi, care a traversat strada pe culoarea roșie.

– Să trecem și noi! a zis unul dintre copilași.

– Da! Ăia cum au trecut! a zis și al doilea.

Au traversat strada și cei doi copilași, chiar dacă mai erau în jur de 10 secunde până la schimbarea culorii.

Al treilea copilaș, care a rămas pe trotuar, s-a uitat spre mine și a zis zâmbind:

– Tăticul meu mi-a spus să trec strada numai când este culoarea verde!

1 Mai muncitoresc

Gata cu 1 Mai domnesc! M-am săturat! O fi el capitalist, modern, la modă, dar nici chiar așa! După ’89, în fiecare an, de 1 Mai, am muncit ca proletarul la întreprindere, la patron, la alt patron, la alt patron, la alt patron, deoarece unitatea în care am lucrat s-a privatizat și s-a plimbat din buzunar în buzunar, ca una… din alea… care se plimbă din pat în pat! În anul care a trecut, ultimul patron o dus-o, încet-încet, la fiare vechi; iar noi, foștii salariaţi, cei mai mulţi bărbaţi, ne-am îndreptat, forţat, spre acea stare de „agregare”, denumită a treia, adică ultima pe scara potenţei. Nu mai spun care!

Domnilor, sunt șomer, sunt liber! Pot, în sfârșit, după atâţia ani, să sărbătoresc ce vreau, când vreau, cum vreau, fără defilare, fără securist sau patron, cu bici, la fund. Am cumpărat, împreună cu cumnatul meu de la ţară, cantităţi uriașe de bere, mici, cârnăciori, pește, piept de pasăre, ţuică și vin… Scoatem grătarul trecut în rezervă, în urmă cu foarte mulţi ani, îl ștergem de rugină, și-l facem să arate cât se poate de domnesc, pentru… 1 Mai muncitoresc!

A plecat în Franța și n-a mai venit

Discutau, dimineață, la o cafea, doi vecini de-ai mei.

– Vasile, tipul acela brunet, de la blocul 33, care vorbește mult, a plecat în Belgia și a rămas acolo!, zise unul.

– Ce lucrează?întrebă celălalt.

– În construcții. Ticu, ăla înalt cât stâlpul, îl știi, a plecat în Anglia și nu s-a mai întors!

– Ce lucrează?

– Îngrijitor la o grădină zoologică. Fane, tipul acela încrezut, pus pe arțag, continuu, care bea numai whisky, a plecat la Paris și…

– Nu s-a mai întors!

– Adevărat. Nu s-a mai întors!

– Ce lucrează?

– Nimic.

– Atunci, de ce nu s-a întors?

– E la pârnaie, pentru furt și bătaie!

Aer curat

9 septembrie. Vreme de toamnă. Terasă. Aer curat. Mulți clienți beau bere cu votcă. Printre ei și Ics, un amic de-al meu. M-am oprit și eu să beau o cafea.

– La o bere?, l-am întrebat pe Ics.

– La trei beri, că asta-i a treia! Când am ieșit din casă, nevastă-mea m-a întrebat unde merg și i-am răspuns că ies la aer curat. Așa că, stau la o bericică aici, pe terasă, unde-i aer curat!

Am greșit

Astăzi după-masă, în parcarea de pe bulevard, l-am întâlnit pe amicul Sile, cu mâinile în șolduri și cu privirea sub capota mașinii sale.

– Ce faci?

– Rău!

– Probleme?

– Mari!

– La motor?

– Și la nevastă!

– Poftim?!

– Auzi, amice!, mi-a zis pe un ton sfătos. La șaizeci de ani să nu iei, niciodată, o nevastă tânără și o mașină veche, că pățești ca mine. La șaizeci de ani trebuie să iei o mașină nouă și o nevastă veche!! Ai înțeles? Să ții minte!

Bătrânii se prostesc

În urmă cu câțiva ani, într-o duminică frumoasă de vară, stăteam la o bere cu fostul meu învățător, un om deosebit, care împlinise 90 de ani. Din vorbă în vorbă am ajuns și la persoana sa, eu spunându-i că este la vârsta la care mă poate învăța încă multe, despre viață.

– Nu-i adevărat!, mi-a zis. Nu am ce să te mai învăț! Eu am ajuns la vârsta prostiei!

– Nu înțeleg!...

– După 85 de ani, bătrânii nu mai gândesc așa cum trebuie! Se prostesc! Încep anumite treburi și nu le termină! Nu se consultă cu nimeni, crezând că le știu pe toate! Fac boacăne și nu spun, ca să îndrepți, dacă se mai poate îndrepta ceva!...

– Înseamnă că nu există bătrâni înțelepți?!

– Ba da, există!

– Care-s ăia?

– Cei care își dau seama că s-au prostit!

Ca lumea

Zilele trecute i-am avut ca oaspeți pe cei trei membri ai familiei Răgoz, care au venit de peste ocean și pe care nu-i mai văzusem de peste 20 de ani, de când au plecat din Romania.

La prânz i-am poftit la masă. Toate bune, dar când au văzut turtele făcute din făină neagră și coapte în tigaie de fontă au făcut ochii mari.

– Constantine, Alimentara-i tot în față, peste drum?, m-a întrebat șeful familiei.

– Da. De ce?

– Poate tu n-ai bani!... Merg să cumpăr două-trei franzele albe, ca lumea!

Capsula de valeriană

– Bună ziua!

– Bună, Vasilică! Ai treabă cu mine?

– Da, domnule director!

– Spune!

– Vreau să vă dau o capsulă de valeriană!

– Poftim?! N-am nevoie!

– Ba da, domnule director! Pentru că, după aceea, vă spun ceva și sigur vă enervați!!

Cine nu aude, potrivește

Era duminică seară. Din mașina care a oprit la marginea uliței au coborât Dan și Tina Ionescu. Au deschis portbagajul mașinii.

– De unde veniți, dragilor?, i-a întrebat mătușa Frosina, o bătrână de aproape 90 de ani, cam surdă, care locuiește în capătul uliței.

– De la Moara!, a răspuns Tina.

– De la munte?

– Nu, mătușă! De la Moara!

– Aha! Ați fost la mare!

– Nuu!.., a țipat Dan. Am fost la tatăl Tinei, la Moara!

– Abia acum am înțeles!, a zis bătrâna. Ați făcut făină! Tatăl ei e morar!

Cocoșul pe stil vechi

– Ce să fac, vecine?! Cocoșul, pe care-l ții în boxa dumitale, cântă în fiecare noapte la ora 1 și mă trezește din somn!!

– Mai ai răbdare trei săptămâni, domnu Costică! Peste trei săptămâni se dau ceasurile înapoi, și va cânta la ora care trebuie!

Copiii spun lucruri trăsnite

Astăzi, ora 9.30, pe bulevardul George Enescu. O doamnă își plimba câinele. La un moment dat, câinele a început să-și facă nevoile pe mijlocul trotuarului, în timp ce doamna, foarte liniștită, butona la telefon. În fața mea mergea un băiețel de 8 sau 9 ani. Când acesta a ajuns în dreptul doamnei s-a oprit și a zis:

– Și noi avem un câine, acasă, dar mai mic decât acesta. E negru și cu păr mai mare! Genu îl cheamă. Tata sau mama îl plimbă, pe rând, dar nu-l lasă să facă treaba mare pe trotuar! Spun că nu-i sănătos, nici frumos!

– Ce zici?!...izbucni madam.

În acel moment l-am luat pe puști de mână și l-am îndepărtat de cucoana enervată.

– Bravo, băiete!, i-am zis.

– Decât l-ai lăuda, mai degrabă l-ai învăța cum să se comporte în public, să nu jignească doamne străine!!, am auzit în urma noastră.

Curățenie

Când am trecut spre Profi, cetățeanul, adică eroul principal al acestui horbovanism, savura o bere și mânca semințe cu coajă albă, pe treapta de jos a unui magazin închis la ora 16. Erau foarte multe coji pe jos și sticle goale, ceea ce înseamnă că omul știe să savureze!... Am ieșit din magazin odată cu ploaia care s-a declanșat, spre bucuria multora, și a mea; m-am oprit sub acoperișul mare al clădirii, la doi metri de omul care știe să savureze berea și semințele. Erau opt sticle goale și un morman de coji, pe stradă!!...

– Te bucuri că plouă?, m-a întrebat el.

– Sigur!!, i-am răspuns.

– Te cred! Numai așa se spală murdăria de pe străzi! Eu, dacă-l prind pe primar, mătur cu el străzile! Din cauza lui sunt atât de murdare și urâte!

Discount

Pe facebook am văzut un anunţ: „Societatea K are noi oferte. Vino cu un membru al familiei și primești 62% discount."

Încântat de oferte, am sunat imediat.

– Este adevărat că dacă vin la dumneavoastră cu un membru al familiei, primesc 62% discount?

– Sigur! mi-a răspuns o voce dulce, de soprană.

– Vă mulţumesc! E foarte bine! În maxim o oră, vin cu soacră-mea!

– Cu cine?! m-a întrebat mirată sau iritată vocea de soprană.

– Cu soacră-mea!

– Dacă dumneavoastră credeţi că soacra face parte din familie, atunci veniţi cu ea!!...

Excursie în Turcia

Următorul dialog l-am auzit pe terasa unui local din Suceava, în urmă cu două săptămâni. Între două doamne.

– Dragă, cum a fost excursia în Turcia?

– Faină! Nu a plouat deloc, am avut soare din belșug! Uită-te cu ce bronz m-am ales! Atât de frumos bronzată, n-am fost niciodată!

– Altceva, interesant?

– Nimic! Pietre și iar pietre!

– Prețioase??

– Nu! Pietre!…

– Ce fel de pietre?! Unde??

– La Troia, la Efes, la… Am și uitat pe unde am fost!

Flori

Când am intrat în casa familiei Matache, am rămas surprins de numărul mare de buchete de flori, care dădeau un aspect frumos apartamentului, începând din holul de la intrare. Flori de toate felurile, toate mărimile, unele ajunse la stadiul final, adică cel de scuturare. Pentru că Georgel se scuzase și coborâse în boxă, am întrebat-o pe Jeni, soția lui:

– A fost ziua cuiva?

– Nu! a râs ea.

– Înseamnă că lucrați în învățământ și le-ați primit de la copii!

– Nici!...Le am de la bărbatu-meu! De câte ori calcă pe bec, adică face o boacănă, îmi cumpără un buchet de flori!

La lansarea cărții unui fost ofițer de securitate

Un fost ofițer de securitate și SRI a lansat, la Biblioteca municipală, un volum de poezii. Atmosferă distinsă, plăcută. Succes mare, mulți spectatori. După ce s-a terminat și cu autografele, o reporteră l-a întrebat pe autor:

– Sunteți mulțumit de modul cum a decurs lansarea?

– Așa și așa!...

– De ce așa și așa!?

– Nu a venit niciun ofițer, niciun fost coleg de serviciu!

– Sala a fost plină!!..Cine au fost cei care au ocupat toate scaunele, peste o sută; cei care au fost alături de dumneavoastră și au vorbit atât de frumos?!

– Informatorii!

La o intersecție

Anul trecut, pe data de 8 martie, la o intersecție cu circulație nedirijată dintr-un oraș, au ajuns, în același timp, patru mașini: una albă, una roșie, una verde și una neagră, conduse de patru doamne.

Întrebare: Care mașină a intrat prima în intersecție?

Răspuns: Au intrat toate patru!!... Doamnele, șifonate, se ceartă și acum lângă mașinile lor, la fel de șifonate, …în acea intersecție!! Motivul disputei: cine are dreptate?!?

M-a căutat

Povestea, aseară, în parc, un bătrân.

– Ieri am fost în Piața Mică și am cumpărat castraveți. Neavând bani mărunți am scos din portmoneu o hârtie de două sute de lei. Am plătit castraveții, gestionarul mi-a dat restul. Când băgam restul în buzunar am văzut că se uită în ochii mei un tip cu mutră de criminal!.. Ce are omul acela cu mine?, m-am întrebat. Nu cumva este un criminal în serie?! Am șters-o din Piața Mică imediat! Tipul, după mine! De frică am intrat într-un magazin second hand, care functionează într-un apartament, la cincizeci de metri de piață. Tipul, după mine. M-am băgat direct în sufragerie, între fuste și pardesie de toamnă și am încremenit acolo. Tipul m-a căutat prin baie, prin bucătărie, prin dormitor, prin sufragerie, prin buzunare, prin portmoneu, banii pe care-i aveam, mi i-a înhățat, dar de găsit… , nu m-a găsit!!...

Martorii

La judecătorie, un avocat îi întrebă pe cei doi cetăţeni care stăteau la intrarea în sala de judecată:

– Voi sunteţi martorii lui Arvinte?

– Nu!, răspunse unul dintre ei. Noi suntem martorii lui Iehova!

Masa în oraș

– Draga mea, n-ai vrea să luăm, astăzi, masa în oraș?

– Cum să nu, dragul meu! De ani de zile aștept asta! Cu care rochie să mă îmbrac?

– Eu zic să mergi în costum sport: pantaloni de blugi și tricou.

– De ce?!

– Ca să poți târâi masa, fiindcă eu, după cum știi, am probleme cu inima și nu pot cara greutăți mari!

Mănuși auto de condus

La Mall, raionul de mănuși.

– Dați-mi, vă rog, o pereche de mănuși auto, adică pentru condus mașina!, a cerut un client.

– Ce culoare?

– E Mercedes, neagră. Dar puteți să-mi dați orice culoare, nu neapărat neagră!

– Ce număr??

– YWK 090 RGJ!

Moșii de iarnă

În urmă cu cinci minute m-a sunat un amic.

– Ce faci?

– Pregătesc ceva pentru radio, i-am răspuns.

– Fă o pauză și vino până la mine să servim câte un păhărel de vin!

– Cu ce ocazie?

– Moșii de iarnă.

– Tu poate ești moș, dar eu nu!!, i-am zis enervat și am închis telefonul.

Parohie bogată

Ieri, în piață, am auzit următorul dialog între doi preoți:

– Ce noutăți mai ai, părinte?

– Toate-s vechi!

– Ce mai faci?

– Ca de obicei…Mâine am o înmormântare, poimâine, alta; sâmbătă am două pomeniri…

– O, părinte! Asta înseamnă că ai o parohie bogată!

Poetul și bucătarul

Supărat că ciorba rădăuțeană comandată nu prea are gust, clientul, un poet local, l-a chemat pe bucătarul șef, care era și patronul localului și l-a făcut cu ou și cu oțet, amenințându-l, la urmă, că nu va plăti niciun ban. Bucătarul șef, calm, i-a răspuns: „Nu vă supărați, săptămâna trecută, când ați lansat ultima carte cu poezii, am luat și eu una. Nu m-ați lăsat să o citesc să văd dacă-mi place, să o cumpăr, dacă nu-mi place, să economisesc niște bani. Nu. Mi-ați cerut 22 de lei înainte. Am citit cartea, e slabă, dar n-am mers acasă la dumneavoastră să vă fac cu ou și cu oțet pentru asta. Nu. Am zis că poate următoarea carte va fi bună. Dacă la dumneavoastră banii contează, atunci nu plătiți ciorba, dar dați-mi înapoi 22 de lei, cât am dat pe carte!

Post

– Este adevărat că în perioada postului bărbații nu au voie să apropie de cucoane?, m-a întrebat un amic, pe la începutul lunii martie.

– Adevărat!, i-am zis.

– Deloc?

– Sunt două zile cu dezlegare, dar numai la…pește!

S-a uitat la mine

Cu mulți ani în urmă, două domnișoare, foarte fericite, au coborât dintr-un vagon al trenului Suceava – București și au urcat într-un taxi.

– Sunteți foarte vesele!, le-a spus taximetristul.

– Știi, de la Ploiești până la București am venit în compartiment, împreună cu un foarte mare actor român care s-a uitat tot timpul la mine!, a zis una dintre fete.

– Ba la mine s-a uitat!, a zis cealaltă.

– S-o crezi tu!

– Ba tu! Ai vederea slabă!

– Tu vezi aiurea!

– Terminați, fetelor!, a strigat taximetristul. Cu ce actor ați călătorit împreună?

– Cu Nicu Constantin!

Suferă de ceva

Pe terasa unui local de fițe, dialog între două domnișoare
– Am văzut că-l cunoști pe tipul acela cu părul ondulat…
– Da.
– Ce-i de capul lui?
– E gentleman!
– Asta e! Am bănuit că suferă de ceva!

Sunt mama lui Dănuţ

Dănuţ, un copilaş de vreo şapte ani se juca în parc, supravegheat de mama lui. La un moment dat, prin parc a trecut un cetăţean cu un câine Saint Bernard. Copilul a fugit la câine, ca să-l mângâie.

– Nu te băga la câine, Dănuţ! Să nu te muște!,a strigat mama lui.

– Nu mușcă, doamnă! E blând cu copiii!

– Dar eu pot să-l mângâi? Nu sunt copil!

– E blând și cu mamele acestora!

Mama lui Dănuţ s-a apropiat de Saint Bernard și a întins încet mâna spre câine.

– Să nu mă muști, cuţu!, a zis ea. Eu sunt mama lui Dănuț!

Supărare

Aseară, pe la ora 21.30, în cartierul George Enescu, după parada cu făclii a participanților la Festivalul de Artă Medievală Suceava, am auzit următorul dialog între tată și fiu, (fiul fiind un copilaș de 6-7 ani):

Tatăl - Felix, ți-a plăcut parada?

Fiul - Nu!

Tatăl - Nu?! De ce nu ți-a plăcut? Ai văzut voievozi, cavaleri, domnițe, clovni, cai, cascadori, muzicanți....Ce ai fi vrut să vezi??

Fiul - Fotbaliști!

Rest zero

Astăzi, pe la prânz, m-am întâlnit cu amicul Sile. Să nu-l recunosc! Timp de 30 de ani a purtat părul mare, vâlvoi, iar acum era tuns zero!

– Ce-ai pățit?!, l-am întrebat curios.

– I-am dat frizerului 50 de lei și nu a avut…să-mi dea rest!!

Meserie bănoasă

– Ocupația?

– Actuală? Sticlar.

– Frumoasă meserie!

– O meserie care merge din nou, după foarte mulți ani de declin.

– Mă bucur!

– Încep să dispară PET-urile, iar oamenii folosesc din ce în ce mai des ambalaje din sticlă, la băuturi, dar și la conservele tradiționale. E adevărat, sunt greu de strâns din tomberoane, de spălat, de răzuit etichetele, adică de îndepărtat hârtia scrisă, dar… câștig destul de bine!

Constantin al XII-lea

Înainte de 1989, într-o dimineață, am avut norocul să fiu al doilea, la coadă, pentru a schimba butelia de aragaz. Eram bucuros și nu simțeam frigul, chiar dacă afară era ger cumplit. La un moment dat, cel de după mine m-a bătut pe umăr.

– Merg să-mi iau niște ghete mai călduroase! Vreți să-mi țineți rândul, domnule?...

– Constantin al Xll-lea!, am glumit eu, gândindu-mă că ultimul împărat al Imperiului Roman de Răsărit, cel care a pierdut Constantinopolul, în fața turcilor, a fost Constantin al Xl-lea.

– Serios?!

– Serios!

– Eu mă gândeam că sunt al treilea la coadă, dar, după cum se vede treaba, sunt al treisprezecelea!

Dialog

între doi vechi prieteni, unul căsătorit, altul necăsătorit.

– În viața mea am scris peste patru sute de lucrări științifice!, zise necăsătoritul.

– Ai avut timp!, oftă celălalt.

Dialog interesant

Preotul : - Cum reușești, doctore, să fii atât de calm atunci când tai cu cuțitul pe cineva, adică operezi?

Doctorul :– Asta nu-i nimic, părinte! Eu stau doar calm, dar dumneata, lângă mort, te apuci de cântat!

Cultură generală

Astăzi, în Piața Mică, la o tarabă cu struguri, o doamnă de vreo 60 de ani îi explica gestionarului, un tânăr de maxim 30 de ani:

– Înainte de revoluție, nu puteai să-ți faci cultură generală, că nu aveai voie! Eu, despre Regele Mihai, am auzit după 1989, iar despre ceilalți regi, în ultimii doi ani. De ce? Din cauză că ne conduc tot comuniștii, care nu lasă televiziunile să spună adevărul la știri! Nu-i așa, domnu?

– Adevărat, doamnă!, am zis ironic.

– Vezi că-mi dă dreptate? Așa este, cum spun!

– Dar de Goethe, Shakespeare, Cehov, Cervantes… ați auzit la știri?, am întrebat-o și mai ironic, pe duduie.

– De ăia…pe care i-ai pronunțat, n-am auzit! Eu am multă treabă, domnule, nu am timp să mă uit la filme sau la emisiunile despre animale, istorie, geografie… și să memorez nume!

Un om între oameni

Vara. Terasă. Cafeluță. Clienți mulți. În fața mea, la o masă, un tip solid servea o bere. La un moment dat, a format un număr pe mobil. Nu a răspuns nimeni. După un minut a repetat apelul.

– Spune-mi, duduie, acolo-i magazinul „Casa”?... Da?... Sunt un om, aveți ciment?

Unde dai și unde crapă

Când nevastă-mea pleacă undeva și stă mai mult timp, simt nevoia, după o zi sau două, să stau de vorbă cu cineva…de genul feminin, să punem… țara la cale, vorba cuiva. M-am gândit o noapte întreagă ce să fac, să fie bine. Și pentru că locuiesc la parter, am găsit o soluție: să las ușa de la intrare deschisă, larg. Nu se poate, am gândit eu, să nu intre din „greșeală” o duduie, sau mai multe. „Domnule, vi s-a deschis ușa!” să spună; sau: „Domnule, cât mai este până în boxă?”; sau:„Mai am mult de urcat, până la etajul doi?”; sau, să se împiedice; sau, pur și simplu, din viteză, să nu ia curba ca lumea și să ajungă… unde trebuie!

Am stat două zile cu ușa larg deschisă, frigul a pătruns cu trenul, femei, ioc! La finalul celei de-a doua zi, pe la ora 20, m-am trezit cu o… de genul feminin, cu păr sur și burtă mare, care a intrat, pe ușa de la intrare, puțin sfioasă la început, după care țuști în primul dormitor! Îndrăzneala, de care a dat dovadă, m-a lăsat fără glas!

Am o săptămână la dispoziție ca să o scot afară. Nu de altceva, dar e foarte periculoasă; dacă are burta mare înseamnă că e mamă eroină și mă pot trezi cu o droaie de… șoricei prin apartament!! Doamne ferește!

Cititorul

Eram pe terasă, la o cafea, împreună cu trei prieteni scriitori, când m-am trezit lângă mine cu vărul Nae, șofer de TIR, întors dintr-o cursă mai lungă.

– Nae, dă-mi voie să-ți prezint trei dintre prietenii mei scriitori: poetul Ics, prozatorul Igrec și poetul Zet!, i-am spus mândru. Domnilor, el este Nae, verișorul meu!

– Mă bucur!, a zis Nae. Astăzi am ocazia să beau gratis!

– De ce?, l-am întrebat.

– Păi..., după cum văd... voi, toți patru, scrieți. Dar de citit, cine citește? Dacă plătiți bine, și mai dați și câte o bere, eu voi fi cititorul!

– Cam pretențios!

– Apropo! Mai am două pretenții: cărțile să mi le dați gratis și cu autografe!

Manipulare

Vară. Terasă. Lume multă. Multă bere. La o masă, doi amici, Dan și Nuțu făceau puțină filozofie. La un moment dat Nuțu zise:

– Apropo de cunoaștere, de analiza rațională, Kant a spus…

Un cetățean, de la o masă vecină, sări ca ars.

– Mai lasă-ne, domnule, cu marii specialiști ai postului de televiziune unde te uiți dumneata în fiecare seară! Pari om serios! Nici până acum nu ți-ai dat seama că ăia spun numai tâmpenii, ca să te manipuleze?! De aia merg treburile rău în țara asta! Din cauza ălora manipulați ca dumneata, care votează ca oile!!

Impresie

Bunica, fostă învățătoare, acum pensionară, în vârstă de 96 de ani, a venit câteva zile la nepotul de la oraș. Dimineața, nepotul și prietena sa plecau la treabă. Bunica se uita două-trei ore la televizor, apoi citea. Citea ce găsea în biblioteca tinerilor. Și, cum prietena nepotului era poetă, în biblioteca erau foarte multe cărți cu poezie modernă. Bunica a citit, vrând-nevrând, poezie modernă. Într-una din zile, după ce tinerii s-au întors de la lucru și s-au liniștit acasă, bunica s-a codit cât s-a codit, dar până la urmă a îndrăznit:

– Citiți așa ceva?! Astea sunt poezii?!

– Sunt poezii, doamnă! Poezii moderne!, a zis prietena nepotului.

– Voi de Eminescu, Blaga, Alexandri, Bacovia, Labiș, Arghezi, ați auzit?

– Am auzit, doamnă, dar acum se scrie altfel de poezie! Poetul din ziua de astăzi nu-i ca acela de ieri! Are alte concepții literare!

– Da?! Ori acela de ieri, ori acesta de astăzi, dar, să știi, domnișoară, că unul dintre ei nu-i sănătos la cap!

Vârsta, bat-o vina!

Pe o bancă, în curtea unei stațiuni de odihnă și tratament, dialog între un pacient și o pacientă.

El – Mă iertați că vă întreb: ce vârstă aveți?

Ea – Un bărbat nu trebuie să se intereseze de vârsta unei femei! Nu-i frumos! Dar de ce mă întrebați?

El – Pentru că arătați mult mai tânără!

Sinceritate

Polițistul de la circulație – Doamnă, v-am oprit pentru că nu aveți centura pusă!

Conducătoarea auto – Domnule polițist, aveți draptate, dar am și eu dreptatea mea!

Polițistul de la circulație – Care, doamnă?!

Conducătoarea auto – Astăzi nu sunt în blugi, ci în rochie!

Indecis

La trei zile după începutul anului, Mișu a primit un telefon de la amicul George.

– Salve, Mișule! Cum ai început anul, cu dreptul? sau cu stângul?

– Cu dreptul, Georgică! Sigur!

– S-o crezi tu!, a comentat nevasta lui Mișu, care se afla, întâmplător, prin preajmă. Dacă în seara de Anul Nou te-ai îmbătat ca un porc, ieri - aproape la fel, astăzi - ai deja trei pahare la bord și este ora zece dimineața, asta însemnă că ai început cu dreptul?! Nu mă ajuți deloc la treburi, nu te interesează casa, nu te interesează nevasta, nimic! Să-ți fie rușine?! Mă bagi în mormânt!

– Alo, Georgică?

– Da, Mișule!

– Rectific. Am început cu stângul!!..

Atenție

Costel vine de la serviciu și, în timp ce mănâncă, îi povestește soției, care mai mult butonează pe telefon, decât ascultă:

– Zilele trecute, șeful meu a căzut pe gheață și s-a lovit foarte tare la cap!

– Ce a făcut?, întrebă soția, în timp ce butonează cu forță la telefonul mobil.

– A căzut pe gheață și s-a lovit foarte tare la cap! A stat în spitalul nostru trei zile, după care, pentru că-i era din ce în ce mai rău, l-au dus la București. Dar degeaba! Astăzi, pe la prânz, a murit!

– Și acum se simte mai bine?, întreabă soția, continuând să butoneze.

Logică

Vlăduţ, un copil de la oraș, în vârstă de șase ani, și-a vizitat bunicii de la ţară, în ziua când aceștia au recoltat cartofii. Băieţelul i-a urmărit o oră, două, apoi a întrebat, curios:

– N-am înţeles, de ce aţi ascuns cartofii!?...

Seamănă…

Soția naște la maternitate. Soțul era în delegație. După trei zile, când s-a întors acasă, s-a dus să-și vada copilașul. Soția, mândră, în timp ce-l mângâia pe ăla micu, își intrebă bărbatul: „Cu cine zici că seamănă?". Soțul se uită la copilaș două, trei minute, după care spuse: „Negru la față e, păr nu are, dinți nu are!... Eu zic că seamănă cu moș Vasile, ăla de la coada iazului!!"

La supărare

Educatoarea povestea copilaşilor basmul „Capra cu trei iezi". După ce lupul l-a mâncat şi pe cel de-al doilea ieduţ, un băieţel s-a ridicat în picioare, nervos şi a zis:

– Cucea mamii ui de up!!

Adevăr

Zilele trecute, discutam despre femei cu un vecin de 82 de ani, adică mult mai în vârstă decât mine.

– Eu sunt tânăr și nu mă pricep… În schimb dumneata, cu experiența de viață care o ai, foarte ușor poți cuceri o femeie!, i-am zis.

– Pentru ce?!...

La psiholog

Dialog între doi amici.
– După o ședință, la psiholog, știi ce bine mă simt?
– Ce ți-a făcut?
– El, nimic! Nici nu a avut timp pentru că, din cauza oboselii, am dormit… două ore!

Tesaturi

Zilele trecute mă plimbam cu nepoțelul prin oraş. La un moment dat s-a oprit și mi-a spus:

– Hai să ne săturăm!

– Poftim?!

– În clădirea aceea galbenă, poți mânca până te saturi! Așa scrie deasupra ușii…

M-am uitat la firma de pe clădirea galbenă. Din „Țesături”, ajunsese „Tesaturi”!

Un umorist serios

– Cu ce te mai lauzi, maestre? Tot cu umorul?

– Am trecut la lucruri mai serioase, colega scriitor.

– De exemplu?

– Săptămâna trecută am terminat de tradus, din germană în română, Simfonia a V-a a lui Beethoven. Aseară am terminat de scris dialogurile pentru un film…

– Frumos! Ce fel de film?

– O comedie mută. Iar de dimineaţă am început un studiu, o scriere ştiinţifică, mai de amploare, intitulată: „Aria de răspândire a șarpelui anaconda în Bucovina".

– Ce să caute șarpele anaconda în Bucovina?!

– Exact aceeași întrebare mi-o pun și eu în introducerea studiului!

– Dacă nu mă înșel, aţi mai avut un studiu… ceva cu răspândirea crocodilului în Bucovina!

– Nici ăla nu are ce căuta în bălţile noastre! În scrierile mele ştiinţifice am demonstrat lucrul acesta!

Număratul oilor

– Domnule doctor, te rog să mă ajuți!...

– Ce s-a întâmplat?

– Nu pot dormi noaptea!

– Ai încercat metoda cu număratul oilor?

– Cu ce?

– Cu oile.

– Da. Dar când mă gândesc că în spatele multor oi de rasă, frumoase și deștepte se află niște berbeci urâți și ticăloși, îmi fuge somnul! De tot!

SCHIȚE

Așa-i românul

În timpul societăţii mult blamată, multilateral dezvoltată, de dinainte de 1989, conducătorii urbei au făcut, în cartierul meu multe parcări, chiar dacă erau puţine mașini. Aceste parcări au avut mai multe utilizări: parcări propriu-zise, spaţii de joacă pentru cei mici, spaţii de joacă pentru cei mari, ateliere în aer liber pentru reparat mașini, pentru spălat mașini, pentru schimbat uleiul, cât și altele.

După 1989, mașinile s-au înmulţit, iar parcările s-au împuţinat, (unele dispărând cu totul, altele micșorându-se); iar aceasta mulţumită primarilor, consilierilor, judecătorilor cât și a conducătorilor de partid și de stat locali, care au făcut ce au făcut, pentru unii un pic mai mult!

Într-o parcare „intrată la apă”, dintr-un oraș din sudul ţării, am ajuns și eu cu mașina zilele trecute, când a trebuit să iau bagajele unui copil care pleca în excursie, la munte. Am pătruns greu în parcare și tot greu am găsit un loc. Norocul meu, oriunde merg, prin ţară, e faptul că am mașina mititică și găsesc mai ușor un colţișor, undeva, să o cocoţ pe Afrodita mea (acesta-i numele yaris-ului meu).

După ce am luat bagajele și copilul aferent, am încercat să ies din parcare… Am încercat! Frumos spus! La intrarea în parcare apăruseră două mașini dolofane, una-n stânga - BMV, alta-n dreapta - Nissan, iar printre ele unul beat nu s-ar fi strecurat, fără să atingă vreuna! Am încercat, totuși, imposibilul. După un metru parcurs,

între cei doi mastodonţi, mă trezii „dirijat”, din faţă, de o cucoană tinerică, frumușică. Fiindcă zicea ceva din gură și nu o auzeam, am încercat să deschid, măcar puţin, portiera. N-am reușit. Am coborât geamul.

– Ce spuneţi?, am întrebat-o.

– Aveţi curaj, nu glumă!?

– Merge?

– Ce să meargă?

– Mașina, cine altcineva!, m-am enervat. Pot să trec printre?...

– Aţi mai trecut prin locuri atât de înguste?

– Doamnă, domnișoară!...

– Domnișoară!

– Domnișoară, spuneţi-mi, vă rog, este spaţiu suficient pentru a trece mașina?...

– Depinde!... Poate, da! Dacă daţi mai înspre dreapta.

– E bine?, am întrebat-o, după ce am dat puţin din volan spre dreapta.

– Încă puţin! (Domnișoara și vorbea și gesticula.)

– Dar acum?

– Mai merge!Spre dreapta!

– În stânga pare să fie mai mult loc. Dau de volan spre stânga!

– Doamne ferește! Să nu-mi zgâriaţi mașina!

– Care mașină??

– BMW-ul!

– BMV-ul e al dumneavoastră?!

– Da.

– Apoi, să știţi că m-aţi supărat rău, domnișoară! Merită zgâriat puţin!…

– Staţi, staţi că-l mut!

Și a mutat BMV-ul un metru mai la stânga. Apoi a venit lângă mașina mea. Pe mine, vă spun sincer, comportamentul ei mă făcuse mat, mă lăsase mut. Nu-mi găseam cuvintele. Până la urmă am reușit,

totuși, să-i spun:

– O întâmplare asemănătoare am văzut pe facebook, dar nu m-am gândit niciodată că voi trăi și eu o așa porcărie! Sincer, se putea trece printre cele două mașini?

– Nu!

– Atunci, de ce-mi spuneați să dau de volan la dreapta și să înaintez?!?...

– Din curiozitate!

– Ați vrut să faceți ca duduia aia de pe net?!

– Am vrut să văd cât de calm sunteţi!...

– Poftim??

– Am vrut să văd cum se comportă un șofer din Bucovina!

Aventurile unui cocoș într-o instituție

Pe mine așa m-au învățat părinții: să fac bine tot timpul, și să nu aștept răsplată, pentru asta, de la cei pe care-i ajut. Cu principiul acesta am trăit, și trăiesc, atunci când sunt pe stradă, acasă sau la serviciu.

La serviciu am un program foarte încărcat, de la 8 la 16. Nu pot să întârzii sau să lipsesc! Iar în timpul celor opt ore, Doamne ferește să am probleme cu prostata! Când lucrezi la Relații cu publicul, clienții te vor robot: prezent continuu, amabil, zâmbitor, chiar și atunci când mama e într-o operație dificilă, la spital.

În acea zi de luni erau mulți oameni la rând, pentru fel de fel de informații sau eliberări de acte.

Pe la ora 9 și jumătate, în fața ghișeului a ajuns tanti Profira, o bătrână care a mai fost pe la mine și care trăiește într-o comună aflată la nord de municipiu.

– Ce faci, doamna Profira? Nu-s bune copiile pe care ți l-am dat?, am întrebat, curios.

– Eu sunt țărancă, nu-s doamnă! Am 82 de ani. Sunt o țărancă bătrână, cu mâinile crăpate. Doamnele nu au mâinile crăpate! Avocatul a zis că sunt foarte bune. Îl dau în judecată pe vecin. Are el bani făcuți pe afară, nu mă interesează cum i-a făcut, dar grădina mea e sfântă! Locuiesc acolo de dinainte de războiul al doilea mondial. Cunosc foarte bine haturile. Mai sunt încă cioatele nucilor care mă separau de părinții lui. Nu știu cine i-a plantat, care străbun, dar culegeam nucile…fiecare din partea lui. Fără ceartă. Acum, băiatul,

care a întrerupt școala și a fugit de acasă, în urmă cu vreo 20 de ani, a revenit și vrea să-și facă o căsuță. Numai că, parcela lui e îngustă și ce s-a gândit: să iau trei metri de la mătușa Profira care-i singură!...

– Tanti Profira! Mătușă Profira!...Povestea-i lungă și sunt oameni care au probleme și așteaptă! Cu ce te mai pot ajuta?

– Cu nimic, domnu Costel!... Ți-am adus un cocoș!

– Poftim?!

– Pentru că ești de treabă și m-ai ajutat, ți-am adus un cocoș! Unde să-l las?

– Ia-l acasă! Să nu te prind că-l lași!...

– E în toaletă!

– Poftim!?

– Am plecat! Să știi că e viu!, a zis mătușa, după care, sprintenă ca o domnișoară, s-a îndreptat spre ieșirea din unitate.

Am rămas fără cuvinte. Mătușa a cerut copii după niște acte, le-a plătit, le-a luat…Nu-mi era datoare cu nimic. Este adevărat că în urmă cu vreo 10 ani îi căutasem un act din 1930, dar asta mi-e meseria, primesc bani de la stat pentru munca depusă. M-am uitat după portar, ocupat. Am sunat la șoferi, n-au răspuns. Mă gândisem să-l ia ei, în camera lor, până la finalul programului. Dacă nu, să rămână acolo și îl iau la ora 16. Numai să fie cuminte!...

Oameni la ghișeu, tot veneau. Timpul trecea. Pe la prânz am văzut mai multi curioși discutând la ușa toaletei pentru bărbați. „Nu-i a bine!", am gândit, și am fugit într-acolo.

– Ce s-a întâmplat?, i-am întrebat când am ajuns lângă ei.

– Trebuie să chemați salvarea!, a zis un mustăcios.

– E cineva bolnav??

– Da, unul din WC! S-au auzit zgomote! Cred că a căzut în spatele ușii, s-a lovit și nu mai poate striga, scoate numai niște sunete! Ușa este blocată! Am împins puțin, am văzut că merge mai greu, m-am oprit! Să nu fac o prostie!

– Mergeți, vă rog, cu toții, la scaunele voastre!, le-am spus in-

tuind despre ce este vorba. Vă rog! Asta-i o instituție, eu sunt salariat aici, mă ocup de caz!

După ce s-au depărtat la vreo zece metri, am împins încetișor ușa și am intrat. Cocoșul se zbătuse, ieșise din geanta în care-l băgase mătușa și ajunsese în spatele ușii. Era epuizat. Din penele lui roșii ieșeau aburi, iar inima îi bătea atât de tare, încât credeai că o ia din loc! M-a cuprins o milă, din aia, cinematografică!...Se uita, cu jale, în ochii mei!...

– Fii cuminte, cocoșel!, i-am spus mângâindu-l. Apoi l-am băgat la loc în geantă, și l-am dosit după chiuvetă și ustensilele femeii de serviciu. Am ieșit.

– Care-i treaba?, m-a întrebat un cetățean.

– E bine!, i-am răspuns.

A fost bine până la ora 13, adică ora când pe biata pasăre a apucat-o melancolia, tristețea… și a început să doinească! Domnule, nu cânta, ci se jeluia, scotea niște sunete greu de descris!

A sunat secretara unității:

– Comisia de la București a ieșit acum din biroul directorului și coboară la voi!

Uitasem de controlul de la centru. Ce se întâmplă dacă „prietenul" meu, cocoșul, îi va întâmpina pe membrii comisiei cu o cântare tristă?!, gândii.

În fața ghișeului am văzut o mutră cunoscută. Era Adi, o cunoștință mai veche, instructor la o școală de soferi.

– Ce faci pe aici?, l-am întrebat.

– Vreau să te întreb ceva!, a zis.

– Întreabă-mă mai târziu! Îți dau o geantă și fugi repede de aici cu ea!

Un minut, maxim, mi-a luat să ies din birou, să merg la WC, să-i dau geanta și să-l împing spre ieșire.

– Ai pățit ceva?!, m-a întrebat speriat.

– Nu! Vorbim!

Când a ajuns la ușă s-a intersectat cu cele două doamne din comisia de control. Adi, politicos, așa cum este de obicei, le-a lăsat să treacă. După ce a trecut și a doua, cocoșul, care până atunci luase o pauză, a scos un fel de fluierat. Cucoanele au întors capetele și s-au uitat urât la Adi.

– Vă rog să mă iertați!, a reușit să spună acesta, după care a ieșit pușcă din unitate.

Am răsuflat ușurat. La control, totul a fost bine.

La ora patru și jumătate p.m. am luat-o spre casă. L-am sunat pe Adi.

– Unde ești?

– Acum intru în oraș. Tu?

– Am ieșit de la muncă.

– Ne întâlnim în parcarea de lângă blocul meu!.

Am ajuns cu două minute înainte.

– Ia-l din portbagaj!, mi-a zis Adi, în timp ce cobora din mașină. Am deschis portbagajul și l-am luat, dar ceva nu era ca-n poză. Cocoșul, din roșu închis, ajunsese pestriț, alb cu negru! Mai mult alb!

– Ce s-a întâmplat?!, l-am întrebat.

– Întâi povestește tu!

Și i-am spus, totul.A râs pe săturate.

– Acum să-ți povestesc și eu cum s-a colorat în pestriț. Când am ajuns la mașină am văzut cine-i în geantă și, milos fiind, i-am dat un pic de libertate, adică i-am dezlegat aripile. După o jumătate de oră, un elev, care a venit cu rucsacul, fără să mă întrebe, a vrut să bage rucsacul în portbagaj. Când l-a deschis, cocoșul, care își dezlegase, cred, și picioarele, a sărit din portbagaj și dus a fost! Elevul, simțindu-se vinovat, a insistat să mergem la el acasă, în satul M, ca să ne dea un altul. Am fost. Ăsta-i! Îți place?

Am râs amândoi și pentru că terminase orele din ziua aceea, am mers împreună la un pahar cu vin. În timpul acesta domnul pestriț a fost cuminte. A comentat numai când am ciocnit paharele, chiar

dacă n-am zis nimic de genul: „Trăiască cocoșul!” sau „Dumnezeu să-l ierte!”! Asta a fost!

A! Uitam! A doua zi a apărut în ziar o știre scurtă: „Din cauza birocrației, a funcționarilor și a căldurii, la OABCD oamenii leșină în toaletă!”

Biserica din cetate

Era în luna aprilie, seara, ora 19. Colegul meu, Nelu, se pregătea de meci, cu un pahar de votcă și semințe de bostan prăjite. Sună telefonul.

– Bună seara, domnule Nelu! Sunt părintele Cojoc!

– Bună seara, părinte!...

– Sper să nu vă supere acest telefon…Sincer, nu vă sunam dacă nu-mi dădea numărul prietenul și colegul dumneavoastră Constantin.

– Am înțeles. Nu mă supăr, părinte!. Adevărat, Constantin îmi este și amic și coleg. Despre ce este vorba? Spuneți, vă rog!

– Am toate aprobările necesare pentru a construi o biserică în curtea Cetății de Scaun a Sucevei, și în două luni, cred că voi începe treaba. Multe cunoștințe, prieteni, străini chiar, vor să mă ajute. Domnul Constantin a promis că va da niște cote la teren, atunci când va fi nevoie, iar apoi va da și la construcție. Dar nu singur, ci împreună cu dumneavoastră, adică îl veți ajuta. M-a rugat, însă, să vă sun, să vă explic despre ce este vorba și să vă rog să-l ajutați. Dacă-l ajutați pe el, mă ajutați pe mine, ajutați Biserica! Mai ales că, m-am gândit deja la o cale, să vă pot renumera, să vă dau niște bani pentru munca prestată…

– Părinte, eu, sincer, nu!... Mă bucur mult când pot ajuta Biserica.

– După faptă și răsplată! V-am spus, am toate hârtiile aprobate.

Vă întrebați, sunt sigur, cum am obținut aprobare în curtea cetății?

– Da, știți, oamenii vorbesc!...

– Este foarte simplu. Cetatea a fost oarecum refăcută. Vin zeci de mii de vizitatori. Cine nu ar vrea să aprindă o lumânare pentru Ștefan cel Mare, sau Petru Rareș, sau Ștefăniță?... Sau pentru plăieși. Toți merită! Merită ore de slujbă!...Nu?

– Merită, părinte!

– Vedeți? Apoi, la Cetate se organizează și Festivalul medieval, și Festivalul de rock. Alți turiști, alți oameni care vor să se roage la Sfântul Ștefan!

– Aveți dreptate, zise Nelu.

– Mă bucur că-mi dați dreptate! Dar, până atunci, trebuie să mai strâng niște bani, în jur de șapte sute de milioane vechi…Dacă puteți contribui și dumneavoatră cu câteva…Prietenul Constantin a dat deja trei milioane, bani vechi.

– Părinte!...

– Nu în seara aceasta, ci când veți lua salariul. Trei, patru milioane, de la un român milostiv ca dumneavoastră, contează. Vă voi da exemplu, la liturghii.

– Poftim?!

– Am zis că trei, patru…

– Se aude rău, părinte!

– Sigur?

– Sigur!

– Am înțeles! Vreau să zic că dați acum trei, patru milioane, bani vechi, dar veți câștiga de zece ori mai mult, când veți primi bani pentru măsurători.

– Nu știu ce are telefonul acesta! Când se aude, când nu se aude! Acum s-a auzit foarte bine!

– Ce ați auzit?

– Treaba cu banii pentru măsurători.

– Așa este, cum am spus! Peste câteva luni, după ce dați cote,

veți primi zeci de milioane. E bine?

– E foarte bine, părinte!

– Cred și eu! Se aude?

– Se aude!

– Am înţeles, dimineață, de la domnul Constantin, că luați salariul mâine. Banii pentru mine, adică pentru biserică, mi-i aduceți mie sau îi dați dumnealui. Cum vreți.

– Trec eu…

– Mă găsiți la hotelul „Zamca", unde am un apartament închiriat. Nu vă sfiiți, veniți! Primesc credincioși în fiecare zi. Fiecare este dornic să mă ajute cu mâncare, bani, chiar și băutură. Astăzi, cineva din Bistrița, mi-a adus bani, fructe, miere de albine și…5 litri de palincă!

– Dacă nu reușesc să trec, dau banii colegului.

– Apropo, am aflat de la dumnealui că aveți acum o lucrare pe râul Siret, mai sus de Zvorâștea.

– Adevărat.

– Pot să vă rog ceva?

– Sigur.

– Am înțeles că sunt pe acolo cocoși mari, mari de tot, chiar și de cinci kilograme!

– Nu știu, părinte!

– În locul contribuției de care am vorbit, cea de trei, patru milioane, aduceți-mi, vă rog, șase, șapte cocoși dolofani, să-i am atunci când mai merg pe undeva pentru aprobări.

Convorbirea telefonică ar mai fi durat, dacă nevastă-mea nu ar fi izbucnit în râs. Nu m-am putut abține, am râs și eu și am închis telefonul. Un obicei de-al meu, vechi: să pun batista pe telefon și să mă dau drept altcineva. Farsa însă nu s-a sfârșit.

După o săptămână, într-o seară, m-am trezit cu Nelu la ușă. Era însoțit de o sacoșă destul de grea.

– Am vorbit la telefon cu preotul acela!..., mi-a zis.

– Care?

– Cum, care?!

– Cunosc cel puțin douăzeci de preoți!

– Cel cu biserica nouă, cu măsurătorile!

– Care vrea să-l ajutăm cu câteva cote la teren, la construcție?

– Da. Pentru biserica din curtea Cetății de Scaun.

– Câștigăm și noi un ban, cinstit. Nu-i bine așa? I-am zis să te sune, ca să mă ajuți. Singur, după cum bine știi, nu pot să fac nimic.

– Te ajut… Ai fost vreodată la el, la hotelul „Zamca”?

– Chiar astăzi, când am ieșit de la birou.

– Am fost și eu, acum, și mi-a spus domnișoara de la recepție că nu stă nici un popă în apartamentele hotelului. Fata nici nu a auzit de el!

– De ce nu m-ai sunat? Din cauza unor ziariști răi, care au început să pozeze, să filmeze, să vorbească urât, preotul Cojoc nu mai primește pe nimeni. Le-a rugat pe fetele de la recepție să le spună vizitatorilor că el nu mai locuiește în hotel. Ai vrut să vorbești cu el?

– Am vrut să-i dau ceva…Un cocoș.

– Un cocoș?!

– Da. Atât am reușit. Preotul mi-a zis de mai mulți, dar nu sunt. Are aproape 5 kg, fără pene, fără labe, fără intestine… și am dat 120 de lei pe el!

– Ce v-a apucat, domnule, de-i duceți, toți, numai cocoși?!, spunea femeia de serviciu, că a primit pe puțin treizeci, parte vii, care făceau gălăgie în microbuzul preotului!

– Așa m-a rugat preotul!!

– Tot femeia de serviciu a spus că a aflat de la un polițist cum că preotul „nostru” ar fi un escroc de prima mână! A rămas să se mai intereseze și apoi să-l ia la întrebări. Eu zic să nu-i mai dai cocoșul. Du-l acasă! Dacă este om corect, face o biserică, iar noi îl ajutăm, contracost. Nu ne interesează faptul că a primit aprobare în Cetate, adică în curtea lui Ștefan! Putea primi și pe acoperișul Primăriei!

Dacă-i escroc, să meargă unde-i este locul! E bine?

– E bine! Și a plecat acasă cu cocoș cu tot.

După o oră m-a sunat.

– Costeluș, profit de faptul că am coborât în boxă, pentru a-ți spune, rapid, ce am făcut…

– Aud!

– Când nevastă-mea a văzut cocoșul, a vrut să mă scalpeze, nu alta! Pentru că avem congelatorul plin. Atunci, am mințit-o, spunându-i că am luat amândoi dihania, am plătit 60 de lei pe ea, și mergem mâine la iarbă verde să petrecem, toți patru.

– Ar trebui și o sticlă de vin, câteva beri…Eu stau foarte prost cu banii, pentru că i-am dat preotului! Tu ai pierdut un milion, eu, trei!!

– Bine. Iau eu și vin, și țuică, și bere, și usturoi!...

Așa am făcut cea mai frumoasă ieșire la iarbă verde, fără să mă coste măcar un leu!

Cea mai bună idee

Sunt șefi de state, prim-miniștri, directori…, adică șefi, care își bagă niște idei în cap și nu i le poți scoate nici cu aviația americană sau cu tancurile sovietice! Asta se întâmplă și cu unii primari. Primarul comunei noastre este din altă categorie: ascultă toate propunerile și o alege pe cea mai bună pentru obștea comunală.

În urmă cu doi ani, în a treia zi de Crăciun, adică de Sfântul Ștefan, primarul și consilierii au ținut un fel de ședință de consiliu în restaurantul primarului, local care se află la o sută de metri de primărie. După ce un Ștefan, consilier, a oferit celor prezenți, vin fiert, votcă, cafea și o mică gustărică, au trecut la discuții despre: ce s-a făcut și ce trebuie făcut, în continuare, pentru comună.

– Domnilor, ce s-a făcut, știm! Hai, să vedem, ce trebuie să facem în continuare!, a zis primarul. Voi sunteți conducătorii comunei, eu sunt doar un executant! Ce propuneri aveți?

– Eu, domnii mei, propun să mai construim câteva săli de clasă, să mărim școala, că stau copiii cam îngrămădiți la cursuri. O primăriță harnică a făcut o școală nouă, noi să facem măcar câteva săli, lipite de clădirea veche!, a zis consilierul Costică.

– Care copii, Costică!, a sărit consilierul George. Cei tineri au plecat peste hotare, copii avem puțini, iar cei care sunt, nu prea dau pe la școală! Mai degrabă am mări biserica! La sărbători, oamenii nu mai încap în biserică. Stau afară, în ploaie sau frig! Nu am dreptate?

– Ai, dar numai un pic!, a intervenit consilierul Tocatu. Cei

care umplu biserica acum sunt bătrânii, oameni care în maxim cincisprezece ani închină steagul. Peste douăzeci de ani biserica noastră va fi goală, de sărbători! Veți vedea! Mai degrabă am face un Cămin Cultural. Primărița, de care s-a amintit, a făcut un cămin mai ceva ca la oraș!

– Ce activități culturale avem noi, ca să facem ditamai căminul?! În schimb avem o echipă de fotbal, destul de bună! Hai să facem un stadion!, a propus consilierul Drujbă.

– Vă spun eu care-i treaba cu stadionul, pentru că merg la fotbal și știu: echipa noatră e alcătuită din elevi!, a intervenit consilierul Boboc. Aceștia termină școala și pleacă în orașe sau afară. Peste trei, patru ani nu vom mai avea echipă! Hai, să facem cumva, ca să avem căldură în sala de ședințe a primăriei!

– Nu-i mai bine aici, în restaurantul domnului primar?, a zis consilierul Topor. Cald e, vin fiert avem, cafea avem; comandăm câte ceva și discutăm democratic, frumos, cum le stă bune unor oameni responsabili. Eu îi propun domnului primar să mărească această sală a localului cu încă vreo cincizeci de locuri, ca să ținem aici și adunările generale!

Astăzi este 2 ianuarie și încă sunt obosit. Am făcut Revelionul în sala nouă, mărită, a restaurantului primarului nostru. În sală pot încăpea, în cazul unei adunări generale, și 200 de oameni!

Cum creștem salariile

Mergeam spre Piața Mică, din Suceava. Pe strada Universităţii, în fața sediului Poliției Rutiere, m-am întâlnit cu tânăra familie Ics, ca să nu-i dau numele real, compusă din tata, mama și fetiţa de cinci luni. Am vorbit despre multe, dar, la un moment dat, inevitabil, am ajuns la pensii și salarii.

– Știi, mi-a zis el, capul familiei, eu văd altfel modul de mărire a salariilor.

– Adică!...

– Adică, altfel faţă de propunerile guvernului, sindicatelor, altfel faţă de cererile salariaţilor…

– Știu că, din cauza ideilor tale trăsnite, ai avut probleme și în facultate, și la masterat, și la doctorat, cu profesori, colegi de-ai tăi, cu alţi gânditori…Spune-mi cum vezi tu, și ori ne certăm, ori îți dau dreptate?…

– Îţi spun, dar cu o condiţie: să mă asculţi și atât, să nu vii, după aceea, cu părerile tale, că ne certăm, și nu doresc asta!

– De acord!

– La ce categorie de angajaţi vrei să cresc salariile?, m-a întrebat.

– Apoi….sincer…Mărește salariile poliţiștilor de la circulaţie, care au sediul aici, în spatele tău, la zece metri!, i-am zis, uitându-mă la clădirea acestora și fericit că am găsit o categorie de salariaţi.

– Bine. Aş întreba prin prefectură, primării, forme de socializare, sondaje, dacă poliţiştii de la circulaţie, din Suceava, merită

salarii mărite.

– ??!...

– Și aș putea afla că nu merită.

– Fii mai explicit!…

– Adunând plusurile și minusurile din sondaje vom afla că nu merită să le crești salariile, din următoarele cauze: nu fluidizează circulaţia prin oraş, în anumite perioade, zile sau ore; nu se ocupă de șmecherii care parchează aiurea, împiedicând circulaţia, dau amenzi șoferilor care merg cu 10 km în plus, faţă de limită, dar nu se iau de cei care merg, cu bolizii lor, cu peste 120 la oră prin oraş, nu-i astâmpără pe cei care fac slalom, în viteză, printre alte mașini, sau chiar printre pietoni, pe treceri de pietoni, nu se iau de motocicliștii care, foarte des, ne sperie cu ce viteză merg și ce zgomot fac!…

– Ceva dreptate ai…

– Te voi duce la mine în apartament, să stai o zi și noapte, ca să o legeni ore în șir pe asta mică, după ce o trezesc motocicletele sau bolizii fără ţevi de eșapament!

– Ți-am mai spus: ai, dar, numai un pic de dreptate!...

N-am terminat de comentat și un zgomot puternic a trecut pe lângă noi cu viteza vântului. O motocicletă! M-am uitat spre sediul Poliției Rutiere. Liniște și pace, chiar dacă la două ferestre am zărit ochi curioși îndreptați spre stradă.

– Cum comentezi?, m-a întrebat Ics.

– Dacă-și permit să alerge cu viteza asta și prin fața sediului Poliției Rutiere, înseamnă că ai dreptate!!...

Domnule ministru,

Subsemnatul Vasilică Hațegata, de profesie conducător auto, cu respect, vă rog să-mi măriți salariul, din mai multe motive, obiective, pe care vi le expun mai jos:

1. Salariul meu actual este de 2500 lei.

2. Muncesc, la dispoziția dumneavoastră, adică sunt șoferul dumneavoastră, de la ora 5 până la ora 24, uneori și după această oră. Dau numai exemplele din luna aceasta, când am muncit după miezul nopții: de la socrii dumneavoastră, cărora le-am dus lăzile cu căpșuni, m-am întors la ora 3; de la prietenul acela blond al dumneavoastră, i-am uitat numele, căruia i-am dus palinca și preparatele pentru ziua de Sf. Petru, m-am întors la ora 4; …știți dumneavoastră cui, când nu sunteți disponibil, îi duc ce dorește, în afară de duminică. Ba, îi mai cumpăr anumite lucruri, pentru care uită să-mi dea banii, iar eu am familie numeroasă și salariu mic, că, dacă mi l-ați tripla, n-aș mai cere!... Și n-aș cere prin cerere, oficial, dar cu dumneavoastră, în ultimul timp, nu se mai înțelege nimeni! Luni, când am încercat să vă spun, ați strigat la mine, nu tare, dar ați strigat totuși: „Și tu începi?!” Încep, na!...Copilul care nu plânge, nu primește mâncare.

3. Sunt salariați în minister care muncesc din zori până-n noapte, ca să spun ce spune vorba aia. Dar sunt și din ăia care vorbesc tot timpul la telefon despre toate, numai despre ce trebuie, nu! O altă categorie e cea a jucătorilor, adică a celor care se joacă pe calculator. Să vorbesc și despre turiști? Dacă nu știți, turiștii sunt cei care, dacă

ați pleca dumneavoastră din minister, pleacă și ei. Dumneavoastră cu treabă, ei aiurea; aiurea însemnând anticariate, grădina zoo, muzeul satului… Dar nu părăsesc capitala, iar dacă se aude că vă întoarceți la minister, primesc telefoane, de la prietenii rămași la lucru, cu mesaj cifrat, cam așa: „Alo? Aterizează străbunica!”. Să nu se prindă, cei care ascultă, despre cine-i vorba!

4. Pentru că am amintit de cuvântul străbunica, să știți că sunt câțiva salariați, în care dumneavoastră aveți foarte mare încredere, iar ei vă consideră un ministru slab, depășit din toate punctele de vedere! Dar asta nu-i treaba mea, eu vreau doar să-mi măriți salariul…

Farsa cu nepoțelul

Am făcut multe farse în viața mea, cele mai multe, însă, au fost la adresa prietenilor apropiați. Anul acesta, de ziua soției, am reușit să o păcălesc pe Daniela, o prietenă a consoartei mele.

Era dimineața, ora 9, când aceasta a sunat. Soția trebăluia prin bucătărie, ușa închisă, telefonul ei se afla în sufragerie. Am răspuns eu, cu glasul subțiat, asemănător cu al unui copil.

– Bună, Liana!, a zis Daniela.

– Nu sunt Liana! Sunt eu, Vlăduț!, am zis.

– Nepoțelul?! Ce frumos!

– Da. Sunt nepoțelul. Am venit la bica și la bicu.

– Ce frumos din partea ta! Cu cine ai venit?

– Singur!, am zis bucuros că nu-mi recunoaște vocea și crede, cu adevărat, că sunt Vlăduț, nepoțelul de la Ploiești.

– Cum adică - singur?!

– Mami m-a urcat în tren, bicu m-a coborât din tren, la Suceava.

– Nu ți-a fost frică?

– Nu. Sunt mare. Am șapte ani. Merg la școală.

– Și acum de ce nu ești la școală?

– M-am învoit, ca să o sărbătoresc pe bica.

– Frumos! Și ce faci tu acum, te joci?

– Nu, citesc.

– Ce poveste citești?

– „Critica rațiunii pure”

– Ce?!...Ce poveste-i aia? Cine a scris-o?

– Immanuel Kant.

– De ce citești așa ceva?!

– Se cere. Sunt obligat, prin programa școlară.

– S-au prostit de tot ăia de sus!! Să-i pună pe copii să citească!… Mai degrabă te-ai uita la un film, Vlăduț! Bicu are foarte multe filme. Roagă-l să-ți pună niște desene animate sau un film cu Stan și Bran.

– Nu vreau Stan și Bran sau desene…Am vorbit cu bicu și l-am rugat să-mi pună filmul documentar „Cartea tibetană a vieții și a morții”. Asta după ce termin de citit „Critica…”

– Ce carte despre moarte?!..

– Și despre viață.

– Astea nu-s pentru copii! Mergi afară și joacă fotbal!

– Eu nu sunt cu fotbalul. Mai degrabă rezolv un exercițiu cu permutări, cu mulțimi ordonate.

– Ăia de la minister sunt bolnavi! Pe cuvântul meu!...

– Bicu…

– Nu cumva a dat strechea și în bicu!?…

– Ți-l dau, să vorbești cu el!, am zis simțind că mă paște o tuse, după care nu eram sigur că voi mai putea vorbi cu glas subțire, adică să fiu mai departe Vlăduț.

– Dă-l!

– Alo!, am zis cu voce groasă, de bunic, după ce am tras o rafală de tuse.

– Trimite-l, măi omule, pe acela mic la joacă! Cei de la minister sunt încuiați! Mă gândeam că tu ești mai dezghețat, mai cu cap, mai ales că te dai mare umorist! Vine băiatul la voi, ca să o sărbătorească pe bunica, iar tu îl lași să citească despre vii și morți, dar și despre nu știu ce mulțimi adunate! Serios ești tu?! Îl bagi în politică la vârsta asta?! Peste jumătate de oră merg la nevastă-ta să o felicit de ziua ei și mă gândeam să-ți duc o sticlă de vin, de doi litri, vin ca lumea,

pe care-l am de la Focșani, de la frate-miu! Dar nu-ți duc, pentru că te-ai prostit!

Dacă știam că aduce vin, renunțam la farsă! Farsa a triumfat/ și fără vin m-a lăsat!

Fără greșeli

Jon, băiat de la oraș, cu mari pretenții intelectuale, a venit în vizită la bunicul său, care trăia undeva, într-un sat de la munte. În timp ce bunicul săpa cu hârlețul pământul din spatele casei, pentru a răsădi legume, nepotul butona la telefon.

– Jon, adu-mi, te rog, o cană cu apă!, a zis, la un moment dat, bunicul.

– Ce fel de apă?, a întrebat nepotul.

– Din găleată! Care se bea.

– Adică potabilă!

– Poptabilă!...

– Bunicule, la mine, în oraș, cei care greșesc cuvinte, expresii, chestii gramaticale sunt socotiți proști!

– Ce zici?!

– Potabilă! Așa se spune corect!

– Când intri și ieși pe portiță, să nu lași cumva cocoșul acela cu pene dungae, să iasă, că l-am pierdut!! Pleacă în lumea lui!

După cinci minute.

– Jon, în bucătărie, pe șparhat, este un ceaun cu…

– Ce-ai zis, bunicule?!

– Este un ceaun cu mâncare pentru purcel …

– Lasă ceaunul! În bucătărie pe!....Pe ce este ceaunul?

– Pe șparhat, adică plită.

– Băi, bunicule, băi! Mă faci de râs! În oraș, chiar și ăla micu

ar comenta: i-auzi ce cuvânt zice prostul acela!

– Adevărat. Eu îs de la țară, mai prost!...Recunosc.

A venit fata moșului, adică mama lui Jon.

– Tată, cocoșul acela din drum e al tău?, întrebă ea.

– Dacă-i dungae e al lui!, zise Jon.

– Ce înseamnă dungae, măi băiete?!, se interesă maică-sa.

– Nu știu! Să spună bunicu!

– Eu de unde să știu, că-s de la țară, prost! Tu ești orășeanul!...

Greșeala

Un amant, actor, trebuia să se întâlnească cu amanta lui, actriță, la ora 17, în apartamentul acesteia, soțul amantei, om de afaceri, fiind plecat într-o delegație peste hotare, pentru a încheia niște contracte comerciale. La ora 16 amantul a sunat-o la telefonul mobil. Ea n-a răspuns. La ora 16.30 a sunat-o din nou. Liniște. La 16.45 a sunat iarăși. Nici un răspuns. Enervat, având câteva păhărele de coniac la bord, având și cheia de la apartamentul ei, a deschis și a intrat încet în locuință. Amanta se afla în dormitor, îmbrăcată sumar, împreună cu un bărbat îmbrăcat și mai sumar. Asta l-a enervat la culme!

– Ce cauți, stimabile, în ținuta asta, în casa unei doamne?!, îl întrebă amantul pe cetățeanul dezbrăcat.

– Înainte de a răspunde, îmi dai voie să mă îmbrac? Știi, nu-i frumos să vorbești cu cineva, atunci când ești îmbrăcat într-o astfel de ținută!

– Nu te formaliza! Spune!

– Ce să spun?

– Cine ești?

– Dar tu, cine ești?

– Soțul ei!.

– Dacă tu ești soțul ei, eu cine sunt?! - Poftim?!...Deci, nu știi! Să o întrebăm pe cucoană, poate ne explică ea! Cine este dezbrăcatul??

– Soțul meu!, a zis actrița vânătă la față.

– Bucuros!!...Felicitări, domnule! A ieșit foarte bine! Repetiția.

Ați greșit cariera. Sunteți un bun actor! Felicitări, colega!, i-a zis și actriței. Am plecat! Mă întâlnesc cu Alecu la o bere. Am să-i spun că domnul e mai potrivit pentru rolul acesta, e mai bun actor decât el! La revedere!, a zis amantul. Și a ieșit grăbit.

– Pregătiți o piesă nouă?, s-a interesat soțul mirat.

– Da, a răspuns actrița.

– Cum se cheamă?

– „Joc periculos".

– Frumos! Mult succes!

– Mulțumesc!

– Totuși!...Voi v-ati mai întâlnit în apartamentul nostru!

– Ce vrei să spui??

– El avea cheie!…Înseamnă că a mai fost…la repetiții!!

Interesul poartă fesul

Bunica, venită de la țară, se plimba împreună cu nepoțica sa, în vârstă de 8 anișori, prin oraș. La un moment dat, femeia o întrebă pe cea mică:

– Suntem departe de apartamentul vostru?

– Nu! zise fetița.

– Aș avea treabă la WC!

– La altă toaletă nu putem merge?

– Ba da.

– Știu eu, undeva, una frumoasă și curată.

Au pornit într-acolo. Și au mers, și au mers, cale lungă, să ajungă…

– Mai este mult?întrebă bunica, după ce-și privi ceasul.

– Mai puțin decât am mers până acum!

– Să ne grăbim!

Femeia a mărit pasul, nepoțica, sprintenă, a urmat-o. Au mai parcurs, cred, doi kilometri, până au ajuns în fața unui mall imens.

– Aici este! zise nepoțica fericită, în timp ce admira clădirea. Uite ce mall mare! Îți place?

– Repede la WC! strigă bunica.

După zece minute, bunica și nepoțica stăteau la o masă, la etajul al doilea al complexului și așteptau să fie servite cu produsul preferat al ăleia mici.

– Nu înțeleg, zise femeia, de la blocul vostru și până la maga-

zinul acesta, nu sunt WC-uri?!

– Ba da, sunt! Multe!

– Și de ce am venit tocmai aici, la 50 de minute de casă?

– Pentru că aici se servesc cele mai gustoase și mai ieftine gogoși cu ciocolată! Iar gogoșile sunt preferatele mele!

Interviul

Am avut deseori ocazia să iau interviuri unor oameni valoroși sau cu funcții mari, dar nu m-am băgat, considerând că sunt pentru ziariștii adevărați, nu pentru un pârlit ca mine, poreclit umorist.

Zilele trecute m-am întâlnit cu o veche cunoștință, un om cu simțul umorului, care face politică și are funcții pe linie de partid și la nivel central. Nu vă spun dacă partidul lui este la putere sau în opoziție. Ghiciți dumneavoastră.

La o cafea, pe o terasă din centrul orașului, am început un mic dialog.

– Ai mai slăbit!, i-am zis.

– Adevărat, zece kilograme, în ultimii doi ani!

– Nu-i bine! Cam toți cei care au primit funcții înalte s-au îngrășat!

– Mă consum!...

– Credeam că te consumă… ceilalți!

– Și ceilalți…

– Unde este mai bine: la putere sau în opoziție?

– În opoziție.

– Credeam că la putere! Cunoști mai mulți oameni, aranjezi mai multe afaceri…

– Relații cu oameni mulți și afaceri, poți face și în opoziție. Ai și un avantaj: puțini sunt cu ochii pe tine!

– Treaba cu opoziția, cu ochii…seamănă a umor!

– Seamănă.

– Cum ți se pare alternanța asta: patru ani la putere, patru ani în opoziție?

– O porcărie!

– Într-un fel, sunt de acord!...

– Dacă ar fi după mine, aș sta numai în opoziție!

– Poftim?!

– M-am învățat să comentez, să fluier, să înjur!...

– Pe cine?

– Pe cei de la putere.

– Iar atunci când ești la putere?...

– Comentez.

– Să înțeleg că nu mai înjuri?!

– Nu! N-are nici un sens! Sunt deja la putere! Trebuie să zâmbesc mereu!

– De ce?

– Să creadă opoziția și oamenii că sunt stăpân pe situație, că totul este OK!

– Spune-mi, sincer, cât de mari sunt minciunile politicienilor de la conducere?

– Politicienii nu mint! Nici cei de la putere nici cei din opoziție!

– Zău?! Nu cred!...

– Nu mergi mâine la Botoșani? Joacă cu Steaua, după-amiază la ora 18!

– Uitasem! Merg.

– Sigur? Să nu vorbesc cu altcineva.

– Sigur!, i-am spus.

– Mașina mea este la reparat. Mergi cu mașina ta? Plătesc eu toată benzina.

– Juma-juma…

Amicul a primit un telefon și a plecat grăbit, promițând că vom continua discuția a doua zi, la prânz, în drum spre Botoșani.

Acasă, atunci seara, am vorbit fugitiv cu nevastă-mea despre meci. Nu a zis nici da, nici nu. A doua zi, totul a fost bine până au venit părinții mei, aproape de prânz. Când nevastă-mea a văzut că mă pregătesc de plecare, m-a luat în dormitor și mi-a spus:

– Doar n-ai de gând să pleci la meci și să mă lași cu ei?!

– Am promis!

– Știi doar că nu ne înghițim, că sunt la cuțite cu taică-tu! Dacă-i fugărești acasă, poți pleca!

– Cum să-i fugăresc?! Unde?? Au autobuz abia la ora 5.45, după-masă!. Și au de făcut și câteva cumpărături!

– Sunt părinții tăi. Mergi cu ei la cumpărături și ține-le companie până pleacă!

M-am conformat. L-am sunat pe amic.

– Mii de scuze! Mi-au venit părinții de la țară, au de făcut ceva cumpărături, așa încât nu mai pot merge! Îmi pare rău!

– Înseamnă că nu mai ajung nici eu la Botoșani! Am înțeles!... Auzi, tu nu cumva mă minți?

– Doamne ferește!

– Vezi? Din motive obiective, tu nu mai poți să mergi, nu-ți poți îndeplini angajamentul de ieri, iar eu aș putea crede că mă minți! Așa-i?

– Așa-i!

– Bine că nu ești politician!

La cules de hribi

Veneam dinspre Ardeal într-un autobuz modern. Doisprezece, cincisprezece călători, mai mulți nu eram. Trecusem, cred, în județul Suceava, când am simțit că trebuie să vorbesc cu șoferul să oprească. Băusem multă apă și rece. A fost ușor de oprit. Eram în mijlocul unei păduri mari.

Pământul era îmbibat cu apă. Plouase bine cu ceva timp în urmă. Încet și atent ca să nu alunec, m-am depărtat la aproxmativ douăzeci de metri de mașină, intrând în pădure, mai mult pentru aerul proaspăt. Și ce am văzut! Doi hribi mari, mari, la un metru distanță unul de celălalt!...I-am cules , apoi am privit în jur. Încă un hrib, încă doi, încă!...M-am dezbrăcat de bluza de trening și am băgat hribii acolo. S-a auzit claxonul de la autobuz.

– Ce faci, domnule?!, m-a dojenit șoferul, un tip de vreo 50 de ani, rotofei și cu o mustață sănătoasă.

– Am cules zece hribi faini!

– Hribi?!

– Hribi. Și am desfăcut bluza de trening. I-am găsit în partea aceea, la 20 de metri de aici.

Când i-a văzut, i s-a zbârlit mustața. Au venit și ceilalți călători și i-au admirat.

– E cineva grăbit?, a întrebat șoferul. Facem o pauză de un sfert de oră, pentru hribi. Ne întâlnim la mașină la ora…15 fix!

– Eu nu merg la cules de hribi!, a zis o doamnă mai în vârstă.

Mănânc numai ciuperci cumpărate de la magazin. Cobor și mă plimb în jurul mașinii.

– E bine!, a zis șoferul. Are cine să păzească autobuzul!

Ne-am împrăștiat repede, chiar dacă am trecut întâi prin zona în care găsisem, mai devreme, hribii. Doi tineri, un bărbat și o femeie, se țineau după mine. Mergeam în partea stângă, ei după mine, o luam la dreapta, ei, după mine.

– Nu mă pierd!, le-am spus iritat.

– Ne iertați, s-a scuzat tânărul, dar noi n-am cules niciodată ciuperci sălbatice din pădure! Nici nu știm cum arată.

– Orășeni?

– Da.

– Păi… dacă vă țineți de mână, nu cădeți, dar nici ciuperci nu veți găsi!

– Suntem în luna de miere!, zâmbi tânăra doamnă.

– Bine!, le-am zis. Vă arăt. Numai să găsim.

Am găsit, au văzut cum arată hribii, nu m-au mai urmărit. Dar, după cum am observat, ei mai mult se giugiuleau, mai puțin îi interesau bureții.

La ora 15 m-am întors la mașină, cu părere de rău, pentru că nu găsisem decât o jumătate de sacoșă, iar, ca făcut, începusem să găsesc mai mulți și mai frumoși, tocmai atunci când a trebuit să abandonez căutarea lor!

– Lipsește șoferul!, a strigat cineva.

– Lipsește și tanti care nu papă hribi!

– S-o fi dus să-l ajute pe șofer! Să facă și ea, la bătrânețe, o faptă bună! După cum arată, după cât este de vopsită, eu cred că este în stare!

– Și eu!

– Tineri fără minte și fără educație!, se auzi vocea doamnei, care ațipise pe scaunul ei.

– Mii de scuze, doamnă!, am zis.

– Să-și ceară ei scuze, nu dumneata! Ei m-au jignit! Sunt sigură că au terminat școala după revoluție, când deja se îngroșase obrazul multor tineri, concurând cu ostrețele de la gard! Am fost profesoară până în anul 2006! Știu ce vorbesc! Și mai aflați că șoferul a plecat cu un sac de rafie!

– Mai lipsesc doi!, a constatat cineva.

– Cei doi îndrăgostiți! am spus zâmbind. Domnilor, cei doi tineri, fiind în luna de miere, or fi dat de dulce, dar conducătorul auto , dacă nu a dat de mulți bureți, înseamnă că s-a rătăcit! Este grav!!.. Mergem să-i căutăm!

– În zona unde am ajuns eu este un pârâu cu maluri foarte înalte! Să nu fi căzut acolo!

– În timp ce-i căutăm, strigăm cât mai tare! Să ne audă!

Ne-am răsfirat și strigând, fiecare ce-i trecea prin minte, ne-am îndreptat spre pârâul cu maluri înalte. N-am mers mai mult de cinci sute de metri și am ajuns la respectivul pârâu. La strigătele noastre a venit un răspuns, de jos. Era șoferul.

– Cum ai ajuns acolo, domnule?!, l-am întrebat mirat , când am ajuns pe mal, în dreptul lui. Mă oprisem lângă sacul de rafie în care strânsese câteva kilograme de bureți.

– Am vrut să iau un hrib aflat pe mal, mai spre apă, am lunecat și am coborât săniuță până aici! Partea proastă e faptul că am pantofi cu talpa netedă!

Până la șofer erau șase, șapte metri, dar terenul era ud, iar panta mare. Omul, cu pantofi de oraș, nu avea nicio șansă să urce. Trebuia să-l ajutăm, adică să-l tragem cu ceva.

– Se pricepe cineva să deschidă autocarul la bagaje?, ne-a întrebat el.

– Eu!, a răspuns un tânăr. Fratele meu conduce unul asemănător. Face curse internaționale.

– Într-o cutie sunt două frânghii și câteva lanțuri. Vezi cum le poți combina…să ajungă până la mine.

– Veniți să mă ajutați!, m-a rugat tânărul, care nu cred că avea mai mult de 20 de ani.

– Cu plăcere! Domnilor!, le-am zis celorlalți. Am o rugăminte: cât timp noi mergem după frânghii, dumneavoastră încercați să-l scoateți cu o creangă mai lungă. Poate găsiți, sau o rupeți…

Când fac drumuri mai lungi, obișnuiesc să mă încalț cu adidași, adică să am în picioare ceva ușor și cu o bună aderență. Atunci, în pădure, papucii mei au fost de nota 10! În timp ce ne uitam la frânghii, lângă noi a mai oprit un autocar, care mergea într-un alt oraș moldav.

– Ați pățit ceva? De ce ați oprit? Vă putem ajuta cu ceva?, ne-a întrebat șoferul celuilalt autocar, după ce a coborât din mașină.

– N-am pățit nimic!, am mințit. Facem o pauză pentru hribi.

– Sunt?

– Da.

– În care parte culegeți voi?

– În partea asta, dreaptă.

– Bine. Noi vom culege în partea astalaltă. Dragilor!, a strigat apoi, adresându-se călătorilor săi. Pauză! Mergem la cules de hribi! Cincisprezece minute!

Noi am luat frânghiile și am șters-o spre râu, ei s-au împrăștiat la căutat bureți, în partea opusă.

Greu l-am tras pe mal, sus, pe șoferul nostru. Ba cădea în genunchi, ba în fund; și asta din cauză că patina. În drum spre mașină omul se întreba: – Ce vor gândi despre mine călătorii, când îmi vor vedea pantalonii murdari ca naiba?! Or crede că-s beat!

– Vă dau un pantalon de trening!, a zis cineva.

La autocar, profesoara, care rămăsese singură, se pregătea să dea telefon la 112. S-au schimbat și pantaloni, și câteva replici mai dure, între doi călători; dar până la urmă am luat-o din loc, mai ales că cineva a precizat că până-n seară trebuie să ajungă în orașul D, și mai are de luat un mijloc de transport. După câțiva kilometri veselia pe chipurile noastre a revenit, am început să râdem, să facem haz

de necaz, să ne lăudăm cu hribii culeşi. Cantitatea cea mai mare de bureţi o avea şoferul, adică cel mai ghinionist dintre noi, omul care şi-a sacrificat pantalonii pentru o acţiune frumoasă şi curajoasă. Cineva a glumit că dacă şoferul îşi vinde hribii la piaţă, îşi cumpără trei perechi de pantaloni de firmă. Deci, se merită!

Şi cum mergeam aşa am văzut, la un moment dat, două persoane făcând cu mâna, adică să le luăm în autocar. Conducătorul auto nu a oprit.

– Să stea în staţie! Sau măcar să aibă multe sacoşe pline cu hribi!, a zis el.

– Opriţi maşina, domnule!, am strigat râzând.

– Ca să mergeţi iar la hribi? Data viitoare!

– Trebuie să opriţi maşina!, am strigat din nou.

– De ce „trebuie”?!

– Pentru că-s călătorii dumneavoastră! Sunt cei doi tineri aflaţi în luna de miere!

Fiind în luna de miere au urcat, din cauza căldurii, în celălalt autobuz. Având actele, banii şi bagajele în autocarul nostru, au insistat să coboare şi au coborât într-un loc mai puţin indicat. Dacă nu-i recunoşteam…

– Aţi găsit hribi?, i-am întrebat în glumă.

– Doi!, a zis el râzând. Dar data viitoare vom şti cum arată!

La lansarea cărții lui Ics

* Auzindu-i pe mulți spunând: „Deșteptul acela de Horbovanu”, „mintosul acela”, „căposul acela”, am realizat că am multă minte! Având multă minte și ținere de minte, și ca să nu dea pe afară, cumva, am depus la bancă mari cantități, în două depozite. Astăzi am vrut să scot câte ceva, să nu mă fac de râs în fața dumneavoastră. Când au auzit cum mă cheamă, cei de la bancă au făcut alergie și mi-au demonstrat că am provocat mari daune oamenilor care au împrumutat minte de-a mea de la bancă, mai precis: au dat cu mașinile în șanturi, au strechiat, au făcut curte unor femei…și au luat bătaie de la bărbații acestora, au ajuns la Socola și altele! Valoare totală pagube provocate = 254.000 euro. Când am vrut să scot totuși ceva memorie, sau ținere de minte, m-au întrebat, din nou, cum mă cheamă. Le-am spus că Horbovanu și atunci mi-au zis că e bine, că mai am ceva ținere de minte, care ajunge să plătesc banca pentru că a avut grijă de depozit, depozit care a trecut în proprietatea băncii!

* Îl cunosc pe Ics de peste un sfert de veac, din perioada când eram foarte tineri. Și acum suntem, chiar dacă a început să ne crească păr pe față, mai ales lui, ceea ce înseamnă că el s-a maturizat mai repede! Iar dacă barba sa măsoară peste 10 centimetri, asta înseamnă că s-a maturizat prea tare!

M-am împrietenit cu el pentru că iubește filmele și citește mult, literatură clasică și documentară, dar, mai ales, pentru că ori de câte ori ne întâlnim la o cafea sau un păhărel de vin, el plătește, ceea

ce înseamnă că are un deosebit simț al umorului, știe să aprecieze umorul, valoarea!

* A ținut, cu tot dinadinsul, să facă lansarea cărții la un restaurant, iar asta m-a bucurat mult. Biblioteca nu servește vin, cafea, aperitive, pateuri cu ciuperci!... Chiar dacă afară scrie „Cass Gold Hay Pub”, să știți că este un restaurant cu specific românesc! Asta înseamnă că trebuie să te uiți permanent la cuierul unde ți-ai lăsat pardesiul, să nu-l confunde cineva și să te lase fără! Înseamnă că ospătarii zâmbesc… după ce-și primesc bacșișul. Zâmbesc și clienții… până primesc nota de plată!

* În local, astăzi, la lansarea cărții, sunt foarte multe doamne și câțiva bărbați. Prima dată când am văzut multe doamne într-un local, și niciun bărbat, a fost în 1986, într-o comună de la munte, din Bucovina. Am intrat atunci în restaurantul de lângă Primărie să beau o cafea. Era în cursul săptămânii, pe la prânz. Bărbații erau în pădure, la lucru. Toate scaunele erau ocupate, dar doamnele, amabile, mi-au făcut loc în mijlocul lor! Mi-au oferit și de băut. Bune la suflet! Dacă treaba s-ar fi întâmplat în oraș, cele 20 - 30 de doamne ar fi așteptat să le cinstesc eu!

* În urmă cu un an am intrat într-un local de fițe din oraș. Pentru o cafea, dar mai mult din curiozitate, să văd cum arată un astfel de local și cum arată clienții. Erau foarte multe doamne, domnișoare și puțini bărbați. Am găsit o singură masă neocupată, lângă ușă. Ceea ce m-a bucurat a fost faptul că aveau pană de muzică, adică nu aveau zgomot produs intenționat. După 10 minute de așteptare, am scos un pix, o hârtie și am început, așa cum obișnuiesc deseori, să notez anumite gânduri. Pe acea hârtie aveam și câteva cuvinte în finlandeză: alo (hei), ce faci(mita teet), bine(hivin), salut(tervetuloa), cafea(kahvi), la revedere(nakemin), bună ziua(hiva paiva)…Le scosesem pentru o altă poveste, tot umoristică. A sunat telefonul. Până să răspund, a închis, dar eu am început să înșir cuvintele din finlandeză, ca și cum aș fi vorbit cu un finlandez. Și cu un volum mai

puternic. 80 % dintre ochii prezenți în local, inclusiv al ospătărițelor, care până atunci nu mă văzuseră, s-au îndreptat spre mine, iar asta m-a bucurat. După „telefon” am fost un finlandez răsfățat, care a vorbit „prost” românește, dar s-a descurcat!

* Cu ani în urmă, când domnișoarele voiau să se laude în fața băieților, spuneau că citesc și își doresc cărți scrise de Tolstoi, Dostoievski, Hugo, Shakespeare, Eminescu, Blaga ș.a…Astăzi, pe facebook, observ că cele mai dorite cărți sunt cele de… bucate! Cele mai valoroase! A mânca a ajuns a opta artă, în aceasta intrând și mâncărimile, și mâncăturile, și mușcăturile!

O cunoștință care locuiește aproape de mine, chiar dacă-i alt animal, din punct de vedere astrologic, se dă drept taur, care vede numai roșu și având mâncărime la limbă postează fel de fel de opinii pe net, care se întâlnesc cu opiniile celor care văd în verde, mov sau albastru și așa încep mâncărimile, mâncăturile, mușcăturile, care sunt atât de urâte încât eu, care-s neutru, risc, dacă nu închid calculatorul, să rămân fără placa audio sau video!

O altă cunoștință, o domnișoară de domnișoară, suavă și dulce, postează deseori, tot pe net, o poză provocatoare într-o fustiță scurtă și cu toate crăpăturile de rigoare, iar dedesubt scrie: „mă mănâncă…!” În câteva ore se umple postarea cu inimioare, comentarii, suspine, de la sute de pofticioși!

O vecină de-a mea e înnebunită după pizza. A cumpărat 12 cărți cu rețete de pizza, și , împreună cu soțul ei și ăla micu, mănâncă pizza de trei ori pe săptămână… la pizzeria de pe bulevard!

De multe ori mi-e ciudă, mi-e necaz pe amicul Ics, care-i mare chef bucătar! Dacă eu aș pune pe o farfurie un cartof fiert, l-aș stropi cu un pic de sos de roșii, i-aș pune deasupra trei frunze de pătrunjel, aș poza și aș posta pe net, aș aduna maxim 2 aprecieri, și vreo zece luări peste picior, de la cei mai amici, dintre amici, toți bărbați. Dar, dacă ar posta chef Ics, poza făcută de mine, în câteva ore ar avea sute de aprecieri și comentarii de genul: „Foarte ingenioasă rețeta!”,

„Felicitări, chef Ics!"„Ca la mama acasă!", „Mâncare sănătoasă!"ș a … De la doamne, bineînțeles!

Să nu credeți că am ceva cu femeile. În viața mea, m-am împăcat foarte bine cu toate, în afară de două. Prima. Cu douăzeci de ani în urmă, în Gara de Nord, după ce am coborât din acceleratul Suceava - București, am vrut să ajut o doamnă să ducă o sacoșă mare până la taxiuri, dar, după ce s-a uitat lung la mutra mea, mi-a zis repezit: „Lasă-mă, domnule, în pace! N-am nevoie de ajutor!", și a plecat grăbită. M-am uitat într-un geam, mai întunecat, să văd ce a speriat-o pe madam și am aflat!...Păr mare, creț, castaniu închis, față bronzată zdravăn, tricou portocaliu…Cazanul din spate îmi mai lipsea! A doua. Cu trei ani în urmă, eram la o petrecere, și, la un moment dat, la întoarcerea de la toaletă m-am întâlnit cu un amic, profesor la USV. Am început o discuție pe holul mare al restaurantului. Atunci a trecut pe lângă noi o cucoană atât de machiată încât la neoane te puteai uita, dar la dânsa, ba! Din spate arăta mai bine, sau nu!…Am fugit după ea și i-am zis: „Doamnă, vreau să vă spun ceva foarte important! ". „Lasă-mă, domnule, în pace! Sunt logodită!". „Eu sunt mai rău, doamnă! Sunt căsătorit!". „Și ce vrei?". „Vreau să vă scoateți, la spate, rochița din chiloți!!". Și pentru că am amintit de căsătorie, să știți că eu mă împac foarte bine cu nevastă-mea. Ea nu se împacă foarte bine cu mine, dar asta-i altă poveste!

În urmă cu o oră, la intrarea în local i-am spus lui Ics: „Am în buzunar 50 de lei. Îmi ajung?" „Da!" A avut dreptate: cafeaua, vinul, alunele, sucul și toate celelalte m-au costat 42 de lei! Cartea lui cu rețete culinare n-o mai cumpăr, că e scumpă, costă 40 de lei! Și nu mai am bani!

La mortul acesta n-am nici un chef

Vasile a lucrat la o fabrică de cărămizi, apoi la un crescător de vaci, apoi la…, apoi la... Când a împlinit vârsta de 50 de ani, a rămas fără slujbă. Nimeni nu l-a mai primit, fără să-i spună de ce. Dar el nu-i prost, și-a dat seama că vârsta-i cauza trecerii lui în șomaj. Pentru că voia să muncească s-a interesat prin tot orașul pentru ceva treabă, pentru câțiva bani, să aibă pentru mâncare și cheltuieli.

Într-o zi petrecea pe ultimul drum un vecin. A înțeles de la pălimar că mai trebuie un om la dus podoabele care se duc, de obicei, la înmormântări. S-a oferit.

– Sunt șomer!, i-a zis pălimarului. Am ocazia să câștig cinstit un colac și un prosop. Nu mi-e rușine!

– Dacă-i așa, vorbesc cu părintele, poate vii mai des. Sunt săptămâni în care poți avea treabă în fiecare zi, și câștigi mai multe, nu numai colaci și prosoape.

Au trecut trei ani de atunci. Într-o zi aveau de lucru la un mort mai înstărit, fiica acestuia promițând celor care se ocupau de bunul mers al înmormântării și o masă, la final.

Ziua a început bine. Pentru că afară era frig oamenii au primit, chiar de la început, câte două sau trei păhărele de țuică, ca să se încălzească. Unii s-au încălzit bine de tot, pe drumul de la biserică până la cimitir au spus încontinuu glume, care de care mai trăsnite și au râs copios. Numai Vasile era serios: nu spunea glume, nu râdea, pășea tăcut.

– Ce ai, domnule, de ești atât de posac?!, l-a întrebat un coleg de muncă de la felinare.

– N-am nimic!...

– Nu te cred!

– Ce ai vrea să fac?

– Să te bucuri!

– Nu pot!

– Băutură bună au, o masă copioasă, la urmă, vom primi!... Astea nu sunt motive de bucurie? Am un chef!...

– La mortul ăsta, eu n-am niciun chef!

– Când nimerim peste un decedat cu dare de mână, care cheltuiește mulți bani pentru ultimul drum, tocmai atunci îți plouă!, glumi colegul. Nu cumva mortul ți-a fost rudă, sau prieten?

– Nu. Mi-a fost patron șase ani… și știu cum a făcut banii!!

La restaurant

Poate n-o să mă credeți, dar, după ani și ani de chin, din acela interior, am reușit să pornesc o afacere. Nu mare, dar, totuși, e o afacere! Nu singur, că nu am avut curaj, ci împreună cu un fel de vecin, asta însemnând două sute de metri între blocurile noastre. Sile, partenerul meu, este un om-pâinea lui Dumnezeu! Dacă-i dai dreptate, mai ales atunci când nu are!...

– Tu te pricepi la umor!, îmi spune el deseori. Ești cu vorbele, cu glumele… Afacerile sunt specialitatea mea. Dacă vrei să ne meargă bine, trebuie să mă asculți.

Numai el are dreptate! Dacă vorbim despre afaceri, mai cred! Dar vrea să-i dau dreptate și atunci când vorbim despre piramidele din Egipt, despre fotbal, muzică, istorie!...

Când avem afaceri în alte orașe, mergem cu mașinile noastre, când el la volan, cu mașina lui, când eu, cu mașina mea. Luni am fost în orașul T. și, conform înțelegerii, Sile a fost șoferul. La ora 13 aveam toate treburile rezolvate, în afară de o semnătură, pe care trebuia să o dea cineva care nu era în localitate, dar venea la ora 15. Până atunci, ne-am gândit să mergem la un local să mâncăm ceva. Acolo sunt două restaurante, „Arțarul" și „Gospodina". Eu, în desele mele drumuri prin judet, prin orașul T, am fost la ambele. Mi-au plăcut. Cu un plus la „Arțarul", unde bucătar șef este o veche cunoștință , un maestru în arta culinară, dar și în umor. Întotdeauna și-a găsit timp și a stat cu mine la o vorbă, măcar zece minute, îndeajuns ca să ne

încărcăm pozitiv unul de la celălalt. Când Sile m-a întrebat, de formă, la care local să mergem, eu i-am spus așa, de-al naibii, „Gospodina”, știind că-l va alege pe celălalt. Și așa a fost.

La „Arțarul” era puțină lume. Cei cu berea și cafeaua aleseseră terasele, iar turiști, în luna aprilie, mai răruți. Din opt mese, numai două erau ocupate. Ne-am oprit la una liberă, cea mai îndepărtată de ușă.

– După cum vezi, e curat, nu-i îngrămădeală mare, am auzit că au mâncare bună… Ce vrei să servești?, m-a întrebat Sile.

– Aș vrea un borș cu fasole!

– Borș cu fasole să-ți faci acasă! Ce, vrei să creadă oamenii ăștia că suntem cei mai săraci bucovineni?!...

Veni ospătarul pentru a ne lua comenzile.

– Două ciorbe de burtă și două pizza medii, cu multe bunătăți deasupra!, zise Sile. Când spun bunătăți mă gândesc la: pastramă, jambon, mușchiuleț, kaizer, ciuperci, cașcaval….Înțeles?

– Da, domnule! Ceva de băut?, întrebă ospătarul.

– Pentru mine, un suc de portocale, iar pentru domnul, un pahar cu vin, după unul cu coniac!

– Nu vreau coniac!, am protestat.

– Ba da! Stinge grăsimile!, a zis Sile zâmbind triumfător. Aș bea și eu, dar nu pot pentru că sunt cu mașina.

Am băut coniacul, am servit ciorba și pizza, așteptam vinul și cafeluța, când m-am scuzat, față de Sile și am ieșit „afară”, adică la toaletă, unde am stat vreo cinci minute. Am revenit odată cu paharul de vin.

– Știi, mi-a zis Sile, de mult timp nu m-am simțit atât de bine ca astăzi!

– În ce sens?

– Atât ciorba cât și pizza, se cunoaște că sunt făcute de un maestru, de un profesionist adevărat! Nu?

– Ai dreptate. Îmi place și atmosfera din local.

Abia am terminat fraza și la masa noastră a venit bucătarul șef al localului.

– Salut, Costeluș!, mi-a zis cu o lumină aparte în priviri.

– Bună, Daniel!, i-am răspuns zâmbind.

– Ce faci, omule? Nu te-am văzut de un car de ani!

– Binișor!...Îți fac cunoștință cu asociatul și prietenul meu: Sile! Sile, el este Daniel, unul dintre cei mai buni bucătari din țara asta!

Cei doi și-au strâns mâinile.

– Aici lucrezi?, l-am întrebat pe Daniel.

– Da.

– Nu ne-am văzut de mulți ani! Cum o duci?

– Prost!

– Asta înseamnă că nu te înțelegi cu patronul!

– Adevărat!

– Care este cea mai mare problemă care se ivește între un mare bucătar, cum ești tu, și un patron? Salariul?

– Pot să fiu sincer?, ne-a întrebat Daniel.

– Sigur!

– Nu vă supărați?

– Nu!

– Produsele cumpărate de patron îmi provoacă cea mai mare supărare!

– Fii mai explicit!, l-am rugat.

– Cumpără de la nătărăi cea mai proastă carne, cele mai proaste preparate din carne, cele mai proaste produse lactate sau brânzeturi! Carnea din care prepar meniurile este vânătă la culoare, miroase!... Trebuie să o spăl de două, trei ori cu oțet! Eu nu mănânc din acele preparate, nici măcar nu gust, și tot mi-e frică să nu mă îmbolnăvesc! Sincer, mi-e frică pentru viața clienților!... Voi, ce-ați consumat?

– Ciorbă de burtă și pizza cu multe preparate deasupra!, i-am răspuns.

– Trageți măcar trei, patru sute de coniac, ca să nu aveți pro-

bleme! Mă iertați, că am ceva treabă! Revin peste zece minute!, ne-a spus Daniel, bucătarul șef al localului.

Sile, săracul, să facă infarct, nu altceva! A început să se miște, să tremure, să se învârtă pe scaun și să înjure, mai politicos și încet. Este adevărat!

– Vreau să merg și eu la WC, mi-a zis în timp ce-și ștergea transpirația de pe față. Unde este?.

– O iei la dreapta și apoi prima ușă din stânga. Scrie pe ea.

A dispărut imediat în direcția arătată de mine. A revenit după multe minute, galben la față și mai transpirat decât înainte. Aproape să nu-l recunosc.

– Ești bine?, l-am întrebat.

– Acum, da!...M-am forțat și am dat totul afară! Totul! Nu voi păți nimic!..

– Te pot ajuta cu ceva?

– Nu!...

Apăru și Daniel, bucătarul șef, cu două cafeluțe.

– Domnilor, zise el, cafeaua este din partea mea!

– Niciodată!, sări Sile.

– Costeluș, tu mai faci farse, așa cum făceai cândva?, m-a întrebat Daniel.

– Sigur, mai fac!

– Și cei cărora le faci farsele se supără?

– Deloc! Râdem, glumim, bem pe seama lor!

– Când ai făcut ultima farsă?

– Săptămâna trecută. Unui amic. Dar tu, mai faci farse?, l-am întrebat pe Daniel.

– Mai fac!

– Când a fost ultima?

– În urmă cu câteva minute.

– Ce vrei să spui?!

– Că toată treaba cu preparatele, cu carnea, cu brânzeturile,

toate stricate, a fost o farsă! Sper că nu v-ați supărat?

– Nu!, am răspuns eu rapid, pentru a nu-l lăsa pe Sile să comenteze sau să spună ceva urât.

Pe tot parcursul drumului, la întoarcere, Sile a bodogănit mereu, cale de cinzeci de kilometri! N-am înțeles decât trei cuvinte: așa-mi trebuie! Sincer vă spun, de atunci nu se mai dă mare! Ascultă si părerile mele din diverse domenii! Ce i-am spus în ultimele zile? Asociația Internațională pentru Studierea Fenomenelor Bizare a publicat un studiu în care arată, printre altele, că Vârful Oușorul, de lângă Vatra Dornei, este un mic vulcan, iar Sfinxul din Bucegi a fost sculptat de extratereștri și reprezintă chipul lui Adam, adică a primului om pe care ei l-au lăsat pe pământ!

P.S. Uitam: atunci când am fost „afară", de fapt, am aranjat cu Daniel farsa pentru Sile!..

Lansare carte SF

* Bună seara, stimați prieteni! Nu sunt un mare sau un bun orator, și nici nu mă pricep să spun cuvinte frumoase. Când am de spus ceva, ca să nu mă pierd, să nu mă încurc, scriu ceea ce am de spus și în felul acesta mă descurc. (Scoate dintr-un buzunar o hârtie și citește.). „Dragă, vecine! Dacă nu-ți educi câinele și-l mai lași să facă pipi la ușa apartamentului meu, să știi că-mi educ copiii, pe toți șase, să facă pipi la ușa apartamantului tău și dacă în trei luni nu te ia cu igrasia, să nu-mi spui!...” (Strânge repede hârtia și o bagă în buzunar). Nu! Asta nu-i de spus în public! (Scoate altă hârtie)

„Costeluș, când îmi restitui banii ăia?! Ai zis că mi-i dai până-n Crăciun și acuși vine alt Crăciun!” Nici asta nu-i de citit!!(Scoate altă hârtie din buzunar) .

„Familia Gujubei s-a mărit. Ultimul membru, adică cel mai tânăr, este romanul SF „Prea mult nisip în pietre”. Dacă Fane Gujubei, adică autorul, punea titlul„ Cresc salariile și pensiile cu 400%”, sau ”Cum să ne îmbogățim stând toată ziua pe facebook”, sau: „Cum să furi un milion?”, însoțit de o poză cu Audrey Hepburn și Peter O’Toole, sunt sigur că ar fi fost mulți amatori de cărți la această lansare, mulți cumpărători, coada formată de aceștia ar fi ajuns la bazar. Dar așa, ce să cumpere, ce să învețe, ce să fure bietul român, nisipul din pietre?!

* În urmă cu 70 de ani se cunoșteau foarte puține lucruri despre SF, despre extratereștri. După 1947, după fenomenul Roswell, despre

extratereștri a început să se vorbească din ce în ce mai mult. Actualmente știm că ei sunt printre noi, îi vedem cum câstigă alegeri, cu programe SF. Alte alegeri, alți extratereștri, alte programe SF! Și tot așa! Din cauza SF-ului și a extratereștrilor, a extratereștrilor noștri, prin orașe și sate nu mai cântă cucii, ci bufnițele!

* Un OZN aterizează pe pământ, și chiar în România. Comandantul navei extraterestre, după ce a inspectat împrejurimile, raportează entuziasmat superiorilor: „Există viaţă pe Pământ!!" Urmărind apoi starea socială: luptele pentru putere, bătăile din stradă, salariile de mizerie, anarhia instaurată, manipularea de pe facebook, minciunile spuse de oameni, poliția politică etc. acesta, după câteva zile, raportează cu amărăciune celor de sus: „M-am înșelat, domnilor. Asta nu-i viaţă!!"…

* Un alt OZN aterizează tot în România, dar în altă zonă. Din navă iese un extraterestru care îi întreabă pe ciobanii din apropiere: – Cine sunteți voi și ce faceți aici? Baciul mai mare răspunde: – Suntem ciobani și lucrăm la stână. Extraterestrul: – Cât câștigați pe lună? Baciul cel mare: – Două sute de euro. Dar dumneata cine ești, de unde vii? Extraterestrul: – Vin din rai! Baciul mare către Sile, un cioban mai tânăr: – L-au încălzit serios flăcările în castronul acela! Dă-i o palincă să vadă că raiul este aici, la noi! Extraterestrul bea un pahar, apoi încă unul și zice: – Acolo-i raiul! – Mai toarnă-i unul! Bea extraterestrul și al treilea pahar și vesel le zice: – Eu, acolo, câștig 7000 de euro pe lună! – Nu-i mai turna, căci s-a îmbătat deja!!, rosti baciul.

* La o întâlnire cu alegătorii, un parlamentar a glăsuit: – Oricum, fără politicieni nu puteți trăi! – Ba da, a spus un alegător. Mă mut pe planeta Jupiter! – Pe Jupiter nu se poate trăi! – Da' ce, pe pământ se mai poate?! – Cercetătorii spun că pe Marte ar fi existat viață!, zise parlamentarul. – A fost viață, până au apărut politicienii!!

* Un OZN patrula în jurul Pământului. Unul dintre extratereștrii de gardă, după ce se uită câteva ore spre Pământ, comentează : – Ce-o fi cu fumul ăla ce se vede ? Iar e un atac sau experiment nuclear ?

Au mai bombardat… pe cineva bogat în petrol? Au bombardat… pe cineva, ca să șteargă vreo mită electorală? – A, nu !, râse celălalt extraterestru de gardă. Azi e 1 Mai. Au ieșit românii la un grătar!

* Acum voi face prezentarea cărții: Cartea arată binișor…E destul de groasă, cam 2 degete, fără ceva. Putea să mai adauge niște poze de pe facebook… Copertă este viu colorată, în partea din față, și mai decolorată, în spate! Cartea are 371 de pagini…Ceea ce este important e faptul că, după părerea mea, ea este nouă, adică nu-i de la second hand! Deci este o carte valoroasă, la prima mână. Puteți s-o cumpărați și voi!

Lemne de foc

În ziua de 1 Decembrie, 2016, amicul meu, George, m-a rugat să-l însoţesc, adică să-i ţin de urât, în mașină, până la socrul lui, care locuiește într-un sat aflat la peste o sută de km distanţă de căsuţele noastre. Am acceptat cu plăcere, și așa stăteam degeaba.

– Vreau să aduc vin, ţuică, sfeclă roșie, brânză, cartofi, două găini…, a precizat amicul.

Am plecat din Suceava destul de târziu, și am făcut două ore. La ora 15 serveam deja o plăcintă caldă cu bostan, alături de nenea Vasile și tanti Ortansa, socrii amicului. În casă era destul de frig.

– Suntem supăraţi!, ne-a zis găzdoiul. Cineva a promis, încă din luna septembrie, că ne aduce câţiva metri cubi de lemne de foc. Am dat și banii necesari. De o lună îl căutăm și la telefon, și acasă, promite că în câteva zile se rezolvă treaba, dar nu se rezolvă!...Cică nu le-a adus încă din pădure! Suntem hotărâţi să-l dăm pe mâna poliţiei. Alaltăieri, când am terminat ultimele vreascuri, am fost nevoiţi să tăiem un cireș mai bătrân. Dar nu arde, e verde și scoate fum. Atât. Am făcut foc în camera unde veţi dormi la noapte. De o oră, dar nu se cunoaște deloc; miroase doar a fum!

– Nu-i nevoie, nu vă deranjaţi, când termină George de făcut bagajele, plecăm!, am zis.

– Se poate?!, spuse tanti Ortansa. De câte ori vine băiatul acasă, trebuie să-i fac tochitură! Dumneavoastră vă place?...

– Da!, și nu am minţit. Să știţi că ori de câte ori merg la cum-

natul meu de lângă Dorohoi, tot cu tochitură mă primește.

– Pe cine votaţi pe 11?, ne-a întrebat nenea .

– Eu nu merg la vot!, zise George.

– Nici eu!, a precizat taică-său.

– Eu merg, dar nu știu, încă pe cine voi vota! Oamenii de aici, din sat, cu ce partid ţin?

– Cu toate. Și se ceartă între ei, de la partide, de crezi că acuși pornesc bătaia! Dar nu s-au bătut până acum!

Eu și George, ne-am retras în camera noastră. Era ora 15.30, iar în odaie se simţea frigul. Și fumul. Amicul s-a învelit cu o plapumă spunând că se odihnește până la ora 19, când, de obicei, se servește masa de seară. Eu nu pot dormi în răcoare. Am ieșit să văd satul și să caut leacuri pentru frig.

După două ore m-am reîntors, voios. Părinţii lui George tocmai terminaseră treaba pe afară. Tanti Ortansa a început să pregătească tochitura, nenea a plecat la o soră de-a lui, ca să aducă un pepene verde murat și o găină tăiată pentru amic, amicul a pus pentru un vin fiert.

Eu am fost spectator cinci minute, după care am primit oaspeţi. Primul care a strigat la poartă a descărcat din portbagajul unui Logan nouă braţe de lemne de foc, gata tăiate și aranjate, al doilea, dintr-un Ford, șase braţe, dar numai stejar, al treilea, al patrulea, al cincilea, din alte mașini, nici nu mai știu câte lemne au adus, toate de esenţă tare!…Pe toate le-am băgat în verandă.

– A venit ăla cu lemnele?, ne-a întrebat nenea, când s-a întors acasă.

– Da!, am zis.

– Cam puţine!...

– Mai aduce, în perioada următoare.

A doua zi, pe la ora 10, după ce George și-a umplut portbagajul cu de toate, plus ceva și pentru mine, am pornit spre casă, adică spre Suceava. După ce am parcurs câţiva kilometri, în tăcere, prietenul

n-a mai rezistat și m-a întrebat:

– Care-i treaba cu lemnele alea? Câţi bani trebuie să-ţi dau?

– Niciun ban! Totul a fost simplu…, am râs.

– Fii mai explicit!

– La o sută de metri de casa socrului tău, am intrat într-un mic magazin. Gestionarul și încă un bărbat, mai târziu am aflat că sunt cumnaţi, discutau despre politică. Când mi-am dat seama că țin cu partidul X, le-am spus că și eu țin cu partidul X, că am stat de vorbă, deseori, pe vremuri, cu fostul lider, Dumnezeu să-l ierte. Apoi le-am spus păţania tatălui tău cu lemnele și s-au oferit, amândoi, să-mi încălzească șederea. Ceva mai încolo, am dat peste o cârciumă. Doi săteni, împreună cu cârciumarul discutau, despre ce crezi, despre alegeri. Ușor am aflat că țin cu partidul Y. Le-am spus de frigul de la tine și s-au oferit, bucuroși, să mă ajute. Apoi, la alte cârciumi, am dat peste fani ai partidelor Z, W… și încă un partid, n-am înţeles cum se cheamă, că membrii întâlniţi nu vorbeau românește!…Dar cu toţii au fost săritori și m-au ajutat, mai ales acum, înainte de alegeri.

– Ești fantastic!

– Deloc! Spune-i tatălui tău că-i bine să mai iasă prin sat, să stea de vorbă cu oamenii și să „ţină” cu toate partidele. Pe rând!

Moda-i modă

Astăzi dimineaţă, în Piaţa mică, m-am reîntâlnit cu nea Vasile, un om care locuieşte în apropierea municipiului Suceava, şi care, prin anii '90, a avut mari probleme cu întocmirea actelor casei construită de el, în care locuia din perioada CAP-ului. Mi-a dat o sticlă de borş, câteva cepe şi o legătură de mărar, după care ne-am transformat în analişti politici şi analişti ai apucăturilor mondene; mai ales el, că eu m-am fript de foarte multe ori şi de aceea prefer să stau în banca mea!

– O vedeţi pe domnişoara aia, cu pantalonii foarte rupţi, borteliţi, şi cu tricoul decolorat, de parcă-i furat de undeva? m-a întrebat. Mi-a arătat o fetişcană durdulie care se uita într-o vitrină.

– Da.

– E nepoată-mea, dar nu stă aici, cu mine, până-mi vând marfa adusă de la ţară; îi este ruşine!

– De ce?

– Să n-o vadă vreun coleg că stă cu ţăranii!

– Ţăranul e bunicul!...

– Tot ţăran!...Vă place costumaţia ei?

– Sincer? Nu!

– Hă-hă! a râs el. Ştiţi cum a apărut moda asta?

– Nu.

– Vă spun eu. Demult, demult, un turist din vest ne vizita ţara şi era foarte entuziasmat de frumuseţile întâlnite la fiecare pas. Într-o seară, în timp ce se îndrepta pe jos spre un orăşel din provincie, a

întâlnit un grup de ..., „pus pe glume”, care i-au luat toate lucrurile, inclusiv hainele, lăsându-l în costumul lui Adam. Turistul, distrus din punct de vedere moral, s-a bucurat enorm, când a zărit, după câteva sute de metri, o sperietoare de păsări în mijlocul unei grădini. N-a stat mult pe gânduri și a furat hainele rupte și decolorate ale acelei „statui”, care speria și oamenii, nu numai păsările. Așa s-a deplasat până la primul magazin din oraș.

– Care-i finalul? am întrebat.

– Astfel a apărut moda de astăzi, spune legenda, care costă foarte mulţi bani! Mai scump e un pantalon rupt, decât unul întreg, impecabil!

– Moda-i modă!..

– Am pus și eu în grădină, niște lucruri vechi, rupte, decolorate, pe o sperietoare. Am pus și preţuri!, râse nea Vasile. Dacă mi le cumpără cineva, câștig de zece ori mai mult decât pe legumele cultivate cu atâta chin!

Noile aventuri ale lui Ticu

Directorul general al companiei unde lucrează Ticu, vorbea în parcare, cu directorul tehnic, în momentul când, pe lângă ei, a trecut eroul nostru, încet, țanțoș, zâmbind degajat.

– Dumneata cine ești?,îl întrebă directorul general.

– Ticu!

– Și nu ai treabă?

– Nu, pentru că... acum stau! Îmi refac forțele!

– Eu sunt directorul general și te rog să nu fii impertinent cu mine! Mergi repede la șeful tău și spune-i să-ți dea de lucru!

– Eu!..

– Cine-i șeful tău?

– Domnul Olaru.

– Vrei salariu mare, vrei satisfacerea tuturor drepturilor, dar când e vorba de muncă, „îți refaci forțele"!! Mergi la treabă! Mai târziu, sau mâine dimineață, vin să te controlez!

Ticu, la început a făcut ochii mari, apoi ar fi vrut să spună ceva, dar și-a înghițit cuvintele. A fugit la șeful său.

A doua zi, pe la ora 15, când Ticu ieșea din incinta companiei s-a întâlnit, cu cine credeți?... Cu directorul general!

– Tot dumneata?!, se supără șeful cel mare.

– Domnule director general!...

– Iar n-ai treabă! Dacă șeful tău nu-ți dă, îți dau eu! Vezi câtă zăpadă este în parcare?

– Văd, multă!...

– Ia de la portar o lopată bună și adună zăpada în grămezi mari. Mâine vom căuta un camion disponibil și vom duce zăpada în afara orașului. Înțeles?

– Am înțeles, dar mai întâi merg la grădiniță.

– Poftim?!

În acel moment s-a apropiat de ei Olaru, șeful lui Ticu.

– Măi, Olarule, omul acesta al tău este dus cu sorcova! Rău, de tot! În loc să muncească, vrea să se plimbe la grădiniță!

– În timpul lui liber poate să facă ce vrea!

– Ce vrei să spui?!

– Vrea să spună că sunt în concediu, domnule director general!,zise Ticu. Dar nu-i nicio problemă. După ce-mi iau nepoata de la grădiniță, vin aici și, în timp ce ea ea se joacă, eu strâng zăpada în grămezi.

O lege nouă

Ani de zile a luptat Icsulescu să ajungă și el undeva, într-o funcție ceva, să-l cunoască lumea; pentru că, vorba lui: „nu-s chiar prost, m-aș descurca prin toate cotloanele lumii!".

A pus la bătaie tot profitul de la pensiune, de la cafe bar, de la atelierul de reparații auto și chiriile încasate pentru apartamentele închiriate la firme. Greu a fost la început, când era puțin cunoscut. Apoi, după ce s-a pus bine cu cine trebuia, toate au mers ca pe roate. Pensiunea era plină și vara și iarna, la atelierul de reparații primea numai oameni cu funcții barosane și cu mașini pe măsură. I-a cazat, i-a reparat…mai mult gratis, dar a meritat!

Fiind prieten și cu stânga și cu dreapta a plusat în ambele părți, pentru un loc în parlament, dar fericirea a venit din centru, de la un partid pe care-l „servise"cel mai puțin! Și așa a ajuns parlamentar!

Au trecut trei ani de atunci. Nu spun ce realizări a avut Icsulescu în acești ani. Spun doar că a avut, acasă; despre cele de la serviciu… n-am auzit. Până ieri, când a aranjat o întâlnire cu presa, „pentru a spune lucruri importante". Am mers și eu, în calitate de fost ziarist.

În biroul său de parlamentar s-au adunat în jur de zece oameni: jurnaliști de la ziare, televiziuni și doi spectatori, adică eu și încă cineva, un mustăcios.

– Stimați prieteni ziariști!, a început Icsulescu. Mă bucură prezența voastră în acest modest birou. Eu sunt un om aflat în slujba oamenilor.

A ținut un discurs de vreo cincisprezece minute. I-a plimbat pe ascultători prin toate perioadele glorioase ale istoriei, insistând mai mult pe Renaștere și … pensiunea sa (pensiunea lui Icsulescu, nu a Renașterii!), unde au venit oameni deosebiți din toată țara, care l-au încurajat să îmbrățișeze cariera de politician. Au urmat apoi discuțiile libere și întrebările.

Când un ziarist l-a întrebat ce a făcut în ultimii trei ani, domnul parlamentar a răspuns:

– Am colaborat foarte bine cu colegii de partid!

– La ce?

– La toate. Am lucrat împreună la foarte multe inițiative parlamentare pentru legi noi sau îndreptarea unor legi greșite, aducerea la zi a unor legi depășite… Este mult de lucru!

– Dar despre o inițiativă, numai a dumneavoastră, când vom auzi?

– Aici voiam să ajungem! Despre o inițiativă proprie vă voi vorbi chiar acum!

– O veste bună!, au zis în cor trei, patru ziariști.

– Care ar fi aceea?

– Bere la țap!, spuse Icsulescu radiind de bucurie.

– Asta-i bună, domnule!, izbucni un ascultător. După porci, capre, ouă, oi…a venit și vremea țapilor!! Așa ceva!... Să nu mai spuneți că sunteți în opoziție!

– Domnule ziarist!, a zis Icsulescu dregându-și vocea. Se vede că ești tânăr, nu cred că ai 30 de ani! Dumneavoastră, ceilalți ați auzit de expresia „bere la țap”?

– Da!, zise unul.

– Explicați-i colegului faptul că berea la țap nu înseamnă să-i dau țapului să bea bere, ci altceva! Țapul este o unitate de măsură folosită la bere. Numele ei vine de un neamț Bock(țap), un mare berar de la sfârșitul secolului al XlX- lea. M-am documentat! Halba are 500 de ml., țapul are 300 de ml., paharul de bere are 200 de ml.

Țapul a dispărut în urmă cu 30, 40 de ani, iar oamenii îl vor înapoi. De aceea, după o documentare puternică, vin cu această inițiativă legislativa. Ce ziceți?... Nimeni, nimic?...Sper să rezolv treaba cu țapul până la sfârșitul acestui mandat, iar mandatul următor să-l încep în forță, cu o idee, o inițiativă, la care nu s-a gândit nimeni până acum la modul serios…

– Care ar fi acea idee?, întrebă cineva cu jumătate de gură.

– Ăia au o zi a lor, ăialați au!… Toți au zile în care se adună în număr mare, undeva, și sărbătoresc fericiți!

– La ce inițiativă v-ați gândit, pentru ce zi?

– Ziua șomerului!

Viespea

Când Ticu mi-a spus că a fost înțepat de o viespe și l-a durut tare, l-am crezut pentru că și eu am fost înțepat de viespi, de mai multe ori. Ce n-am știut eu? Ce a urmat după înțepătură!…

Ticu și soția sa se întorceau din concediu, făcut în zona Dornelor. Când au ajuns pe culmea Mestecăniș s-au oprit să admire peisajul, dar să bea și câte o cafeluță la terasa de vizavi.

În parcarea mai puțin amenajată, din partea dreaptă a sensului lor de mers erau multe mașini, mai ales mari, dar, până la urmă, au reușit să găsească o găurice pentru mașinuța lor și s-au bucurat pentru loc, chiar dacă acesta era la doi metri de coșul de gunoi unde roiau zeci de muște, albine, viespi...

Pauza a durat aproape o oră. Apoi au intrat in mașină, el mai repede, ea, mai puțin repede, din cauza căldurii acumulate în autovehicul.

– Închide mai repede portiera! Nu vezi câte albine mișună pe lângă tine?, i-a zis Ticu, nervos, soției sale.

– Eu ar trebui să fiu nervoasă, nu tu! Ia uită-te ce rană urâtă mi-a făcut la picior mașina ta cea nouă, cumpărată la mâna a cincisprezecea!!

– Mâna a doua!

– Asta să i-o spui lu' mutu!

– Trebuia să ne încadrăm în cei 4000 de euro! Cu tot cu cheltuielele de înscriere, asigurare, drum…Un pic de sânge și…ai început

să vorbești aiurea! Am impresia că în mașină, în spate, avem o albină sau o viespe! Doamne ferește să fie!

– Nu cred! M-am uitat bine, când ai pornit mașina.

– Aveai ochelarii pe ochi?

– Nu.

– La cât de bine vezi tu fără ochelari, puteau intra albinele cu roiul, fără să le observi!

– Vorbești prostii!

– Vedem acum!

Ticu opri mașina într-o parcare și s-au dat amândoi la căutat prin mașină albine sau viespi.

În urmă cu câțiva ani, după o înțepătură de albină a avut probleme cu respirația.

– Două muște au intrat, atât!, a zis nevastă-sa, după ce au inspectat mașina.

– Să nu fie pitită printre bagajele de pe bancheta din spate! Poate se înfruptă acum din mierea cumpărată!

Au reluat drumul. Totul părea să fie bine. Au deschis radioul pentru puțină muzică. După Câmpulung Moldovenesc, prin oglindă, Ticu a urmărit, îngrozit, o viespe cum a escaladat bancheta din spate, iar când a ajuns sus s-a oprit să se odihnească.

– Pune-ți ochelarii și uită-te pe tetiera din partea stângă, spate. Vei vedea ceva interesant!

– Am văzut-o!, a zis nevastă-sa, după ce s-a uitat cu multă atenție vreme de câteva secunde. Dacă o lovesc cu revista asta făcută sul, e bine?

– E bine, dar cu o condiție: să o nimerești!

Soția a lovit, dar nu a nimerit. Nu a nimerit nici a doua oară. Viespea, enervată, s-a transformat într-un bombardier și a tăbărât pe cei doi înspăimântați. Degeaba lovea revista în stânga și-n dreapta! Degeaba se făcuse evantai mâna lui Ticu! „Bombardierul” era când în stânga, când în dreapta, când pe sus, când pe jos…cu viteză

amețitoare. Apoi a dispărut!

– Unde a?!...

Unde a dispărut?, a vrut să întrebe eroul nostru, dar nu a apucat. A simțit o înțepătură puternică la pulpa piciorului drept. Dacă ar fi avut pantaloni lungi, nu ar fi pățit asta. Când a vrut să scoată acul viespei din picior, a scăpat volanul, mașina izbindu-se de o movilă cu pietre, aflată pe marginea drumului. Noroc mare. La numai doi metri mai înspre câmp era un șant destul de adânc. Ticu a uitat de viespe, de ac. A ieșit repede din mașină să vadă ce stricăciuni are. Niciuna majoră, bara din față era puțin îndoită! S-a uitat la pulpa piciorului drept. Nu avea ac. Altă bucurie. A readus mașina pe marginea carosabilului.

– Așa pățești dacă nu ești atent la drum!, i-a spus, supărată, nevastă-sa. Șoferul trebuie să țină și cu dinții de volan, să nu se ducă automobilul în bălării! Să nu zici că-i așa și pe dincolo, că n-ai nicio scuză! Ce faci, nu pornești?! Stăm aici să facem pui?! După cum văd nu circulă multe mașini, ca să zici că te țin pe loc! Hai, odată!

– Mai tacă-ți gura! Când am îndreptat mașina, mi s-a părut că are o bătaie metalică!..Coboară și uită-te la țeava de eșapament, să nu o pierdem cumva pe drum!

Soția a coborât. Ticu a pornit motorul, s-a asigurat și a luat-o spre Suceava, lăsând-o pe soție, mai întâi pe marginea drumului, apoi fugând după mașină și făcând semne disperate. A încetinit automobilul, a deschis portiera și i-a aruncat portofelul cu bani mărunți pentru micile cumpărături. Apoi a apăsat pe accelerație.

Până în oraș s-a uitat continuu în oglindă să vadă dacă se umflă la față și și-a analizat și respirația. Curios: rândul trecut, când a fost înțepat după ureche, s-a umflat binișor la față, a transpirat, iar periodic, din două în două minute, se înădușea, adică nu avea aer! Acum părea să fie bine. Pe la 10 seara a ajuns și soția sa. Ticu a așteptat să erupă vulcanul. Nu a fost așa.

– Nu mă întrebi cum am ajuns acasă?, a zis nevastă-sa.

– Ai plătit drumul cu banii din portmoneu.

– Cu trei lei?! Că atât aveam acolo!..

– Bine, te întreb…Cum ai ajuns acasă?

– Noroc că m-au luat ăia de la scara D, care au un Volvo! Ăia pe care-i mai înjuri tu, fiindcă lasă mașina pe trotuar și nu avem pe unde trece! Ea, trecută de 50 de ani, se îmbracă foarte tinerește!… Rochițe scurte…Vopsită blond…

– Gata, o știu!...

– Cred! Le știi pe toate care-s vopsite blond!

– Nu le știu pe toate!

– Dar pe cele cu rochițe scurte, sigur!

– Adevărat! Poartă rochițe cam scurte! Tu nu mă întrebi cum am ajuns acasă? Cum mă simt?

– Dacă-ți arde de blonde în rochițe scurte, sigur te simți bine!! De ce să-mi răcesc gura degeaba!

Refugiu

Căldură mare, mon cher! Mare de tot, să te topești, nu altceva. La soare, berea se evapora înainte de a fi băută. Amicul meu, Arvinte, după ce a rezolvat, ceea ce avea de rezolvat în Piaţa Mică, s-a învârtit mult prin oraș până a găsit refugiul acela, adică un loc răcoros, sub copaci cu tulpini dese, loc unde merge și ceaiul și berea. A preferat berea Solca, pentru că e nouă și trebuie degustată, să afle cum este, el fiind un adept al calităţii. El nu respinge și nu etichetează o marfă, ca fiind proastă, până nu o analizează de mai multe ori.

– Ce faci, domnule?, auzi la un moment dat o voce în spatele său. Era Titi, un tip pe care l-a întâlnit de câteva ori la lansări de cărţi, vernisaje cât și alte activităţi culturale. În afara faptului că citește literatură de dragoste, dar și cu fantome, și că mănâncă și bea de toate, Arvinte nu știa multe despre acest om, care vorbea, totuși, cam ciudat.

– Mulţumesc, bine! răspunse Arvinte, niţel deranjat.

– De cine fugi?

– De nimeni!

– Atunci, de ce te-ai refugiat aici, unde nu te pescuiește nimeni?

– Vin des aici. Se servește cafea foarte bună. Iar bere găsești de care vrei.

Titi se așeză pe scaunul din dreapta lui Arvinte.

– Ești ferit de ochii lumii!zise el, după ce-și roti privirea.

– Adevărat! dădu din cap Arvinte.

– Dar și de gura lumii!...

– Mie nu mi-e frică de gura lumii, ci de gura nevesti-mi!

– Da? Spune-mi, în ce ape te scalzi? Pot să-ți spun ceva?

– Numai bani în împrumut să nu-mi ceri, că nu am!

– Mai rău… Ești pregătit?

– N-am chiloţi de schimb la mine! Totuși, spune…

Titi își reglă vocea, tuși, apoi spuse:

– O iubesc pe Gelica, adică pe nevastă-ta!

– Poftim?!... Ă!... Arvinte nu reuși să mai spună ceva.

– O iubesc pe Gelica, nevastă-ta!

– Glumești?!? Îi venea să-l ia de guler și să dea de pământ cu tâmpitul din fața lui, dar se abținu.

– Deloc! Ea nu știe încă, dar am să-i spun cât de curând.

– De când o cunoști??

– De patru luni. Gelica vine la cafea, din când în când, la Virginia, vecina mea. Acolo am văzut-o și mi-a plăcut din prima clipă. E frumoasă, e stilată… De la vecina mea am aflat că sunteţi căsătoriţi de 25 de ani, că aveţi o fată, care a terminat și masteratul, iar acum lucrează în Timișoara…

– Te-ai întâlnit, așa în patru ochi, ai stat de vorbă cu nevastă-mea?

– În patru ochi, nu… Dar așa, la Virginica, am schimbat câteva cuvinte. Și mi-a zâmbit foarte frumos!

– Ea a zâmbit frumos, iar tu te-ai amorezat, gata!

– Nu-i gata! Vreau să o iau de nevastă, după ce divorţezi de ea.

– Domnule!...

– Titi!

– Domnule Titi, ce să-ţi spun!...Tu pricepi ceva psihiatrie, psihologie?

– Nu. Eu știu să repar biciclete, broaște la uși, știu să văruiesc…

– M-am hotărât! Divorţez de Gelica!

– Și cu cine te recăsătorești?

– Cu nimeni! Rămân flăcău! Tu ai fost vreodată căsătorit? Câţi

ani ai?

– Am patruzeci de ani și nu am fost căsătorit.

– Căsătorie? Nu! Experienţe cu femei?...

– Nu…

– Cred că ar trebui să-ţi spun niște lucruri, ca să știi câte ceva, înainte de-a lua o decizie… Un bărbat și o femeie se întâlnesc, se plac, se îndrăgostesc, se căsătoresc, fac copii și îi cresc. După 40 de ani, femeile văd că mai sunt și alţi bărbaţi, bărbaţii, că mai sunt și alte femei. Dacă o fată de 25 de ani se visează lângă un matur de 50 de ani, o doamnă de 50 de ani visează un Făt-Frumos de 25 de ani! Peste vreo 5 ani, nevastă-ta, adică fosta mea nevastă, își va dori un însoţitor tânăr. Câţi ani vei avea atunci? 45! Bătrân! La gunoi!... Te va înlocui cu unul de 25 de ani! De ce nu mă recăsătoresc? Pentru că peste câţiva ani voi fi cu ochii după puștoaicele de 25, 30 de ani. Într-o zi mă voi uita la una, în altă zi la alta...Deja, sincer, am început… Una de 50 de ani va fi, pentru gusturile mele, bătrână! Domnule dragă, ai înţeles?

– Păi!...

– Pe scurt, dacă te căsătorești la vârsta asta și ești sentimental, așa cum mi se pare că ești, ai două variante de final: ori în groapă, ori la Spitalul de nebuni!

– Doamne ferește!!

– Tot mai ai ideea aia prostească, să te însori cu nevastă-mea?

– Nu!... Am glumit!

– Da? Ai glumit? Află că și eu am…

– Am plecat! Mii de scuze!

Titi dispăru cu pași rapizi. Un ospătar, care a urmărit întreaga scenă de la câţiva metri distanţă, veni la masa lui Arvinte.

– Îl cunoașteţi pe domnul care a plecat acum? îl întrebă pe amicul meu.

– Nu!. Doar așa, din vedere…Titi…

– Eu îl cunosc destul de bine. Daţi-mi voie să vă strâng mâna și să vă felicit pentru modul cum aţi vorbit cu el!

– Nu înţeleg!... Cine e?

– Un tip cu probleme psihice, un client al spitalului neurologic…

– Apoi, trebuia să-mi dau seama că are probleme cu capul, din momentul în care voia să mă lase flăcău!!...

– Dar nu-l reţin acolo, la spital, pentru că, de obicei, este paşnic. Are probleme destul de rar, iar atunci, dacă nu știi despre ce este vorba și îl contrazici, devine violent și te lovește cu ce găsește la îndemână!

Arvinte privi pe masă și se făcu mititel. Cele două cuţite, pe care le ascuţise în Piaţa mică, stăteau frumos, la vedere, în partea dreaptă a sa, învelite doar într-o pungă mică, transparentă, de plastic!

Umoristul și bucătarul

Supărat din cauză că ciorba rădăuțeană comandată nu are gustul dorit, clientul, un poet local, fără simțul umorului, l-a chemat pe bucătarul șef și l-a făcut cu ou și cu oțet, amenințându-l, în final, că nu va plăti niciun ban. Bucătarul sef, un om calm și cu simțul umorului, i-a răspuns :

– Nu vă supărați! Săptămâna trecută, când ați lansat ultima carte cu poezii, am luat și eu una. Nu m-ați lăsat să o citesc mai întâi, să văd dacă-mi place, să o cumpăr, iar dacă nu, să economisesc niște bani. Mi-ați cerut 25 de lei înainte. Am citit cartea și e slabă, dar n-am mers acasă la dumneavoastră, nici la serviciu, să vă fac cu ou și cu oțet pentru asta. Nu! Am zis că, poate, următoarea carte va fi bună. Dacă la un poet banii contează atât de mult, atunci nu plătiți ciorba, dar dați-mi înapoi suma de 25 de lei, cât am dat pe volumul de poezii și vă restitui cartea acum.

Să ne imaginăm că într-un restaurant intră un umorist, împreună cu un prieten, și dă peste un bucătar fără simțul umorului.

– Domnule ospătar, înainte de a întocmi nota de plată, cheamă-l, te rog, pe bucătarul șef!,zise umoristul după ce terminară de servit, el, friptură, prietenul, șalău în maioneză. După două minute apăru bucătarul.

– V-a plăcut șalăul, domnule?,întrebă bucătarul.

– Nu poate să spună, dacă i-a plăcut sau nu, pentru că nu l-a găsit! Maioneza fiind foarte tulbure, șmecherul s-a ascuns…și toate

căutările au fost zadarnice!,zise umoristul.

– Aha!...Să nu ziceți că nu ați găsit nici friptura?!,se interesă bucătarul uitându-se acru spre umorist.

– Greu, foarte greu, dar până la urmă am descoperit-o. Era după un cartof!,zâmbi umoristul. – Nu mă așteptam la asemenea comentarii din partea unui om care, sincer, la prima vedere, pare serios! – Să știți că nu comentam, dacă mă serveați cu ceea ce am dorit eu, adică cu friptură sambartonată și salată de ghiordele! După ce am aflat de la ospătar că s-au terminat, am comandat antricot și mi-ați trimis cotlet! Mie nu-mi place cotletul. De aceea, după cum vedeți, am mâncat o treime din el și l-am lăsat!... – Da!...Eu mă retrag pentru că am multă treabă! O zi bună!,zise bucătarul supărat și dispăru în bucătărie.

Dacă bucătarul avea simțul umorului, măcar în ceasul al doisprezecelea, ultimele replici ar fi fost următoarele:

– Nicio problemă! Dați-mi cotletul și vă aduc, în schimb, un antricot!

– Dar am mâncat din el!..., zâmbi umoristul.

– Și din antricot s-a mâncat!, zâmbi și bucătarul.

– Acum sunt sătul. Rămâne pe altădată! Țineți-le acolo!

– Vă trebuie ceva de băut, o tărie! Musai!

– Nu, vă mulțumesc! Polițiștii nu știu de glumă, mă lasă fără permisul de conducere!

– Am înțeles?!...Eu mă retrag pentru că am multă treabă! Înainte de a vă ura o zi bună în continuare, vă rog, domnule, să memorați cum se cheamă ceea ce ați mâncat aici, la mine: „Friptură de porc la tavă pe pat de cartofi”.

– De ce să memorez?!

– Ca să le spuneți celor de la Salvare, când vor veni să vă ia! Carnea mi s-a părut a fi cam vineție, și ați papat-o fără măcar o sută mililitri de tărie!!

Pastile antistres

În Parlamentul României, în Guvernul României, în întreaga clasă politică, în ultimele luni, s-a întâmplat ceva interesant: nu mai sunt „bătutele” de altădată! Aleșii poporului zâmbesc, se salută între ei, își strâng mâinile, colaborează. Au scos legi care nu se mai bat cap în cap! Ceea ce înseamnă că atunci când parlamentarii se înțeleg, putem înțelege și legile. Dacă nu noi, muritorii de rând, măcar judecătorii să le înțeleagă. Economia a început să duduie, salariile să crească, drumurile, să se niveleze și să se lărgească. Acum sunt importante toate zonele țării, toate regiunile, nu numai unele!... Și Cel de Sus s-a schimbat! Dacă înainte făcea numai ce-i convenea și îi plăcea lui, acum face ce trebuie și ne place și nouă. Înainte vorbea de poporul lui, acum este al poporului, adică așa cum scrie în fișa postului! Cei care ne conduc, acum, cred că mănâncă la aceeași cantină! Curios din fire, m-am gândit să fac o mică investigație, să văd ce s-a întâmplat, de s-au liniștit apele atât de mult! Am apelat la un prieten, medic, la care merg foarte mulți aleși ai poporului.

– Știi ceva? Ai auzit? Ai simțit? Ce-au pățit, omule, de s-au dat toți la brazdă?, l-am întrebat.

– Nu te bucuri?

– Nu!

– Nu mai ai subiecte de criticat! Asta e!

– Adevărat.

– Știu ceva, dar nu-ți spun.

– Chiar dacă te rog frumos, frumos!...

– Poate mai târziu. Tu te-ai uitat în oglindă, în ultimele zile? Ai văzut cum arăți la față?

– Mă uit în oglindă în fiecare zi, pentru că mă bărbieresc zilnic.

– Ai un pic de tremurici, coșuri pe față, vânătăi în jurul ochilor!... Nu te doare capul? Stomacul?

– Unde vrei să ajungi?

– Ești foarte stresat! Multă atenție! Poți da ortul popii ușor!

– La ce coleg de-al tău să merg?

– La niciunul. Întâmplător am niște pastile pentru stres. Nu sunt în cutie, dar nu-i bai. Pentru un tratament eficace ți-ar trebui 60 de tablete, care se iau, de obicei, dimineața, pe stomacul gol, câte o tabletă pe zi. Eu am numai 30 de bucăți. Ți le dau fără bani.

– Mulțumesc! Nu se poate, fără bani!

– Ai să dai un pahar cu vin, când vei arăta mai bine.

– S-a făcut! În timpul tratamentului am voie să beau?

– Ai voie. Cât poți duce.

Dialogul de mai sus a avut loc cu trei săptămâni în urmă, când am și început tratamentul. Primele efecte le-am simțit după a doua pastilă. M-am bărbierit cântând, am dat drumul mai rar la emisiunile cu ceartă de la televiziuni, nu m-a mai supărat cățelul vecinului de sub mine, cățel care doarme pe preșul de la ușă și mârâie la trecători. După patru tablete am început să-i salut pe toți de pe scară, chiar dacă aveau numai câțiva anișori. În zilele următoare s-au întâmplat lucruri și mai curioase: la câte-un păhărel cu vin, m-am împăcat cu toți cei pe care-i criticasem, inclusiv cu soacră-mea și am încetat să mai critic, eu, cel care fusesem cel mai mare critic social, politic…, de până atunci! La nivel județean, bineînțeles. Credeți că e bine? Nu! Patronul ziarului a zis că nu are nevoie de iepurași, ci de lei. Dacă nu-mi revin în 20 de zile, mă concediază! Politica ziarului fiind aceea de a face praf tot… „ce mișcă-n țara asta, râul, ramul”, iar eu împiedicam îndeplinirea planului!

Astăzi am luat pastila cu numărul 23, după care am ieşit la o plimbare în oraș. Simt că m-am schimbat. Până nu demult îmi plăceau numai glumele făcute de mine, acum îmi plac și glumele altora. Sunt mai optimist. Am încredere în toți oamenii, în toate partidele. Pe pământ nu există îngeri și demoni, ci oameni care astăzi pot greși, iar mâine pot face lucruri grozave. Văd prieteni, colegi care mă evită. Cred că sunt bolnav. Mă simt bine, fraților! Mi-au trecut și durerile de stomac, care-mi făceau zile și nopți albe!

După o cafeluță servită la terasă împreună cu pensionari dornici de vorbă și elevi „dornici de școală" am mers la prietenul meu, doctorul, să văd ce mai face și să-i mulțumesc pentru pastile.

– Cum te simți?, m-a întrebat.

– Foarte bine!

– Sigur?

– Foarte sigur!

– Mă bucur!

– Și eu. Mai dă-mi pastile! Mai am 7.

– Aș vrea, dar nu pot!

– De ce??

– Nu mai sunt. Toată cantitatea adusă s-a epuizat.

– Altă comandă.

– Nu putem. Fabrica era într-o țară cu război intern, cu sprijin extern, și a fost bombardată, făcută pulbere!

– Ce mă fac?

– Pentru tine, nu-i atât de grav! Ce vor face ceilalți, mulți!...Sigur vor face rău! Iar va fi păruială, scandal, înjurături, lume în stradă!!

– La cine te referi?

– La politicieni, guvernanți, magistrați!...

La cinema

Pe vremuri mergeam la cinematograf foarte des. Uneori și de două ori pe săptămână. Îmi plac filmele fără, sau cât mai puțin sânge, împușcături, vampiri, dezastre…Îmi plac filmele de artă în primul rând. Și cele după mari opere literare. În ultimii doi ani am fost la cinema o singură dată, fără nevastă-mea, care era la copii. Asta s-a întâmplat prin luna mai, anul trecut. Nu mergeam, dar m-a rugat Sile, un amic.

– Hai!, mi-a zis. Merită văzut! E un film 3D, cu munți, prăpăstii, ape… Peisaje superbe! După aceea servim și un vin. Un vecin, care-i botezat de mine, e barman la un bar din complex, și știe ce vin să ne dea.

– Tentantă invitația ta dar, dacă află nevastă-mea, începe melodia cunoscută: „Ai așteptat să plec eu de acasă, ca să te duci la cinematografe, teatre, cârciumi!”…

– A mea nu tot la fel? „Eu muncesc la țară, ajut părinții, ca să ne mai dea câte ceva, să mai scutim din cheltuieli, iar tu, în cârciumi!”

Până la urmă am hotărât să mergem, dar la o oră mai matinală, ca să nu fie aglomerație mare, adică mulți cinefili. În ziua stabilită, era într-o marți, ne-am deplasat la mall. Înainte de a intra în sala de cinema, am fost prin magazinul alimentar și mi-am cumpărat cele necesare pentru o salată, la prânz, după film.

La ora 11 am intrat în sală. Mică, frumoasă, cochetă. Scaunele, totuși, prea îngrămădite. Simțeai oarecare intimitate dacă nu aveai

vecini. Noi nu am avut intimitate, adică am avut vecini, în toate punctele cardinale. Elevi și eleve. În afară de câțiva copți, adică oameni trecuți de 30 de ani, fetele frumoase și băieții frumoși umpleau sala.

A început filmul. Peisaje de vis! După cinci minute de priveliști, care de care mai superbe, au început acțiunile, pe ecran și în sală. Nu știam căreia să-i dau întâietate. Pe perete, o echipă de alpiniști a început escaladarea unui vârf de munte, în sală, cuplurile de tineri au început acțiunile romantice. M-am uitat mai mult în sală, că deh, om sunt, din carne, cu păcate! N-au ajuns până la…cele mai„păcătoase" faze, dar, oricum, tot mi-au încrețit părul!

Tinerii se plictisesc repede. De la chestiile romantice au trecut, după vreun sfert de oră, la cele sportive. Își aruncau unii, altora, sticle cu suc, pachețele, gume de mestecat… însoțite de vorbe mai puțin ortodoxe. Atunci m-am supărat! Am luat sacoșa în brațe și am curățat de coji două cepe mari.

– Dacă mănânci o ceapă, îți dau juma de vin!, i-am spus amicului.

– Ce te-a apucat?!

– Nu te grăbi! O rupi și o mesteci încet…

– De ce?!

– Îți explic după film, când dau vinul. Te rog! Vorbim după!

– Ai toate doagele acasă?!

Ne-am dat, amândoi, la ronțăit ceapă. Încet. Au fost și lacrimi la început, dar au trecut. Ne-am acomodat. Activitățile sportive din jurul nostru au încetat. Tinerii, care până-n urmă cu câteva minute, erau mari și tari, acum aruncau priviri fugitive, bombăneau, strâmbau din nas și părăseau „terenul de sport". La fel și fetele. Partea a doua a filmului a fost urmărită de maxim zece persoane. Cei rezistenți la mirosul de ceapă. Noi doi, eram printre ei.

În urmă cu o săptămână, un prieten a lansat un volum de poezii. M-a rugat să spun și eu câteva cuvinte, sau să fac un catren, două, mai hazlii. Am acceptat știind că la eveniment va participa

lume bună, că vor vorbi poeți și prozatori valoroși.

Și așa a fost. Despre carte a zis, câteva cuvinte, un critic literar, apoi, au continuat doi buni poeți și un realizator de emisiuni tv. Spre final, înainte de a da cuvântul autorului, moderatorul m-a privit zâmbind:

– Și acum, dragi prieteni, dau cuvântul unui umorist serios, care face umor oriunde: la lansări de cărți, la petreceri, în cârciumi, în cinematografe…Cât timp au vorbit ceilalți, el a gândit câteva epigrame despre acest eveniment, sau chiar despre noi, cei care participăm… Uneori face și farse, să știți!

M-am ridicat, dar înainte să încep, am auzit un râs puternic, cristalin, care venea din rândul al treilea de scaune, de la o domnișoară! Luat prin surprindere, nu știam cum să reacționez!

– Dacă domnișoara a râs înainte de a spune eu catrenele, înseamnă că ceva nu este în regulă cu mine sau la mine! Știu, sigur, că la mine e totul în regulă! Înainte de a pleca de acasă, mi-am făcut cruce! Adică: am verificat dacă m-am pieptănat, dacă m-am încheiat la pantalon, dacă mi-am luat portmoneul și dacă mi-am luat batista! Despre mine, despre mutra mea, e mai greu să mă pronunț!...

– Mii de scuze!, a zis domnișoara, ridicându-se în picioare. Dacă nu veneam la această lansare de carte, nu aflam că sunteți umorist, că faceti glume, farse și în cinematografe! Acum am înțeles de ce anul trecut, în sală, la film, ați mâncat ceapă! Ca să puteți vedea filmul, în liniște!! Eu, sincer, până astăzi, crezusem altceva!

Tricou de firmă

Moș Dănilă e fericit: are doi copii și patru nepoți. Copiii vin des pe la el, nepoții mai puțin. Nu pentru că nu ar avea timp. Timp au, dar își fac de lucru ca să rămână în oraș.

De exemplu Dănuț, unul dintre nepoți, l-a vizitat ultima dată, pe bunicul, în urmă cu doi ani, când era în liceu. A zis că nu mai vine. Mai mult decât atât: e supărat pe bunic pentru că acesta are animale proaste!

În urmă cu doi ani, Dănuț a ajuns la țară pe la sfârșitul lunii iulie. Era foarte cald și secetă. Moș Dănilă l-a întâmpinat cu multă bucurie. Avea cine să-l ajute la treabă. De când a murit baba se descurcă mai greu la unele activități.

– Mă bucur că ai venit, nepoate! Te rog, ajută-mă să repar!...

– Cu plăcere, bunicule! Ce vrei să reparăm?

– Gardul de la drum.

– Atât?

– Și coteţul găinilor.

– Treabă grea, ușoară?..

– Ușoară, pentru doi; foarte grea pentru unul!

– Mă murdăresc pe tricou? Îl rup? Ar fi păcat! Am dat pe el 200 de lei! Aseară mi l-a dat cineva care a venit din Anglia, și care l-a cumpărat de la un magazin de lux.

– Nu cred că-l rupi, dar e mai bine să te îmbraci cu altul, mai ponosit.

– Am numai un pantalon scurt… Tricouri de schimb, nu am.

– Dar de ce e atât de scump tricoul?! Doar nu-i cu fire de aur vopsite în verde!

– E de firmă, bunicule!

– Toate fabricile au firmă! Numai ciorapii pe care ți-i făcea bunică-ta, pe vremuri, nu erau de firmă; erau făcuți manual, acasă.

– Ce știi tu băi, bicule, băi! Un produs de firmă este de o mie de ori mai bun decât celelalte!

– Vrei să spui că mâncarea aceea artificială, pe care o mănânci, nu spun unde, este mai bună decât cea din găinile, porcii, vacile și legumele mele?! Tu nu vezi că la 16 ani ai burtă, ai aproape 80 de kilograme, iar eu, care nu mănânc mâncare de firmă, nu am burtă?! De câte ori ai fost la spital, până acum? Am înțeles că de cinci ori! Eu am fost o singură dată: când mi-am rupt piciorul, în armată!

– Nu vreau să mă cert cu tine! Ești învechit! În satul acesta, uitat de civilizație, cu găinile, oile și vacile tale, care circulă libere prin curte, grădină și pe drumuri, sigur nu poți gândi ca un american, sau ca un european dezghețat, adică civilizat! Ești înapoiat! Nu te supăra, bicule!

Afară era cald, spre 30 de grade. Dănuț a dezbrăcat tricoul scump și l-a pus pe un scaun lângă verandă, la un metru de colțul casei.

Reparația gardului era în toi. Aveau și spectatori: vaca și găinile, care se plimbau de colo-colo prin curte, dar admirau și munca depusă de cei doi meșteri. La un moment dat, Dănuț a observat, cu coada ochiului, că vaca s-a oprit în dreptul scaunului pe care pusese tricoul. „Îl admiră!”, zâmbi puștiul, și își văzu de treabă, adică se uita la bătrân cum măsoară niște scânduri pentru a fi tăiate cu fierăstrăul. Dar, după câteva minute a auzit un fel de mestecat cu plescăit, la trei metri, în spatele său. S-a uitat fugitiv și ce a văzut?! Vaca mânca liniștită ceva de culoarea…tricoului! Când Dănuț a privit mai atent a realizat că era chiar tricoul său! Mai rămăsese din el o mânecă și ceva din zona gâtului! S-a repezit spre animal pentru a-i scoate tricoul din

gură, dar vaca a fost mai sprintenă decât băiatul. A fugit în grădină. Dănuț a încercat să o ajungă, dar nu a reușit. De la distanță a urmărit cum vaca a terminat de consumat prețiosul tricou. Tânărul a revenit lângă bunică-su cu pași mici, lenți și lacrimi în ochi.

– De ce-ai fugit așa, te scăpai pe tine?!, l-a întrebat bătrânul.

– Cum, n-ai văzut?!

– Ce să văd?

– L-a mâncat!

– Puiul? A venit vulpea??

– Nu, vaca! Vaca, bicule!

– Și ce a putut să mănânce vaca?

– Tricoul meu!

– Nu se poate!

– Ba, se poate!

– Sigur? Ai văzut tu?

– Da!

Moș Dănilă a început să râdă cu poftă.

– Nu-i de râs, bunicule!, i-a zis Dănuț, enervat.

– Ba este! Înainte de a muri bunică-ta, mi-a dispărut cea mai frumoasă cămașă. „A mâncat-o vaca!”, mi-a zis ea, dar n-am crezut-o. Până astăzi am trăit cu ideea că bunică-ta a ars-o, din greșeală, sau a pătat-o atât de tare, încât a fost nevoită să o arunce în sobă. Vaca te-a lasat la bustul gol!!... Bună treabă! Bine că nu ți-a păpat și pantalonii! Tot de firmă sunt? Ha ha ha!

Dănuț și-a luat rucsacul și a pornit spre poartă.

– Unde pleci?, l-a întrebat bunicul.

– Acasă! Am autobuz peste 30 de minute.

– În maiou?

– E cald. Să știi că m-am supărat, bunicule!

– Când mai vii?

– Când îți dresezi animalele, să nu-și mai bată joc de bunurile altora!

Vizită la castel

Într-o frumoasă zi de sâmbătă, dimineața, pe la ora 7, eu și cei 30 de copii ai clasei a IX-a C, unde sunt diriginte, ne-am urcat în autocarul închiriat și am plecat să vizităm Castelul X, aflat la peste trei ore de mers. Drumul a fost frumos: muzică, peisaje, glume. La 10 și 30 de minute, cu biletele în mână, așteptam să intrăm în castel. Am intrat repede, pentru că nu erau mulți vizitatori. În octombrie, lumea consideră că a trecut perioada plimbărilor și se dă la pus murături sau la umplut cămara cu fructe și legume.

În primul hol, o femeie de serviciu meșterea ceva la un aspirator. Ghidul care trebuia să ne preia, lipsea. După câteva minute de așteptare i-am zis meșterei:

– Vreți, vă rog, să anunțați ghidul că așteptăm?

– Da!, a zis puțin stânjenită, după care a ieșit pe o ușă laterală.

Au mai trecut câteva minute. În sfârșit a venit o domnișoară sau doamnă tinerică.

– Mii de scuze pentru așteptare!, a zis ea. Părea și mai stânjenită decât femeia de serviciu.

– Nu face nimic!, am zis. Eu am mai fost, cunosc bine castelul, dar copiii au nevoie de mai multe date… Așa își vor aminti, peste ani, de vizita de astăzi, și de Castel.

– Adevărat! Copii, eu sunt Angela, gazda voastră de astăzi! Vă rog să mă urmați!

Am vizitat multe muzee, castele, cetăți…, am întâlnit mulți

ghizi, dar Angela a fost, de departe, cea mai trăsnită ghidă! În primul salon, în care se afla biblioteca, cu mii de cărți legate în piele și fotoliile pentru citit, ghida a vorbit cam așa:

– Cu două sute de ani în urmă, cei înstăriți nu mergeau în Caraibe, sau la Miami, nu stăteau în fața televizoarelor ore în șir să vadă cine, ce afaceri a mai făcut, nici nu butonau telefoanele mobile. Cei materialiști cumpărau pământ, plăteau specialiști și sute de muncitori care le făceau case mari, palate, cum este și aceasta. Cei mai sensibili cumpărau cărți, organizau întâlniri literare, chemau acasă la ei scriitori, pictori și filozofi. După cum vedeți, și veți mai vedea, toate lucrurile din castel sunt cumpărate cu bani mulți. Și după ce construiau sau achiziționau ceva măreț, se lăudau, organizau petreceri, baluri, ca să arate cât de mari sunt. Vă recomand să vizitați Muzeul Satului. Veți vedea în ce case au locuit cei săraci. Adevărate bijuterii! Multe case sunt făcute de proprietarii din urmă cu o sută sau două sute de ani. Ei au tăiat lemnul în pădure, ei au tăiat scândurile, ei au îmbinat buștenii… Nu au avut arhitecți, proiectanți, ingineri. Ei au și proiectat, și executat. În case, țăranii nu au avut biblioteci, ci stative de țesut. Când aveau ceva timp zis liber, sau iarna, țeseau prosoape, covoare, macate, lăicere de pus pe lavițe, pânză pentru îmbrăcăminte. Și colțuni, pentru umblat prin casă sau pe afară, prin frig. Femeile făceau zestre pentru copii, mai ales pentru fete. Nu aveau timp să citească. Când organizau șezători, cei care știau glume, povești, povestiri, poezii, le spuneau și celorlați.

Angela, gazda noastră, era cât se poate de volubilă. Elevii o urmăreau cu gurile căscate, chiar dacă nu înțelegeau totul. Ca să nu spun că și eu o ascultam la fel, atunci când uita de castel și vorbea despre casele țărănești!

Într-o altă încăpere, în care se aflau multe arme (pistoale, săbii, cuțite, puști…), Angela, cu mult patos, a spus printre altele:

– Știți care sunt armele țăranilor! De-a lungul istoriei, ei au luptat cu furci, topoare, sape, coase, bâte, cuțite… În Muzeul Satului

veți vedea că țăranii nu-și țineau „armele” în casă, ci, de obicei, în șură. În casă aveau cuptor, laiță, lada de zestre, masa, dulapul cu haine, policioara cu farfurii, linguri, cuțite. În aceeași cameră și mâncau și dormeau. În aceeași cameră țineau și mâncarea, și apa și opincile, adică încălțămintea. Dar de tăbultoc, tașcă, pirostrii, palașcă, obrăzare, lâneață, furcă, fuior, fus, titirez, ați auzit? La Muzeul Satului le veți și vedea. Am încercat să vorbesc pe înțelesul vostru, dar nu cred că am reușit!

Nu are rost să vă povestesc ce a zis în fiecare încăpere. Oricum, de la început și până la sfârșitul vizitei la Castel, cam așa a vorbit. Multe lucruri elevii nu le-au înțeles, nu le-am înțeles nici eu! La anumite cuvinte, copiii se uitau mirați spre mine, eu înspre ei! După ce vizita interioară s-a terminat, Angela, ghida, a ieșit împreună cu noi în curte. Copiii, în cor, i-au promis că prima ieșire va fi la Muzeul Satului. I-am mulțumit pentru explicații și nu m-am putut abține să nu-i spun:

– Aveți un fel foarte interesant de a vorbi, de a explica!... Astăzi, aici, am aflat mai multe lucruri despre casele țărănești, decât despre Castel!

– Normal!, a râs Angela.

– E normal?!

– Da! Tatăl meu, care este ghidul Castelului, are probleme mari cu o măsea, adică îl doare tare, și s-a dus la stomatolog. Eu lucrez la Muzeul Satului, de doi ani, sunt în concediu, și am venit la tata ca să mai stăm de vorbă. Când am văzut grupul, dar mai ales după ce femeia de serviciu mi-a comunicat că doriți ghid, m-am hotărât să-l înlocuiesc. Nu a ieșit prea bine, dar ați avut ghid!

– Mergem cu plăcere să vizităm Muzeul Satului, dar cu o condiție: în ziua respectivă să nu se întâmple să vă înlocuiască tatăl dumneavoastră! Ne-ar băga în ceață!

Să mai ai încredere în prieteni

Până în anul 1989, dacă cineva își lăsa barbă, era chemat într-un loc, și a doua zi îl vedeai fără barbă! Acum treaba s-a schimbat! Pe mine m-au concediat de la serviciu pentru că nu am barbă! Taică-meu nu primește pensia, pentru că nu are barbă! Fiu-meu, care-i actor, nu primește roluri, nu face publicitate, pentru că nu are barbă! Cu cât barba-i mai stufoasă, mai bogată, ești mai apreciat de șefi, dar și de cucoane!

De-a lungul istoriei au fost perioade tulburi, chiar războaie între bărboși și mustăcioși, între bărboși și bărbieriți, între mustăcioși și bărbieriți!... Cu mii de ani în urmă, un politician bărbos a făcut multe promisiuni, înșelându-i pe alegători.

– De unde scoate tipul atâtea minciuni?!, s-au întrebat oamenii cinstiți.

– Din barbă!, a glumit un umorist.

De atunci a rămas expresia aia:„Ce barbă are!”, despre cel care minte, chiar dacă nu are nici barbă, nici mustață!

De-a lungul istoriei, barba a avut momente de strălucire, dar și de decădere. În perioadele de strălucire, bărbierii se întreceau între ei pentru că barba trebuia să reflecte personalitatea purtătorului. Dacă un rege, sau un mare șef, își comanda o statuie în perioada de strălucire, sculptorul îi punea barbă mare și deasă, obligatoriu, chiar dacă acel rege purta doar mustață!

În penultima mea reîncarnare, la sfârșitul secolului al XIX-lea

și începutul secolului al XX-lea, întâmplarea a făcut să fiu spân! Un spân în mijlocul bărboșilor, până la Primul Război Mondial, un spân în mijlocul mustăcioșilor, după Primul Război. Ăsta a fost un avantaj, pentru că bărboșii și mustăcioșii pierdeau cel puțin două ore pe zi la bărbier. Trebuiau să-și radă părul de pe gât, să tundă părul la o anume dimensiune, să scape de firele mai lungi din jurul gurii, să taie părul care se încrețise, să țină cont de modul natural al creșterii firelor de păr. Treabă grea, și pentru bărbieri și pentru clienți! În cele două-trei ore eu citeam sau mă plimbam cu domnițele! Avantaj pentru mine! Dar, după ce ieșeau bărboșii și mustăcioșii la plimbare, fetele erau cu ochii numai pe ei. Mai ales pe bărboși. Deci, avantaj pentru bărboși, dezavantaj pentru mine!

Asta până în 1925, când s-a terminat mandatul penultimei mele reîncarnări.

După al Doilea Război Mondial, a venit moda bărbieritului total, pe care eu am trăit-o până în 1989, adică în prima parte a ultimului meu mandat terestru. După acel an, încet-încet au început să crească bărbile și la propriu și la figurat. Acum, când sunt pe la mijlocul mandatului, realizez că este o mare deosebire între barba din penultimul mandat și barba de astăzi. Astăzi, cei mai mulți bărboși sunt, de fapt, niște nebărbieriți, sau, vorba unui hâtru, niște oameni care își ascund fețele!

Dar să revin la penultima mea reîncarnare. Am locuit la Paris. Spân, cum am spus. Era înainte de 1900. Ani de zile am căutat un anturaj cu multe femei frumoase și bărbați fără barbă. Și am reușit! Doar doi ani! În acești doi ani am cucerit multe domnițe, m-am simțit bărbat adevărat. Apoi, ca făcut, a apărut un bărbos și gata, s-a dus pe apa sâmbetei succesul meu, bărbăția mea! Cucoanele ne-au lăsat pe noi, cei bărbieriți sau spâni, și au tăbărât pe bărbos! Asta m-a supărat tare! Am invitat la un spectacol pe una dintre domnișoare, care mi s-a părut mai dezghețată și am purtat cu ea următoarea discuție :

– Domnișoară, dacă te întreb ceva, îmi răspunzi sincer?

– Sigur!, a zis ea.

– Ce are barba acelui domn, de vă atrage atât de tare?

– Sincer?

– Sincer!

– Gâdilă plăcut!

– Am înțeles!...Ai putea să cauți un tip cu barba mai aranjată, mai domestică. Fața lui nu cred că a văzut briciul, niciodată!

– Mie îmi place așa cum e: foarte lungă, bogată, mătăsoasă…

– Domnișoară, îți dau câți bani vrei dacă…

– Dacă-i spun să-și dea barba jos?!

– Nu! Doamne ferește! Să-l întrebi așa, din curiozitate, cum doarme cu barba?

– Cum adică?

– Întâi îi lauzi podoaba, apoi îl întrebi cum doarme cu ea: sub plapumă?sau deasupra ei?

– La asta nu m-am gândit! Îl întreb fără să-mi dai bani! M-ai făcut și pe mine curioasă! Eu, sincer, dacă aș avea o barbă mare, aș dormi cu ea sub plapumă!

La o săptămână după această discuție s-a organizat o petrecere, unde am participat și eu și domnișoara. Prezent a fost și omul cu barba. Când a început dialogul între domnișoară și bărbos, m-am postat în apropierea lor, ca să aud ce vorbesc.

După ce i-a lăudat comoara, după ce a făcut o mulțime de glume de prost gust în legătură cu economia diferitelor sistemele pieloase, domnișoara a pus punctul pe „i", adică l-a întrebat cum doarme cu barba ca să n-o strice: o întinde pe plapumă sau o vâră dedesupt? Săracul om, la multe întrebări ar fi putut să răspundă, dar la aceasta a zis sincer că nu știe ce să spună, pentru că nu a dat importanță. Doarme cu ea cum se nimerește. Atunci, fata a insistat spunând că nu este admisibil ca un om să nu știe unde-și ține barba, comoara sa cea mai de preț, atunci când doarme! După care i-a transmis o bezea și a mers la masa unor prietene.

Omul nostru a ajuns acasă cu o oră înainte de miezul nopții, a băut un ceai și s-a culcat. Dar, spre deosebire de celelalte nopți, în care se culca fără a fi preocupat de ceva, acum avea o grijă: să vadă cum doarme cu barba. Și, frământat de această grijă, nu a dormit patru nopţi! După cea de-a patra noapte ne-am întâlnit, întâmplător, la o terasă. M-a salutat și, văzând că sunt singur, a venit la masa mea.

– Domnule, a început el, sunt foarte tulburat! O cunoștință comună m-a întrebat cum dorm cu barba și de atunci am insomnie! Am scos-o pe plapumă, am băgat-o sub plapumă, am împărțit-o în două, sub plapumă și deasupra, mă refer la barbă; m-am culcat cu fața în sus, pe partea dreptă, pe partea stângă!... Nu mai am somn! Nu știu ce să fac! Dumneata, poți dormi?

– Sigur!, i-am spus apăsat. Eu nu am barbă!

– M-am hotărât, o rad! Toată!

Așa a făcut. Doamne, cât de mult m-am bucurat! Când i-am văzut fața, de bucurie am băut, pe nerăsuflate, trei pahare cu vin, apoi am fugit la un prieten, tot scriitor umorist, să-i povestesc toată tărășenia. A râs și acesta cu lacrimi după care a publicat întâmplarea sub formă de schiță într-un volum! Nu m-am supărat pe prietenul Alphonse Allais, că mi-a luat ideea din peniță. M-a supărat faptul că nu a amintit deloc numele meu și nu a vorbit despre contribuția mea la „dispariția” bărbii! Să mai ai încredere în prieteni!

La vamă

Un soldat cu cască albastră mi-a făcut semn să trag mașina pe dreapta. N-am înțeles de ce, dar am oprit, chiar dacă nevastă-mea a bombănit.

– S-a întâmplat ceva?, l-am întrebat.

– Da! Ați intrat într-o țară străină! Trebuie să vă conformați legilor și regulilor din această țară!

– Această țară este parte din țara mea și a fost luată de un fals proprietar!

– Această țară nu este țara ta, ci altă țară și începe de la gardul acela din spatele vostru! Știi ceva? N-am auzit ce ai spus! Altfel, ar trebui să faceți cale întoarsă!

– De ce m-ai oprit?

– Trebuie să păstrezi distanța de 50 de metri față de mașina din față.

– De când e regula asta?!

– De la începutul anului. De când ați zis că veți sărbători marea unire. Ungurilor le este frică…

– Că le luăm Ardealul? E al nostru! În 1990 ei au profitat de situația din România și cu sprijin militar, material și politic din occident ni l-au luat cu japca!

– Eu nu aud! Dar dacă spui așa ceva și în vamă, nu-i bine! Ungurii nu vă lasă să continuați drumul!

– Din ce țară ești?

– Nu contează… De ce mă întrebi?

– Pentru că ești amabil.

– Unul dintre bunicii mei este de origine română. S-a născut la Cluj. Se mândrește cu originea sa. Deasupra ușii de la intrarea în casă, flutură un steag tricolor românesc.

– Mă bucur! Ne escortezi până-n vamă?

– Așa-i ordinul: fiecare mașină să fie escortată de un militar. De când nu ți-ai vizitat fratele?

– De trei-patru ani de zile…De ce merge rândul atât de greu?

– Fiecare mașină înmatriculată în România e verificată la sânge.

– Dar celelalte?

– De obicei trec fără control.

– Am înțeles!... Spune-mi, te rog, care este rolul vostru, al militarilor ONU, aici la granița cu România?

– Apărăm pacea Europei.

– Cine atacă Europa?! Turcii au problemele lor, ucrainenii se ceartă cu rușii, chinezii, japonezii, evreii și coreenii din sud au venit la noi numai ca să ne facă drumuri, poduri și să ajute industria… Noi, românii, nu atacăm pe nimeni!

– Nouă, militarilor din Căștile Albastre, așa ni s-a spus, că sunteți un neam tare periculos! Vă aveți bine cu țările Asiei și amenințați țările Europei!

– Românii amenință Europa?! Hai să discutăm concret!, am zis încercând să ies din mașină.

– Te rog să rămâi în autovehicul! Nu ai voie să cobori!

– Chiar dacă am treabă la WC?!

– Dacă ai treabă la WC, chem un alt militar să te escorteze!

M-am supărat. Timp de trei ore, cât a durat până am ajuns în vamă, n-am deschis gura. Chiar dacă militarul ONU se purtase frumos față de mine, mă uitam la el cu ură.

În vamă, la un sfert de oră după ce am dat pașapoartele, alte surprize.

– Unu: nu semeni cu poza de pe pașaport!, mi-a zis un tip solid, îmbrăcat pestriț.

– Sunt eu, sigur! Fotografia e făcută în urmă cu doi ani.

– Ești cel care scrie umor pe facebook?

– Am scris și cărți… Da, eu sunt!, am zis înfoindu-mă, mândru, în pene.

– Doi: nu putem să-ți aprobăm intrarea în țara noastră!

– Cum adică! Am viză, luată de la ambasada dumneavoastră, în urmă cu trei luni! Ce am făcut?!...

– Ai dat „like", pe facebook, la multe articole, poezii…și alte lucruri, care denigrează istoria țării noastre!

– Eu?!

– Ai subminat pacea în această parte a Europei!

– Eu?! Vorbești numai prostii! Minciuni! Nu se poate așa ceva!! Mă voi adresa!...

Am simțit că cineva mă scutură zdravăn. Nevastă-mea. Am deschis ochii speriat. Transpirasem tare. Inima îmi bătea cu putere. Ceasul arăta ora 2 și 21 de minute.

– Ce ai visat de te-ai zbătut și ai țipat așa?!, m-a întrebat ea.

– Ceva foarte urât!!

Audiență

– Domnule președinte, am venit la dumneavoastră, pentru că nu se mai poate!Nu mai pot! Nu mă ascultă nimeni, chiar dacă am cea mai revoluționară idee din toată istoria comunei mele!

– Eu vă ascult!

– Sigur?

– Sigur, domnule…

– Cătun.

– Cătun!? Acesta-i numele dumitale?!

– Da. Umblu, domnule președinte, de doi ani! Mi-am consumat doi ani din viață pentru o cauză nobilă, frumoasă, dar, din păcate, în România noastră, când este vorba de făcut ceva, nimeni nu te ajută! Dacă voiam să arunc în aer clădirea aceasta, a Consiliului Județean, găseam cel puțin o sută de amatori să arunce cu sticle molotov!

– Să trecem peste!...

– Eu am zis… să știți!...

– Exagerezi, domnule!...

– Cătun. Deci, domnule președinte, care sunteți din același partid cu mine, eu fac o treabă mare!

– Treabă mare?!..

– Foarte mare! Eu deviez râul S să treacă prin mijlocul satului meu!

– Poftim?!

– Să taie satul în două.

– Despre ce sat este vorba?

– Opinticii din Deal.

– Opinticii din Deal nu-i cătunul acela cocoțat pe vârful unui deal??

– Cătun, sunt eu!

– Scuze! Opinticii din Deal nu-i satul acela, cu câteva case împrăștiate pe un deal înalt??

– Ba da.

– Diferența de nivel de la râu, din vale, până pe vârful dealului este de cel puțin două sute de metri!

– O sută optzeci și opt de metri! Mi-a spus un inginer de la cadastru.

– Și urci apa printr-o parte a satului și o cobori pe partea cealaltă?!

– Cum s-o urc?!

– În ziua de astăzi se poate orice!

– N-o urc. Sap.

– Ce sapi??

– Un canal de treizeci de metri lățime, care taie satul în două. Adevărat, în vârful dealului canalul va avea o adâncime de o sută nouăzeci de metri, dar merită!

– Domnule, îți dai seama cât ai de lucru acolo?!

– Un om deștept poate să facă orice!

– Și, la urma urmei, de ce tai satu-n două?

– Ca să fac ce nu a făcut nimeni în țara asta! Fiecare om din sat să aibă iaz cu pește, strand, parc…, să trăiască mai bine decât cei din occident! Sătenii, dacă doresc, își pot amenaja și locuri cu nisip, pentru plajă.

– Dacă am înțeles bine, canalul va avea 30 de metri lățime sus și jos și 190 metri adâncime??

– Eu am prezentat chestiile generale. De restul se vor ocupa specialiștii, care vor vedea mai precis despre ce este vorba și vor

întocmi documentațiile, proiectele…

– Dumneata ești primarul comunei?

– Nu! Eu sunt un fel de primar al acelor locuri, case.

– Al cătunului.

– Cătun, sunt eu, domnule președinte!

– Acela tot cătun e!

– Eu sunt singurul Cătun din sat!

– Bine! Și cum merge treaba?

– Vom vedea! Ei, ce spuneți despre proiectul meu?

– Interesant! Vă urez succes!

– Vom avea cel mai mare succes, dacă ne dați bani!

– Ce bani?! De unde?!

– Din fonduri europene!

– Eu nu am în sertar fonduri europene! Trebuie să iei legătura cu un consultant, să!...

– Am crezut că dumneavoastră sunteți altfel, dar… m-am lămurit, definitiv: toți sunteți la fel!!

Vreau banii înapoi

Directorul teatrului ajunsese la serviciu de câteva minute. Citea ziarele, în timp ce-și savura cafeluța de dimineață, când a intrat secretara.

– Un tip vrea să vorbească cu dumneavoastră!

– Despre?

– Nu știu! A zis că nu vă reține mult.

– Să intre!

A intrat un cetățean de vreo 50 de ani, înalt, zvelt și cu părul tuns scurt.

– Domnule director, a zis acesta, vă rețin două-trei minute.

– Spuneți, vă rog!

– Am fost aseară la teatru, la Regele Lear.

– Mă bucur!

– Spuneți-mi, vă rog, a cui a fost ideea asta, de a o moderniza, adică de a aduce piesa în secolul XXI?

– A regizorului.

– M-am gândit eu! A mai făcut chestii din astea?

– La mai multe teatre, pe mai multe scene.

– Cu aprobare!…

– Sigur. Cu aprobare.

– Am trecut de 50 de ani, dar când le-am văzut pe fătucile alea în chiloței, pe scenă, m-am simțit de 20 de ani!

– Mă bucur!

– Și muzica!…Muzica zilelor noastre! A fost și o manea, dacă nu mă înșel!

– Cred că da.

– Lear ăla a fost rege! Nu am înteles prea bine, Lear ăsta ce a fost, sau ce este?

– Proprietarul unui lanț de hoteluri.

– Am înțeles. Tare a fost și apelul primit de Cordelia, în direct, tocmai când noul propritar al hotelurilor o dădea afară din serviciu, iar ea, zâmbind și cu mult calm, a răspuns:„Vorbim mai târziu, dragă! Sunt la muncă!” Am râs cu poftă!

– Da? Mă bucur!

– Deci, toate acestea au fost aprobate de dumneavoastră!?

– Să zicem că da, în afară de telefonul în direct. Domnule, mă bucur mult că ați râs, că v-a plăcut…

– Piesa?

– Da.

– Adevărat, am râs, dar nu mi-a plăcut. Vreau banii înapoi!

– Glumiți!

– Banii pe bilete.

– Nu se poate! Ați văzut piesa?

– Da. Păi, dacă ați fost în sală, ați urmărit piesa, nu vă putem restitui banii! Nu facem acte de binefacere!

– Dacă vă dau în judecată, câștig mai multi bani. La prețul biletelor se mai adună: prețul timpului pierdut, adică vreo 4 ore, pe care le înmulțesc cu 15 euro ora, cât se plătește la mine la serviciu și mai adaug și transportul; în total aș ajunge la 400 de lei! Eu m-am învoit de la serviciu, ca să văd piesa!...

– Pe ce motiv ne dați în judecată?!

– Mai multe…

– Cel mai important fiind, care?

– Pe afiș scrie Regele Lear, de William Shakespeare. Eu am cumpărat bilet pentru Regele Lear, de William Shakespeare. Acțiunea

din piesă se desfășoară înainte de anul 1604, când a fost scrisă piesa. Pe scenă, însă, a fost altă piesă! Asta înseamnă că ați mințit publicul! În piesa de pe scenă a apărut un șef de hoteluri, care avea camere de filmat în toate hotelurile, pe toate holurile, o fată care era bănuită că se droghează, apar telefoane mobile ultramoderne, chiloți ultimul răcnet, muzică din comuna primitivă, televizoare SONY!…Dacă pe afiș scria că este o adaptare după Regele Lear sau după o idee de…, o versiune după, sau Regele Lear modernizată, dumneavoastră știți mai bine ce trebuia să se scrie; vă spun sincer că nu mă supăram! Nu eram acum aici! Asta e! Vreau banii înapoi!

Scrisoarea

Dimineață de vară târzie. Domnitorul savura ceaiul de tei, îndulcit cu miere de albine, când a venit vornicul cu o misivă.

– Vești proaste, vornice?, a întrebat Domnitorul.

– Locuitori din sat v-au trimis o scrisoare!

– Citește-o!

– Scrie pe ea „personal"

– Bine!, a zis Domnitorul, luând scrisoarea.

– Ai vreo poruncă, Măria Ta?

– Nu, vornice! Poți pleca!

După ce a rămas singur, Domnul a desfăcut scrisoarea și a început să citească.

„Mărite Doamne, cu adâncă plecăciune te rugăm, să citești aceste rânduri trimise de noi și să procedezi cum crezi că este mai bine. Cu permisiunea ta, Doamne, îți vom explica despre ce este vorba și care este marea noastră rugăminte. Am aflat de la băieții noștri, care sunt în armata Măriei Tale, că oștile turcești și tătare, cu peste 100 de mii de soldați, și cele muntenești, care trec de 15 mii de soldați, se pregătesc de război și vor invada Moldova. Doamne, se apropie toamna, dar este încă foarte cald! Băieții noștri ne-au spus, de asemenea, că vrei să-i atragi pe dușmani în afara satului nostru, în zona dintre pâraie, și să-i lovești din două părți. Bine gândit, Măria Ta! Vă luptați, vă omorâți, după care turcii , tătarii și muntenii fug spre Dunăre; tu, cu oastea de moldoveni, împreună cu soldații străini,

fugiți spre nord, ca să cinstiți victoria! Dar trebuie să te mai gândești la o treabă, Doamne! Vor fi mii, zeci de mii de morți! La Lipnic, în urmă cu câțiva ani, au fost mai puțini morți, dar fiind în luna august, aceștia au fost un adevărat dezastru pentru localnici! De acolo au plecat mirosuri, boli, muște, oameni morți…Cincizeci de localnici au murit din cauza aceasta! De acolo au plecat și alte necazuri pentru localnici. Câinii și lupii, adunați în haite, care s-au aciuat în zonă, au atacat copiii și pe cei care ieșeau din localitate! Alți morți, alți răniți! Ca să nu lungim vorba, Mărite Doamne: locuitorii nu au reușit să îngroape toți morții, nici caii, și din cauza asta au murit alți oameni, nevinovați!...Nu au reușit să îngroape totul, știi tu de ce: tătarii au fugit, boierii s-au fofilat, că deh, sunt boieri și nu le stă bine să facă munci neprofitoare (chiar dacă, imediat după luptă au luat de la morți tot ce se putea lua!), iar tu și soldații tăi ați fugit repede în Țările Române să apărați cinstea acestei țări! Toată treaba a rămas pe cei 30 de localnici, bătrâni, babe și copii, care, săracii, au făcut totul să acopere urmele dezastrului, dar nu au avut puterea necesară! Trebuie să mai știți că vara este multă treabă la câmp, în grădină și dacă nu le facem, în iarna următoare rămânem fără mâncare. De asemenea, în timpul luptei se distrug multe culturi! De aceea, Măria Ta, te rugăm să faci în așa fel încât bătălia de la noi să se desfășoare iarna. Am vorbit cu meteorologul șef din Moldova, iar acesta ne-a spus că vara aceasta vacile au strechiat foarte des, asta însemnând că la iarnă nu vor fi friguri foarte mari, în schimb va fi ceață mare în zonă, mai ales în prima parte a lunii ianuarie. Asta-i în avantajul armatei noastre. De asemenea, noi, localnicii, vom pune, la toate intersecțiile din zonă, tăblițe indicatoare, în formă de sens unic, pe care vom scrie, dedesubt, „Spre armata moldoveană”, pentru a-i duce pe vrăjmași între cele două pâraie, adică la perzanie. Acolo-i și puțină mlaștină, Măria Ta, și, o oaste, oricât de disciplinată ar fi ea, tot greu se descurcă! La noi, după luptă, vor fi zeci de mii de morți, și suntem câteva sute de locuitori, cei mai mulți fiind femei bătrâne și copii. Doi-trei ani, în loc

să muncim pământul, vom îngropa morții războiului! Iarna-i altceva: au fugit turcii, ca să scape cu viață, ați plecat voi, ca să cinstiți victoria, au plecat și hoții, care au furat tot ce se poate fura de la morți și, în final, am venit noi, localnicii, adică groparii! Iarna avem timp mai mult. Săpăm nițel, scăpăm de câțiva înțepeniți ai soartei, mai tragem o dușcă, mai comentăm ce s-a-ntâmplat! Până-n aprilie, reușim, cât de cât, să punem câmpul la punct. Dacă a mai rămas ceva…dăm foc! Nu miros în sate, nu probleme!

Înainte de-a încheia această epistolă, Măria Ta, te rugăm ceva: dacă te hotărăști să porți bătălia aici, la noi, trimite-ne câteva indicatoare rutiere, făcute de meșterii, care se pricep să picteze și pe pereții bisericilor. Indicatoarele să aibă forma și culoarea celor pentru „sens unic", iar dedesubt să fie scris „spre oastea moldoveană". Le plantăm noi, înaintea luptei. Cu plecăciune, supușii tăi…."

Domnitorul s-a plimbat, cu scrisoarea în mână, timp de câteva minute, după care a strigat vornicului:

– Ridicăm tabăra! Ne întoarcem la iarnă!

– Nu ne luptăm acum, Doamne?!

– Nu! La iarnă, în ianuarie!

– Până la iarnă ce facem?

– Ne mai fugărim cu ei prin zona Dunării!

Așa cum ne spune istoria, bătălia s-a dat în data de 10 ianuarie, iar Domnitorul și oștile sale au repurtat o mare victorie!

P.S. Am înțeles că la un muzeu din Turcia ar exista unul dintre indicatoarele folosite atunci de localnicii moldoveni pentru a induce în eroare oastea otomană! Turcii l-au luat cu ei, ca să știe, întotdeauna, în care parte este oastea moldoveană!

Bunic tânăr

În urmă cu ani credeam că cea mai urâtă perioadă din viața unui om trecut de 50 de ani este cea în care umblă în urma nepoților. „Nu fă aia! Nu te atinge de aialaltă! Stai cuminte!...", Acestea sunt doar câteva dintre replicile pe care le folosesc zilnic cei care au nepoții pe cap.

În urmă cu trei ani, într-o seară de iunie, am primit un telefon de la feciore-meu.

– Tată, nepotul tău, Tinuț, are aproape trei ani. Vorbește, merge, cere - când vrea ceva, se descurcă și la WC… Într-un cuvânt: e mare, poate să meargă la bunici, adică la voi și să stea mai multe zile.

– Vorbește cu maică-ta!, i-am spus.

– Dânsa a spus să vorbesc cu tine!

– Ea se va ocupa de Tinuț. De aceea trebuie să vorbești cu ea!

– Are probleme cu genunchiul, nu poate să meargă, să se plimbe!

– De ce să se plimbe?

– Să se plimbe cu nepoțelul!

– Așa este. Nu poate.

– Ți-l duc eu, sau vii tu după el? Mai bine ai veni tu, că ai mai mult timp liber. În șase ore vii și pleci cu obiecul muncii!

– Băiete, eu am un grup de foști colegi, care sunt pensionari, ca și mine și împreună desfășurăm fel de fel de activități: tenis, fotbal, pescuit…, schimbăm impresii, jucăm la loto sau pariuri sportive,

mai dăm consultații juridice.

– Asta înseamnă că ești ocupat! Tată, eu, după cum știi, fac muncă de teren, plec dimineața și vin noaptea. Linda, la fel, muncește și 12 ore pe zi. Ce să facem cu acela micu? Am plătit o doamnă câteva luni, cu 1000 de lei pe lună, dar are obrazul gros tare: se servește cu cea mai bună carne din congelator, îmi bea băutura bună, stă numai la filme și muzică populară și nu-l scoare pe Tinuț la plimbare… Timp de 4 zile, nu l-a scos un minut din casă!

Vrând-nevrând am mers după nepoțel, luându-mi în acest fel o mare grijă pe cap. „Ai dat toată viața ordine, și la serviciu și acasă! Să văd dacă-ți merge și cu cel mic!", a râs nevastă-mea.

Nu sunt învățat cu copii. Pe băiatul meu l-a crescut soția, apoi socrii mei, care locuiesc la munte, într-o zonă frumoasă.

În prima zi de bunic șef, pe la ora 9, nevastă-mea ne-a fugărit din casă. Am umblat aiurea pe două străzi mai aerisite, vreme de o oră, după care ne-am oprit în parc, la topogane și leagăne. Ideea a fost a celui mic. La început eu m-am opus, dar apoi mi-am dat seama că nu aveam cu cine mă certa!

Parcul era alomerat. Mulți copii, multe mămici, un tătic, trei-patru bunicuțe și un bunic, adică eu. A doua constatare: mămicile erau cât se poate de zâmbărețe, aveau simțul umorului, te împrieteneai repede cu ele. La prânz, când am plecat la masă, vorbeam deja la „per tu" cu cinci sau șase dintre ele, cu două dându-mi întâlnire după amiază, la ora 16, adică după ce se trezesc cei mici.

După două zile morocănosul de mine devenise vesel, vorbăreț, pus pe glume, transformare observată și de nevastă-mea!

– Intri în cârciumi cu Tinuț?! E mic și!...

– Nu intru în cârciumi cu ăla mic! Ce-ți veni?!

– Vii foarte vesel acasă!

– Ne jucăm! Am intrat și eu în mintea copiilor! De aceea sunt vesel!

– După câte pahare cu vin?...

Nu mai are simțul umorului! În schimb, tinerele mămici din parcul de joacă pentru copii au… cu carul. Spun bancuri, fac farse, știu să și petreacă… După o săptămână de mici colaborări fructuoase, am ajuns, nu numai să ne spunem pe nume, ci să ne împărțim treburile, în cel mai armonios fel posibil. Căpătasem încredere unii în alții, sau altele, sau, nici nu știu cum să spun, pentru că eu eram singurul bărbat!... Făceam multe treburi frumoase și utile prin rotație. De exemplu: dădeam copilașii în leagăne, îi prindeam în brațe când coborau de pe tobogan, plecau unii la cumpărături, rămâneau ceilalți să aibă grijă de cei mici; plecau alții la Primărie sau Finanțe să plătească ceva, rămâneau ceilalți de serviciu, și tot așa. Dar cel mai frumos era când mergeau, pe rând, la terasa de peste drum, să bea ceva! Și pentru că eu eram singurul bărbat, trebuia să însoțesc toate seriile! Îmi plăteau și consumația, numai să le însoțesc, să aibă un bărbat cu ele. Fetele din ziua de astăzi, adică tinerele mămici, beau tării și bere de ori ori! M-am speriat! Mi-au trebuit multe zile, ca să le învăț să bea vin! Și mi-au mulțumit pentru asta, chiar dacă la început, dintr-un păhărel de vin se chercheleau! Se îmbătau dintr-un pahar cu vin, si nu pățeau nimic după 300 ml. de gin. Interesant! Să nu credeți că mergeau la terasă toate mămicile! Unele veneau cu apa de acasă, sau mergeau să o cumpere. Am avut relații bune cu toată lumea. M-am purtat ca un cavaler, nu am făcut curte niciuneia, chiar dacă, uneori, când le atingeam din greșeală, simțeam că explodează bărbăția din mine!

Doamne, cât de repede au trecut două luni de zile! Când nevastă-mea s-a urcat în tren, împreună cu nepoțelul, am început să plâng.

– Vezi, Tinuț? Bicu plânge după tine!, i-a spus soția.

– Da, văd!

– Pentru că ai fost cuminte!, am zis. Mai vii la Bicu?

– Da!

În vara următoare am fost, iarăși, timp de o lună, în al nouălea cer.

În al treilea an, înainte de a-l aduce pe ăla micu, m-am întâlnit cu prietenii la un pahar cu vin. Le-am povestit cât de bine mă simt în compania tinerelor mame. M-au ascultat cu gurile căscate.

– Spune sincer, dacă e așa cum spui, din armata aia de cucoane, tinere și frumoase, câte ai agățat?, m-a întrebat Dan, unul dintre prieteni.

– Niciuna!

– Nu-ți plac?

– Ba-mi plac, mult, dar eu am peste 50 de ani, iar ele au 20-30 de ani!!..

– Slab! Hai să facem o afacere!

– Ce afacere?

– Îți dau o damigeană cu 10 litri de vin negru, puterea ursului, adus din zona mea, a Murfatlarului, dacă îmi închiriezi nepoțelul, măcar pentru două zile!

– Poftim?! Cred că ai visat urât astă-noapte!

– Ascultă-mă!..

– Îți închiriez nepotul, iar eu să merg la pește?!

– Nu! Să-ți explic. Tu mergi cu ăl mic în parc, merg și eu, tu stai pe bancă , iar eu îl dau uța, îl urc pe tobogan, îl prind când coboară…Să mi-l închiriezi, înseamnă să am eu grijă de el, să fiu între gagici. Atâta tot!

După ce au insistat și ceilalți amici, am acceptat.

Prima zi de „închiriere" a decurs frumos. După ce i-am făcut cunoștință lui Tinuț cu Dan, l-am trimis la joacă. Dan l-a urmat. Eu am deschis o carte și am citit, dar, din când în când am tras cu coada ochiului să văd ce fac. Dan era mai vesel decât ăl mic! Ca un cocoș se rotea în jurul mămicilor și era amabil până-n vârful urechilor! Îmi amintea de Benny Hill! A doua zi a decurs la fel. Seara, înainte de a pleca spre casă, Dan mi-a zis:

– N-a fost în zadar! Am două perspective! Mulțumesc!

Tot în acea seară, după ora 21, m-a sunat sora mea de la țară.

Am stabilit să merg a doua zi cu mașina, ca să aduc de la ea ceva legume, cartofi, un cocoș și o găină. Să aibă Tinuț mâncare sănătoasă.

În ziua următoare eu am plecat la țară, nevastă-mea, împreună cu cel mic, în parc. Tot drumul, dus și întors, am fost vesel, am cântat, am fluierat ca să-mi treacă de urât. Dar cred că am cântat și fluierat a pagubă!!..

Nevastă-mea s-a descurcat de minune cu Tinuț, chiar dacă se mișcă mai greu, pentru că o supără un genunchi. Aproape de prânz, s-a apropiat de ea o domniță bine făcută, care a întrebat:

– Copilul acesta este al Primăriei?

– Poftim?!

– E de la Orfelinat?

– Nu!! De ce mă întrebați?!

– Pentru că anul trecut a venit cu un domn, ieri cu altcineva, astăzi, cu dumneata!...

– Este nepoțelul meu și a venit numai cu soțul meu!, s-a zbârlit nevastă-mea.

– Cel de ieri este soțul dumitale??

– Da!

– Doamnă, mi-e milă de dumneta! Te-ai căsătorit, dacă nu te-ai lămurit încă, cu un prost crescut, cu un dobitoc, un neșlefuit care se crede mare cuceritor!

– De ce vorbești așa?!

– Pentru că și-a permis să-mi pipăie fundul!

– Poate din greșeală!

– A greșit de… patru ori??! După a patra… am vrut să-l pocnesc cu o sticlă, în care aveam apă, dar m-am gândit că-l las fără dantură! Se termina cu mare tambălău, și cu poliție, mai mult ca sigur!

Să vă spun ce a urmat, acasă?? Deduceți dumneavoastră! Nici depoziția martorului principal, Tinuț, nu a ajutat la nimic!

Omul care respectă legea

Eu cred că amicul T este bolnav, altfel nu-mi explic de ce a ajuns omul legii, omul care respectă legile mai ceva decât cei plătiți pentru asta. De asemenea, el mai suferă de o boală: nu are încredere în semenii săi. Dacă vede pe stradă un teanc cu bani, nu-i ia pentru că nu-s banii lui. Nu-i duce nici la poliție, pentru că cel care a pierdut banii poate fi un om rău, care să spună că au fost mai mulți bani, și înseamnă că diferența și-a însușit-o găsitorul. Dacă este restricție de viteză, nu mărește viteza mașinii cu niciun kilometru în plus. Dacă trebuie să traverseze strada și trecerea de pietonii se află la cinci sute de metri, apoi se duce pe la trecerea de pietoni, chiar dacă nu circulă mașini. Pentru asta îl admir, chiar dacă uneori poate ieși rău, așa cum s-a întâmplat ieri, duminică.

Pe la ora 5, după amiază, mergeam agale spre Mall, când m-am trezit că oprește o mașină pe stradă, la un metru de mine, iar șoferul m-a claxonat, mi-a făcut semn cu mâna, după care a deschis portiera din față, dreapta. Era amicul T.

– Ce faci?, m-a întrebat , după ce am intrat în mașină.

– Merg la magazin pentru mici cumpărături.

– Hai cu mine la țară. În două ore ne întoarcem. Am roșii, castraveți, ceapă, ardei…bio! Îți dau și ție pentru trei, patru salate. Îți dau și ouă… Te rog! Mi-e urât singur.

– De ce nu ai fost ieri?

– În urmă cu jumătate de oră a descoperit nevastă-mea că nu

are aia, că nu are aialaltă!...

Am acceptat. Afară era cald, soare, oamenii se plimbau. Și mașinile se plimbau. Din cauza aceasta străzile erau destul de aglomerate. La un semafor, mașina din spatele nostru, o Dacie Logan mai grăbită, a făcut buf! în mașina noastră! Nu tare! Am coborât amândoi. A coborât și șoferul celeilate mașini, un cetățean cu podoaba capilară mai bogată decât a mea. Ne-am uitat la starea mașinilor. Nimic grav. Bara din spate a Passat-ului lui T era puțin îndoită.

– Grav!, a zis amicul T.

– Nu-i atât de grav, domnule!, a spus celălalt conducător auto. În cinci minute un specialist o îndreaptă! Mii de scuze! N-am vrut asta! Vă dau niște bani și o reparați!

– Ce bani?! Să vină poliția! Așa scrie la lege!

– Ne putem împăca fără poliție! Nu-i nimic grav!

Au intervenit în discuții și alți conducători auto, unii ținând cu T, alții cu celălalt. Traficul se întrerupsese pe o bandă de mers. Abia terminase T apelul la 112, că a și apărut o mașină a circulației. Cred că întâmplător trecea pe acolo. Când au venit polițiștii, eu am intrat în mașină și urmăream totul prin luneta spate a Passat-ului. Am văzut cum gesticulau cu toții, sau pe rând, cum T s-a învârtit ca un rățoi și a făcut teatru pentru cei din jur, cum au suflat cei doi șoferi în fiole, cum s-au întocmit acte, pentru conducătorii auto, pe rând, în mașina poliției. Mașina poliției o vedeam și prin Logan. După aproape o oră s-a terminat totul, iar T a venit în mașină.

– Ai câștigat procesul?, am glumit eu.

– Am pierdut carnetul!

– Poftim?!

– Am rămas fără carnet!

– Pe motiv de?...

– Alcool!

– Adică ai băut??

– Da. Astăzi. În urmă cu …trei ore. Am băut două pahare

mari de vin.

– Vorbești serios?

– Foarte serios.

– Și de ce te-ai urcat la volan?

– Am uitat! Mi-am amintit că am băut în momentul în care am văzut fiola!

– Băuse și celălalt?...

– Nu. Acela cu Loganul a luat numai amendă.

– Tu ești un om cunoscut în orașul ăsta! Polițiștii nu?...

– M-au recunoscut și ei, dar le-am spus să-și facă treaba, conform legii.

– Așa ai rămas fără carnet și nu numai!...

– Pe drept! Hai, treci la volan, mergem la țară!

Un altul, dacă era în locul meu, cobora din mașină. Eu, știind ce fel de om este T, am trecut la volan!

Căldură mare

În cartierul unde am cabinetul stomatologic mai sunt încă 12 cabinete! Nu știu ce ne-a apucat pe toți să ne îngrămădim în acea zonă, să ne călcăm pe picioare. Sunt zile în care am și 15 pacienți și zile în care abia dacă am doi sau trei!

Într-o zi de luni, pe la sfârșitul lui august, anul trecut, am avut un singur pacient, și acela doar cu o urgență. După ce l-am scăpat de durere, cetățeanul, un om de vreo 50 de ani, bine îmbrăcat și cât se poate de vorbăreț, m-a întrebat:

– Aveți un minut liber? Să stăm puțin de vorbă.

– Da!, i-am zis. Până vin următorii pacienți, putem discuta…

– Îmi place cabinetul! Îmi place cum lucrați! Se vede de la o poștă că aveți experiență multă!

– Vă mulțumesc! Douăzeci și cinci de ani!

– Se simte! Mai lucrați undeva?

– Adică?

– Mai aveți și alte cabinete, în policlinică, în spital?...

– Nu. Unul și bun.

– Frumos! Dacă v-aș propune să mai aveți unul?

– Nu-mi pot permite. Am fata în ultimul an de facultate, băiatul în anul doi…Am cheltuit mulți bani pentru reparații la casa părintească, de la țară. Asta e! Taică-meu are pensie mică și nu putea…

– Dați-mi voie să mă prezint: Donovan Georgescu, primarul comunei Hata. Știți unde este comuna?

– Da! Am trecut de mai multe ori…

– Mă bucur!

– Și eu mă bucur că vă cunosc! De unde… Donovan?!

– De la cântărețul acela de folk, englez, care era în mare vogă prin 1968, când m-am născut eu. Maică-mi i-a plăcut mult de el. Maică-mea, orășeancă, a iubit muzica simfonică, muzica folk, muzica rock; taică-meu, țăran, a fost cu muzica populară. Așa… Domnule doctor, noi, locuitorii din Hata, am avut, până-n urmă cu doi ani, medic stomatolog. Al nostru. Primăria a făcut cabinetul, l-a echipat, medicul, născut din zona Iașului, a venit numai cu priceperea. I-am asigurat în aceeași clădire și un apartament pentru locuit. Dânsul nu era căsătorit. Asistenta era din comună. În urmă cu doi ani doctorul s-a căsătorit cu o fată bogată și a plecat la ea, la Iași. Deci, avem nevoie de un stomatolog! Dumneavoastră veniți numai cu priceperea, în rest vă asigurăm noi, totul!

În prima fază am zis că nu, după ce a mai insistat, am zis că mă mai gândesc, în final am zis că da, dar întâi vreau să văd cabinetul și modul cum este dotat.

La sfârșitul acelei săptămâni, sâmbătă, pe la prânz, eram la Hata, în viitorul cabinet. Alături de mine se aflau: primarul, vicele și asistenta, fosta și viitoarea, de la care am aflat că lucrează de 12 ani în domeniu și a rezolvat multe urgențe atunci când lipsea, sau nu exista medic. Ce am văzut, mi-a plăcut: un cabinet spațios, bine dotat, dar, din cauză că nu a mai fost folosit, pereții erau crăpați, un geam spart și lipit, tocul unei uși era rupt și altele…

Primarul și-a luat angajamentul că va face reparațiile, asistenta a promis că va cumpăra, prin Primărie, bineînțeles, tot ce este necesar pentru a reporni activitatea cabinetului. Eu trebuie să aștept telefonul lor, prin care să mi se spună că totu-i gata și pot începe. Tot atunci am stabilit, în mare, și programul: de două ori pe săptămână, marți și vineri, de la ora 13, la ora17.30.

Telefonul a venit la începutul lunii noiembrie, iar pe 9 no-

iembrie m-am prezentat la treabă. N-am crezut că voi avea pacienți chiar din prima zi! Mă gândeam că fac un inventar, să văd dacă nu mai lipsește ceva, bem o cafeluță împreună cu oficialitățile, după care direcția acasă, urmând să încep în forță cu prima ocazie. În cabinet era atât de cald încât am deschis un geam, chiar dacă afară temperatura era sub 0 grade! Și în holul de așteptare era cald.

Primul pacient: primarul, Donovan Georgescu. De ce primul? Pentru că, deh, e primul fiu al satului, e cel mai ocupat, cel mai nimerit, cel care nu are, niciodată, timp de pierdut! La plecare, primarul mi-a dat o cheie.

– Am numai două chei!, a zis el. Vă dau una, să o aveți, la o adică, pentru mai știu eu ce urgență, iar cealaltă rămâne la mine și i-o dau Paulei (asistentei) cu o oră-două înainte de program, pentru a face foc, pentru a pregăti ustensilele.

A doua pacientă: Lenuța Georgescu, adică soția primarului. Ea avea dantura cea mai stricată. Am avut mult de lucru. A treia pacientă: Donna Georgescu, adică fata primarului. Am întrebat-o a cui a fost ideea cu prenumele acesta atât de frumos - Donna, și mi-a spus că a tatălui ei, „Donna, Donna”, fiind titlul unei melodii interpretată de Donovan! La fată nu am avut probleme grele, doar un mic început de carie, la o măsea. Am întrebat-o dacă mai are frați sau surori și mi-a zis că are un frate, mai mare, dar, care e la București, la facultate. „Nu așteaptă la rând, la ușă!”, a râs ea.

Al patrulea pacient: viceprimarul, al cărui nume l-am uitat! Nici în gura lui n-a fost prea mult de lucru. Dar, cu excepția domnișoarei Donna, pentru ceilalți, acea primă zi a fost prima repriză de muncă. Înainte să iasă din cabinet, viceprimarul m-a întrebat:

– Nu mai zăboviți o oră?

– De ce?

– Ca să vină și nevastă-mea. Peste juma de oră se întoarce din târg.

– A! Nu, nu, nu!... Trebuie să ajung în oraș, la doctorița de

familie, care are programul până la ora 18.30!, am mințit eu.

Am șters-o imediat, lăsând-o pe Paula, asistenta, să facă ordine.

Treaba a mers bine și în zilele următoare. Fiind prea cald ajunsesem să lucrez într-un halat cu mânecă scurtă. În afară de primar, primăriță și vice, au mai venit: nevasta vicelui, preotul, coana preoteasă, directoarea de la școală și secretarul primăriei, care, întâmplător, și din fericire, este și soțul directoarei de la școală.

Vineri, 30 noiembrie, la ora 12.45, când am ajuns la cabinet, am găsit-o pe Paula tremurând de frig în fața clădirii. Afară erau în jur de – 5 grade!

– Ce ai pățit?!, am întrebat-o.

– Nu am avut cheie! Am fost la primărie în urmă cu 3 ore, am fost în urmă cu o oră și jumătate, am fost și adineauri, și nici urmă de primar! L-am sunat și la telefon, de n ori! Telefonul pare închis!

Am deschis cabinetul. În interior erau doar câteva grade plus! Geamurile și ușile fiind vechi, neetanșe, scăpau mult frig spre interior.

– Cum de nu avem pacienți?, am întrebat.

– Poate, după sărbători!, a răspuns Paula.

– De ce – poate?

– Primarul nu a spus nimic, nimănui, despre cabinet! Nici ceilalți!

– Primarul, primăreasa, popa, vicele, nevastă-sa, directoarea… de ce nu au venit?!

– Cu ei ați terminat, nu mai aveți ce să le faceți. I-ați rezolvat!

Abia atunci am înțeles de ce stăteam în frig!

La costum

Mare e grădina ta zoologică, Doamne!, spune o vorbă și așa este. Pentru bani, pentru bunuri, pentru funcții, pentru chiul…, omul e în stare să inventeze povești, minciuni, să vândă și să cumpere pe oricine. Acesta-i omul! Mai ales cel din zilele noastre! M-am născut la țară, am crescut la țară, iar acum locuiesc la oraș. La bloc. Având probleme cu coloana, rar mai merg pe acasă, adică în sat, să fac treabă, chiar dacă aș vrea să-l mai ajut pe fratele mai mic. Conform înțelegerii, el a rămas în casă și folosește și cele trei hectare de pământ din jurul acesteia. Mă întreb, deseori, ce s-ar fi întâmplat dacă eram eu în locul lui! Cu atâtea treburi și cu bolile mele dădeam faliment de mult timp.

Cu toate acestea, din când în când, merg la țară și îi ajut pe cei de acolo, la treburi, eu făcându-le pe cele ușoare. Merg cu mașina mea sau cu autobuzul. Cu mașina personală este de preferat, pentru că mai bag câte ceva în portbagaj, la întoarcere. Și mai duc pe unul, altul, până acasă și înapoi, adică mă port frumos cu semenii. De două sau de trei ori, am dus și o vecină, Lorena, mai bine zis fata unor vecini, care a învățat și trăiește acum la oraș, în același cartier cu mine, la 400 de metri de blocul meu. Însă, la un an după căsătorie, nu a mai apelat la serviciile mele, ci a mers, singură sau cu soțul, și a apelat la mijloacele de transport în comun! A propos de soțul ei: cred că este cel mai elegant om pe care l-am văzut în ultimii 10 ani! Costumul, cămașa, cravata, pantofii, toate se adunau în maxim trei culori. Când

intra în ograda vecinilor sau a fratelui meu, până și găinile făceau liniște. Omul acesta, îmbrăcat la patru ace, făcea senzație.

Când venea, întrerupeam orice muncă și serveam o cafea cu el. Nu vorbea mult, dar costumația lui spunea multe. După cafea, ne împrăștiam la treabă, iar el mergea acasă să se odihnească. La fel se întâmpla și la vecini: ginerele rămânea în costumul său Armani sau Boss să se uite la pereți, porți, copaci… iar ceilați mergeau la muncă. Și așa a fost ani de zile.

În urmă cu o săptămână, în Piața Mică, m-am întâlnit cu Lorena, vecina. După față și păr mi-am dat seama că este mai matură decât ar trebui.

– Toate-s bune?, am întrebat-o.

– Da.

– Ce mai face soțul tău?

– Ne-am despărțit.

– Îmi pare rău! Soțul tău, cred că a fost cel mai elegant bărbat, pe care l-am întâlnit în ultimii ani!

– Se poate! Știi, Constantine, de ce se îmbrăca atât de frumos, atât de elegant, vorba ta?

– Nu!

– Ca să nu muncească!...

Peștele

De la cap se strică!, spune o vorbă. Dacă-l ții aiurea se strică și la coadă, și la cap… La mine nu are timp pentru așa ceva. Sunt mare consumator de pește. Sunt în stare să mănânc pește de trei ori pe zi, la care să mai adaug și la gustarea de la ora 10, și garnitură la ceaiul de la ora 5 pm.

De ani de zile mănânc pește din Prut, adus de o cunoștință. E bun și pentru consum imediat și pentru conserve. Cu două zile înainte de Sf. Neculai, Radu, cunoștința care aduce peștii de la Prut, m-a sunat și mi-a spus că mă va ferici cu un crap chinezesc mai mare. Am zis că da, dar nu m-am gândit că pește mai mare înseamnă unul de 14 kilograme!

La ora 2 pm, în parcare, când mi-a dat sacoșa cu monstrul, a cărui coadă atârna pe afară, am crezut că leșin. Câinii vagabonzi, care trăiesc la buncărul de gunoi din capătul parcării, cărora le-am dat deseori de mâncare, chiar dacă nu am voie, când au văzut sacoșa, dar, mai ales, când au zărit coada crapului, au tăbărât pe aceasta! Norocul meu - faptul că am fost fotbalist și un șuteur redutabil. I-am ținut în șuturi până la ușa blocului. Ca să apăr coada peștelui. Dar m-au supărat! Tare. Prea îndrăzneți. Nu le mai dau mâncare, gata!

Cu greu am reușit să urc sacoșa pe masă și să scot namila aia din ea. Am constatat că masa mea din bucătărie e prea mică! Alt noroc: peștele nu se zbătea! Altfel ar fi făcut dezastru prin casă. Mai ales când am început să-i dau solzii jos. Nu reușeam cu o mână să-l

țin și cu cealaltă să-l curăț. Aveam nevoie de ajutor. L-am sunat pe George, un prieten mai în vârstă, pensionar, care-i singur și nu trebuie să dea raportul nimănui.

– Te rog, George, vino și ajută-mă la o treabă! Nu pot singur să mă descurc!

– Nu ies din casă nici dacă mă împuști! Văd o lene de cinzeci de persoane! Am făcut o plimbare mai lungă… Caută pe altcineva!

– Te rog, prietenește!

– Lasă pe mâine seară!

– Te rog din tot sufletul!

– Ți-am explicat în limba română!... Pa!

Și a închis. Dacă aveam balcon, îl lăsam până a doua zi seară, dar așa, locuind la parter, fără balcon, nu puteam să-l țin undeva la rece. Lui George nu i-am spus că-i vorba de un pește balșoi, am vrut să-i fac o surpriză plăcută. Peștele de la cap se strică! Mai bine ar spune vorba aia populară cum să cureți, singur, un monstru de pește!

Am reluat operațiunea de îndepărtare a solzilor. E bine spus îndepărtare, pentru că săreau la depărtare de pește, adică pe pereți, pe covor, pe mobilă, pe obrazul meu sau în păr. Peste cinci ani sigur voi mai găsi solzi prin bucătărie!

După ce am terminat cu solzii, am trecut la tăierea, curățarea, și spălarea lui. Unde să-l tai? Pe masă nu puteam, în chiuvetă nu încăpea!... Cu greu, am reușit să-l tai în două, aproxmativ. M-am folosit și de toporișca pentru oase. Apoi l-am băgat în chiuvetă. Altă muncă! Cuțitul primit ca amintire de la un vânător, în urmă cu vreo 20 de ani, mi-a fost de mare ajutor. Cu el și cu toporișca am reușit să mă descurc până la capăt, cu tranșarea. Când aveam pe masă toate porțiile pregătite pentru congelator, am făcut o pauză de cafea, chiar dacă era ora 9 seara. Credeam că treaba s-a terminat, dar nu a fost să fie așa. Cinci porții nu au încăput în congelator! Două le-am îngrămădit prin frigider, pentru o zi-două, iar pe celelalte trei le-am fript. Acțiunea „peștele” s-a încheiat la ora 23.30!

Dacă cineva mi-ar mai da un pește, la fel de mare, chiar gratis, nu l-aș lua. Sau, l-aș lua, dacă mă mai ajută la solzi și tranșare încă două persoane.

A doua zi, înainte de prânz, mi-a venit o idee pe chelie. L-am sunat pe Radu și i-am spus despre ce este vorba.

Seara, în jur de ora 17, m-a sunat Radu.

– S-a făcut!, mi-a zis el. I-am dat un pește și lui George, în urmă cu un sfert de oră.

– Mare?

– Mare!

– Nu s-a speriat?

– Ba da.

– Câte kilograme are?

– 18!

I-am mulțumit lui Radu, după care am dat telefonul pe silențios și am citit până la miezul nopții. Am citit, chiar dacă cu greu reușeam să întorc foile, atât de sparte îmi erau degetele! Înainte de culcare m-am uitat pe telefon și am văzut că aveam șapte apeluri de la George!

Plăcintă franțuzească

O petrecere între prieteni, la țară. Trei familii venite-n vizită, plus familia gazdă. Ocazia? Fata gazdelor a venit din Franța, într-o vizită de câteva zile. Se mănâncă, se bea, se spun glume… Toate-s bune și frumoase. Întâlnirea a trecut în partea a doua. Se vor servi, spre final, mâncăruri mai ușoare.

– Dragii mei, am pregătit, special pentru voi, o surpriză cu surpriză la fiecare!, a zis la un moment dat Pia, fata gazdelor, cea venită din Franța. Eu am preparat totul, de la cap la coadă. Nici măcar mama nu știe despre ce este vorba, pentru că, atunci când am pregătit, veți vedea ce, am fugărit-o la magazin.

Pia a adus la fiacare câte o farfurie cu ceva ce arăta a plăcintă.

– Ce este?, s-a interesat un musafir.

– Plăcintă franțuzească cu…

– Dragă, nu ne spune ce este, cu ce este! Lasă-ne pe noi să descoperim că, chiar dacă suntem românce, ne pricepem și la finețuri gastronomice!, a zis o doamnă.

– Foarte bine!, a spus Pia și a plecat la bucătărie să se ocupe de cafea.

În câteva minute plăcinta a dispărut din farfurii. Toți dădeau din cap și lăudau.

Când a revenit domnișoara, musafirii au început să o laude folosind cuvinte alese.

– Mă bucur mult că v-a plăcut!

– Foarte bună!, au spus mai mulți, în cor.

– Dar surprizele, cum vi se par?

– Ce surprize?

– Cele din plăcinte!

– Nu înțeleg, despre ce vorbești?!, a întrebat un bărbat.

– Fiecare plăcintă a avut în interior câte o surpriză, o figurină, pe care trebuia să o descoperiți! Era cadoul meu pentru fiecare!

– Cât de mare?

– Din ce material??

– Figurinele erau de vreun centimetru, un centimetru și ceva, și erau din piatra semiprețioasă turcoaz. Nu le-ați găsit?!

Mesenii au început să se uite unul la altul stânjeniți.

– Mi s-a părut mie, la un moment dat, că mi-a scrâșnit ceva printre dinți, dar m-am gândit că e o bucățică de coajă de nucă!..., s-a destăinuit un domn. Tocmai că voiam să fac o glumă, să spun că ai atentat la dantura mea proaspăt refăcută, cu cheltuială mare!

– Nu mai ai una ca să vedem cum arată piatra pe care am înghițit-o?, a întrebat vecina.

– Ba da, așa!, a zis Pia, scoțând o piatră din buzunarul pantalonului de blugi.

– Oooo! E foarte frumoasă și cred că-i și valoroasă!, a zis vecina.

– Adevărat! E semiprețioasă!

– Apoi, să știi, dragă Pia, că dacă-s atât de frumoase și valoroase, le recuperăm noi acasă!!

Pasta de dinți

Verișoara mea, Danaia, a avut în ultima vreme mai multe pățanii vesele sau triste. Când se întâmplă ceva rău, imediat spune: „M-a blestemat bărbatu-meu!”. Spune așa gândindu-se la faptul că ea a înaintat divorțul, în urmă cu șase luni, când s-au despărțit. Când se întâmplă ceva frumos zice:„Ce bine e fără bărbat!”.

În urmă cu aproape o lună, la cinematograf, verișoara a cunoscut un bărbat. Dar, cum ea susține că s-a fript o dată, acum nu s-a avântat în relație cu ochii închiși. Se întâlnește cu tipul la o cafea, la un pahar cu vin, dar în restaurante, nu la ea, nu la el. Deocamdată. „Să treacă măcar anul… de relație!”, zice ea zâmbind.

De câteva zile verișoarei i-am ieșit câteva coșuri pe față. Nu sunt medic, nu pot să știu, sigur, din ce cauză au apărut bubuțele alea. Îmi amintesc doar, că în copilărie babele spuneau despre cei cu acnee că sunt îndrăgostiți. Fata, care acuși împlinește 40 de ani, dar eu tot fată îi zic, nu recunoaște. Se înroșește la față, zâmbește și ia altă vorbă. La serviciu, Danaia are o prietenă foarte bună, colega ei de birou. Cu aceasta se sfătuiește deseori în multe privințe.

– Ce să fac să scap de astea?, a întrebat-o pe prietenă.

– Caută un medicament bun.

– În urmă cu vreo 10 ani, chiar dacă am dat o mulțime de bani pe medicamente, coșurile nu mi-au trecut!

– Știi ceva, dragă? Cineva mi-a vorbit de pasta de dinți.

– Pentru?!

– Coșuri! Te ungi cu pastă câteva zile, stai cât mai mult cu varul acela pe obraz și… trec, dispar!

– Mă vopsesc cu pastă pe față și trec coșurile? Sigur?

– Sigur!, a zis prietena după ce a consultat și google.

La ora 4 pm, verișoara a plecat de la serviciu. În drum spre casă, s-a oprit la un magazin și și-a cumpărat o pălărie. Nu a purtat pălărie niciodată, dar mai mulți colegi i-au spus că i-ar sta bine. În casă, s-a uitat prin sertare și frigider, după care a zis: „Am de toate, nu trebuie să ies pe afară. Pot să-mi spăl părul și să mă vopsesc!...” Și așa a făcut.

La ora 18, tocmai terminase de făcut un ceai, când a sunat mobilul. Era noul erou principal, adică noul amic.

– Deranjez?, a întrebat el.

– Tu nu deranjezi niciodată!

– Pot urca până la tine?

– Nu! Altă dată! E mare deranjul prin casă

– Ți-am adus de la țară o sacoșă cu gutui.

– Serios?!

– Tu m-ai rugat. Ai zis că dulceața de gutui și pelteaua îți plac cel mai mult! Coboară! Te aștept în părculețul din fața blocului.

Danaia s-a îmbrăcat repede cu o pereche de pantaloni de blugi, un pulover mai gros, și-a pus pălăria nouă peste părul încă ud, și a coborât.

Afară era o vreme frumoasă de toamnă. Nici cald, nici frig. Soarele se pregătea să intre după dealuri. Prietenul o aștepta pe trotuarul de vizavi, lângă Loganul său. „Ce gest frumos, din partea lui! Îl invit în casă, la o cafea.”, a gândit verișoara în timp ce traversa strada.

– Mulțumesc mult pentru gutui!, a zis Danaia când a ajuns lângă el.

– Pentru puțin!..., a răspuns amicul în timp ce se uita lung la ea.

– Mi-am luat pălărie nouă!

– Văd!... Prietenul continua să se uite lung la ea.

– Dacă nu-ți place, n-am să o port! Nu urci la o cafea?

– Nu, nu! Mulțumesc! Am niște treburi! Mai vorbim!, a zis el, apoi s-a urcat grăbit în mașină și a plecat.

În timp ce se uita după Logan, pe lângă ea au trecut niște tineri. Și aceștia s-au uitat lung la ea, după care au început să râdă zgomotos. „Nu mai umblu cu pălărie niciodată!” Traversa strada când a întâlnit și o doamnă în vârstă. Aceasta s-a uitat la ea și a făcut cruce. Asta a enervat-o la culme.

– Ce ai văzut babo, de ți-ai făcut cruce?!

– Fetițo, arăți ca un drac!

– Tu arăți la fel!

– Pentru că-s bătrână! În schimb, tu, vopsită cum ești, sperii mai tare lumea decât mascații de Anul Nou!

Abia atunci a realizat Danaia, că a ieșit afară cu fața unsă cu pastă de dinți! Asta e! Obrazul fin, cu sacrificii se ține! Cel mai mare sacrificiu? Prietenul nu a mai dat semne de viață! Sau, poate, că nu a fost un sacrificiu!..

De pe stâlp

Mă uitam la meşterii care-mi ridicau o mică construcţie în curte, când a sunat telefonul. Era amicul Vali.

– Hai la pescuit, umoristule!

– Nu pot!

– Nu te lasă nevasta!?

– Ştii că m-a lăsat totdeauna! Am nişte meşteri care-mi ridică o bucătărie de vară.

– Mă bucur! Şi-s buni?

– M-am uitat la ei şi ieri, îi urmăresc şi astăzi de vreo două ore, şi-mi plac cum lucrează! Sincer!

– Cine i-a recomandat?

– Păi…stâlpul!

– Poftim?!

– I-am luat de pe stâlp!

– Am înţeles! Îs electricieni, care mai fac un ciubuc.

– Nu ai înţeles nimic! Nu-s electricieni. Sunt constructori.

– Atunci, cum i-ai luat de pe stâlp?!

– Pe stâlpul din faţa primăriei e o bucată de hârtie cât palma, lipită, şi pe care scrie: „Executăm lucrări temelie, zidărie, învelitoare, finisaje, tencuieli, zugrăveli, parchet, gresie, faianţă… Preţuri avantajoase şi seriozitate. Relaţii la telefon nr…Alo? Alo?...Na, că a închis! O dată am fost şi eu serios şi nu m-a crezut!

Căciula

Pentru unii sfârșitul de an înseamnă muncă mai puțină, pentru alții muncă mai multă. Moșul Nicolae sau Moș Crăciun s-ar putea să aducă mai multe daruri celui care muncește mai puțin, iar celorlalți, să le aducă numai bețe! Cunosc multe cazuri! Unul este al meu. De ani de zile lucrez la un patron care nu are bani niciodată. Ba își face cabană la munte, ba îi face fiică-si casă, ba îi face feciorului casă, ba schimbă mașinile scumpe cu mașini și mai scumpe!...Când se dau banii el nu vine să dea ochii cu noi, trimite casiera, care-i și un fel de femeie de serviciu. La noi nu se dau porci, curcani…, nici măcar găini! Și se muncește!...

Anul trecut, în ziua de Ajun, dimineață, pe la 9, m-a chemat patronul la el.

– Constantine, îți dau o veste frumoasă! Pleci în delegație peste hotare!

– Când?

– Diseară.

– Mâine nu-i Crăciunul?!

– Unde mergi tu, Crăciunul se sărbătorește pe data de 7 ianuarie.

– Adică în est!

– În vest nu are tata, că ți-ar da!

– Nu aș fi vrut nici în est, nici în vest. Au venit acasă, în vizită, niște prieteni vechi, care au plecat în America în urmă cu 30 de

ani. Mâine, după masă, am stabilit să ne întâlnim. De asemenea s-a anunțat și cumnatul meu, poimâine.

– Datoria înainte de toate, Constantine! Tu ești specialistul nostru. Ai de dus niște mostre pentru vizionare și analiză, ai de parafat și de adus niște contracte, foarte bune pentru noi.

– Cunosc melodia! Știu și cine a compus-o!

Am luat banii pentru drum și actele necesare și am plecat acasă să mă pregătesc. Acasă, prima grijă a fost să telefonez la toți prietenii, colegii și rudele care au copii mici, să vină mai devreme cu colindele, până la ora 19. La fel i-am anunțat și pe prietenii din America. Am avut numeroși musafiri: opt părinți, Puiu, un elev de liceu, care a venit împreună cu frățiorul de 7 ani și încă zece copii. Pe la ora 18.30, când a venit Luana de la serviciu, se perinda ultima serie, adică bunul coleg Tafaru și cel mic al său, în vârstă de 8 ani. Cine este Luana? Este femeia cu care conviețuiesc de câteva luni. Eu nu am mai fost căsătorit, dar ea a fost, de două ori. Și spune că a avut probleme cu foștii soți, pentru că aceștia erau geloși, Au ajuns să se despartă, chiar dacă ea a fost cuminte. Este adevărat, Luana este frumoasă și văd cum o ochesc cei din jur. Și eu sunt gelos, deseori! Dar, măcar nu suntem cununați.

Seara, amica m-a dus cu mașina la gară. La ora 22 am avut tren.

După 5 zile, când m-am întors din delegeție, am ajuns acasă înaintea Luanei. Mi-a sărit în ochi, chiar pe holul de la intrare, în cuier, o căciulă bărbătească de nutrie, cu cozoroc, culoarea maro închis. Frumoasă!

Reîntâlnirea cu Luana a fost aproape normală. Spun aproape, deoarece mă frământa o întrebare capitală: ce bărbat a fost la ea, în lipsa mea, și a uitat căciula. Înseamnă că a plecat încălzit tare și nu a simțit frigul! Am încercat să mă stăpânesc și am reușit vreo două ore, dar până la urmă tot am întrebat-o:

– Cine este fericitul proprietar al căciulii ăleia frumoase, din cuier?!

– Am văzut-o și eu, dar nu știu a cui e! Nu știu!

– Înseamnă că au fost mai mulți??...

– Poftim?! Da. După ce ai plecat tu, au venit cu colinda niște elevi de la Seminarul de popi. Așa am înțeles. De Crăciun a venit colega ta, Aurora, împreună cu bărbatu-său și fiică-sa, care-i studentă… Și cam ăștia au fost. Poate a rămas de la cineva care a fost în Ajun, înainte de a pleca tu în delegație.

– Când am plecat nu era în cuier!

– Altcineva, îți jur, că nu a fost!

– O fi adus-o Moș Crăciun, sau un duh sfânt!

– Știi ceva?! Începi să semeni cu foștii!... Am termint vorba! Nu am cu cine mă înțelege! Poți să arunci căciula, să faci cu ea ce vrei!

– Nu, nu, nu! O las acolo, până vine proprietarul și o ia!

– Faci cum vrei!

În seara aceea, nu am mai vorbit deloc. În zilele și săptămânile următoare n-am schimbat mai mult de zece cuvinte pe zi. După trei luni, într-o seară, m-a anunțat că merge a doua zi după serviciu să vadă un spațiu și, dacă-i bun, se mută acolo. N-am zis nimic. Decât să stau în casă cu cineva care aduce și alți bărbați, mai bine să plece.

A doua zi, în drum spre casă, m-am întâlnit cu Puiu, băiatul unui amic, care a fost la mine și cu colinda.

– Nenea Costel, ai, poate, romanul Anna Karenina?. (Citește mult. I-am mai dat cărți).

– Da.

– Dacă vă rog, mi-o împrumutați?

– Sigur. Vii acum?

– Vin!

După ce am intrat în apartamentul meu, în timp ce ne descălțam, Puiu a scos un „Vaiiiiiiii!”care m-a speriat.

– Ai pățit ceva, Puiule?!

– Nu!

– S-a întâmplat ceva??

– Da! În cuierul dumneavoastră se află agățată căciula pe care o credeam pierdută sau furată de un coleg! Am uitat-o în seara de Ajun, sigur!

– E căciula ta?!

– Da! De aici am mers cu ăl mic, cu colinda, la un băiețel, apoi la altul, la altul… Am ajuns acasă fără căciulă, am întrebat toată lumea, dar nici prin gând nu mi-a trecut că am uitat-o la dumneavoastră!

– Mă bucur că ai găsit-o! Mă bucur că e căciula ta! Cât timp caut eu cartea, tu coboară jos, la flororia din colț și cumpără-mi un buchet de flori. Un buchet mare, cu cele mai frumoase flori.

După ce băiatul a ieșit din apartament, am format un număr pe mobil.

– Luana, să nu mai mergi la spațiul acela! Te rog din suflet, să vii acasă!

Modă nouă

De obicei, la țară întâmplările sunt mult mai simple decât la oraș. Când se complică însă sunt mai îmbîrligate decât cele de la oraș. Satul în care locuiesc este mic, are în jur de 60 de locuitori. În urmă cu 30 de ani, când s-au întâmplat cele de mai jos, avea peste o sută de locuitori.

Eroul principal al povestirii este Dragoş, un câine pe care l-am crezut, atunci când l-am crescut, un câine ca toți ceilalți, dar nu a fost așa. Dragoș, atunci când se dezlega, umbla prin tot satul și „își însușea" tot ce-i plăcea, asta ca să nu spun că fura. Eu mă ocupam de el, adică îl hrăneam, îl spălam din când în când și îi țineam companie sau invers, atunci când rămâneam singur acasă și noaptea, pentru că pe vremea aceea aveam 12-13 ani. Noaptea îl dezlegam, iar Dragoș stătea la geam, pe labele din spate, minute în șir și se uita în casă. Frica dispărea și adormeam liniștit. A doua zi, dimineață, în fața cuștii sale găseam obiectul furat. Primul „trofeu" a fost o minge de oină, din piele, aproape nouă. N-am spus nimănui de minge și am scos-o pe piață, la joc, după un an de zile. Al doilea obiect adus de hoț: o cataramă pentru curea, foarte frumoasă, galbenă, parcă era din aur. Eu tăceam, nu spuneam nimănui nimic. Seara, când se duceau toți la culcare îl dezlegam, iar dimineața, prima grijă era să văd ce a mai adus: cuțite, furculițe, chiloți de damă, într-o noapte a adus 4 ouă de rață în perfectă stare, adică nici măcar zgâriate, mănuși, ghem de sfoară, foarfece vie, pantofi, o cizmă din piele mărimea 45… Dacă ar fi

furat numai chestii din astea mici, n-ar fi ieșit gălăgie, dar hoțul a prins curaj și a trecut la obicte mari, unele chiar valoroase: hamurile de la calul poștașului, o pătură de lână, o pernă, oale din inox, castroane din inox, un palton, mai multe cămăși și inventarul poate continua. Dacă furculițele, cuțitele și celelalte obiecte mici le puteam aruncă pe după garduri, seara, atunci când mergeam prin sat, cu paltonul a fost greu… Cu hamurile, și mai greu, pentru că nu am putut să le arunc după gard atunci dimineața, când poștașul a avut nevoie de ele! S-a dus omul la Oficiul Poștal cu niște improvizații puse pe cal! Și mare gălăgie toată ziua. Atunci s-au găsit multe voci acuzatoare la adresa unui om din sat, care era bănuit a fi făptașul. Lui i se puneau în cârcă toate furturile. Într-o seară bănuitul, cu o valiză în spate, s-a întors acasă de la fiica lui de la Constanța, unde stătuse câteva zile. Sătenii au făcut ochii mari când au auzit că el lipsise de acasă o săptămână. El a făcut ochii mari când a auzit că, în timp ce era la fată, de fapt la spital, sătenii îl transformaseră în hoțul satului. În acea seară am reușit, cu greu, să arunc hamurile peste gardul proprietarului. Și m-am hotărât: nu-l mai dezleg pe Dragoș!. Mai ales că au fost și voci care susțineau că hoțul ar fi un câine tărcat.

Două zile mai târziu a trecut pe la noi tanti Maria, o femeie de vreo 60 de ani, nițel trasnită, care avea două fete mari, mai trecute, și care le căuta acestora, cu orice prilej, parteneri de viață. Făcea seri culturale, seri dansante, fel de fel de petreceri, ca să le găsească soți.

– Treceți sâmbătă seară pe la noi!, a zis ea. Veți vedea ceva frumos!

– Ce? s-a interesat maică-mea.

– Modă nouă!

– Adică?

– Veți vedea.

Sâmbătă seară tot satul s-a adunat la casa Mariei. Curios din fire, nu am putut rezista și m-am dus și eu să văd ce-i aia modă nouă. Maria și fetele, îmbrăcate ca niște artiste de film au început să ne

arate camerele. Acestea aveau la toate colțurile niște traverse din pluș albastru sau roșu, puse de sus până jos, care acopereau colțurile. La un moment dat, profitând de neatenția gazdelor, m-am uitat după traverse și am descoperit anumite obiecte, depozitate cu multă grijă. După ce am văzut moda nouă din prima cameră am mers în cea de-a doua, apoi în camera mare, camera de oaspeți, unde pe o masă se aflau două sticle cu țuică, vreo 20 de pahare și foarte multe plăcinte. Cei mari au tăbărât pe tărie, noi, copiii, pentru că eram câțiva, ne-am dat la plăcinte. Am mâncat una, am mai căscat gura și am mâncat a doua plăcintă, când, din camera alăturată s-au auzit zgomote, bufnituri. Bineînțeles noi, copiii, suntem cei mai receptivi și curioși.

– Văleuuuu!, s-a auzit vocea uneia dintre fetele Mariei.

Și iar hodoronc, poc!... Un câine își băgase capul într-o oală neagră de lut, din aia mare, în care se fierb sarmalele la cuptor, și voia să fugă, dar nu putea, nici cu oală, pentru că era grea, nici fără, pentru că nu putea scoate capul. Speriat, săracul, se trântea de pereți, de ușă…

– Săriți, îmi fură jumările, cârnații și untura!, a strigat din nou fata Mariei.

Într-o secundă am fost lângă câine și, cu piciorul, am împins cu putere oala în tocul ușii. Oala s-a făcut praf, iar câinele cu un cerc negru în jurul gâtului a luat-o la sănătoasa.

Iar au început comentariile. Am zbughit-o și eu după câine, pentru că-l cunoșteam. Când am ajuns acasă, Dragoș stătea pe prag, și dădea cuminte din coadă. Cu greu am reușit să stric restul de oală din jurul gâtului, dar și mai greu a fost să-l șterg de grăsime. De data asta nu l-am eliberat eu din legătoare, s-a dezlegat singur și a făcut cea mai mare trăsnaie! L-am legat și m-am reîntors la „modă nouă". Acolo, oamenii se împărțiseră în două tabere: una care susținea că acesta-i hoțul satului și e câinele lui Petruță, adică taică-meu, altă tabără socotea că acesta a fost un accident, iar hoțul satului este un locuitor!

– Oameni buni, a zis taică-meu, nu-i câinele meu! Al meu este

legat, acasă!

– S-o fi dus băiatul să-l lege!

– Eu sunt aici!, am strigat.

– Vedeți? Nu s-a dus nimeni acasă! Mergeți cu mine să vă convingeți, ca să terminăm bâlciul!, a zis taică-meu.

Vreo 20 de săteni curioși, însoțiți de taică-meu și de mine ne-am deplasat la casa noastră. N-am făcut mai mult de zece minute. Când am deschis poarta și am intrat în curte, câinele a început să latre.

– E acasă!, s-a mirat cineva.

– Sigur că-i acasă!, a izbucnit taică-meu. Numai în imaginația unora e dezlegat și fură tot din sat!

– Dragoș! Dragoș!, am strigat.

Auzind vocea stăpânului, câinele a tăcut. Am mers cu toții până la câțiva metri de el. Datorită becului de pe stâlpul de ilumint îl vedeam foarte bine. Legat cu lanț, Dragoș se învârtea în jurul priponului, dând vesel din coadă. În jurul gâtului nu avea nimic, murdar nu era!

– Apoi, bădie Petruță, eu îmi cer iertare!, a zis săteanul, care era cel mai sigur de vinovăția câinelui. Ai un câine frumos și cuminte! Pentru faptul că te-am supărat, dau o cinste! Să mergem înapoi, la petrecere, oameni buni! Repede, până nu închide tanti Maria dugheana!

Am luat-o grăbiți spre „modă nouă". Dragoș ne-a petrecut dând vesel din coadă, așa cum se comportă un câine cuminte!

Veceul

Locatarii din asociația noastră au vizionat filme împreună, au avut echipă de teatru, echipă de fotbal, și pot enumera încă multe alte activități făcute, din plăcere, împreună.

Ultima idee a unui locatar, pe care conducerea a dus-o la îndeplinire, a fost aceea de a construi un veceu. De ce? Adică, oamenii nu au toalete acasă? Cei din asociație au, dar veceul e pentru străini, mai precis pentru chibiții de fotbal, care vin la meciuri pe stadionul municipal, pe care Primăria l-a construit lângă blocurile asociației noastre. Când nu sunt meciuri, vara, femeile vin pe teren la plajă, să se rumenească. Și dacă, în timpul pigmentării pielei, le trec anumite nevoi, ce fac? Nu vă gândiți la prostii! E vorba de nevoi, pentru care au nevoie de veceu! Unul dintre conducătorii Asociației noastre, cel care a preluat ideea locatarului, pentru a o duce la îndeplinire, s-a gândit la toate.

Înaintea oricărui eveniment, care avea loc pe stadion, cei de la primărie aduceau veceuri ecologice pe care le amplasau la intrare, în stânga și în dreapta. Dar conform frumosului obicei popular românesc, ziua le „plantau”, iar acestea, noaptea, dispăreau! Cu o zi înaintea meciurilor, le aduceau, iar în ziua meciurilor, nu mai erau!

O toaletă mititică, frumușică, asta trebuia. Și făcută în așa fel încât să n-o fure nimeni.

Dar investiția trebuia aprobată în Adunarea generală, iar la adunare… a fost un adevărat război! S-a dat între toți: fiecare cu

fiecare și cu toți ceilalți. Dacă nu intervenea un mare chibiț de fotbal, care, am înțeles că a fost și fotbalist cu mulți ani în urmă, nu se aproba nimic. Iată ce a zis dânsul:

– Dragi colocatari, niciunul dintre voi nu știe ce înseamnă să locuiască lângă un stadion! Vă explic eu, pentru că eu merg pe stadioane de 50 de ani! Începând de la vară, în jurul blocurilor noastre va mirosi a pipi! Adevărat: gardurile vii, copacii, florile, iarba, vor merge mai bine, se vor dezvolta ca niciodată, pentru că vor avea îngrășământ din abundență!

– Dumneata glumești!, a zis o doamnă.

– Numai pe jumătate!

– Adică?

– Blocul nostru e la 50 de metri de stadion. Când meciurile se dispută ziua, nu sunt probleme. Dar dacă se joacă în nocturnă, apar… Oamenii beau bere, apă și când ies de pe teren, sau în pauza meciului, caută un loc să se ușureze! Dacă veceuri nu sunt, atunci se duc unde e mai întuneric…

– Să punem multe becuri!

– Dacă-l îngrămădește vezica, tot se dă după copacii sau gardurile vii. Asta e! Pentru noi un closet construit înseamnă aer mai curat, dar și bani câștigați.

Cu majoritate de voturi s-a aprobat.

În urmă cu trei ani, după Paște, am plecat la niște cursuri în străinătate, chiar în momentul când începea construcția veceului. Când m-am întors, după patru luni, closetul, făcut din bârne, scânduri și acoperit cu membrană bituminoasă, funcționa la întreaga capacitate. Din banii încasați era plătit un cetățean, Dorel, care îngrijea toaleta, se cumpărau detergenți, se făcuseră reparații costisitoare la țevile de la subsolul blocurilor aparținând asociației noastre de locatari.

După doi ani treburile mergeau atât de bine încât o fostă contabilă a propus să mai construim o toaletă. Dar n-am construit. Am preferat să schimbăm uși, geamuri, interfoane, acoperișul de la

bloc; să reparăm scări și trotuare, locatarii să facă excursii în țară și străinătate. Oamenii din alte asociații se minunau cât de harnici suntem, șefii celorlalte asociații veneau în schimburi de experiență.

Dar, așa cum spun poveștile frumoase, până la urmă își bagă cineva coada, pentru a strica ceea ce este făcut frumos și bine. Așa s-a întâmplat și cu toaleta noastră.

Îarna trecută, în investiția noastră s-au aciuat doi, trei, nu știm câți oameni ai străzii. Administratorul s-a întâlnit cu doi dintre ei, iar aceștia i-au promis că vor sta cuminți, frumos și nu vor distruge nimic… Ți-ai găsit! La sfârșitul lunii februarie, anul acesta, într-o noapte, veceul a ars aproape în întregime. Nu au fost victime, nu au fost alte pagube. Ne-am adunat imediat și am ținut o ședință fulger. Cu două voturi în plus, împotrivă, nu s-a aprobat reconstruirea veceului. Și doar i-am spus administratorului: nu-i forța să meargă la Troia, la Piamide, la Efes, la Petra, la Roma, pe cei care vor să vadă biserici, mănăstiri, morminte… în țara noastră! Nu m-a ascultat, ăia au votat împotrivă și s-a terminat!

Despre veceul nostru a apărut marțea trecută, în ziarul local, un articol amplu, de aproape o pagină, scris de Vasile Chițibuș, ziaristul care se dă drept cel mai valoros din urbea nostru. L-am citit și m-am crucit.

– Interesant articolul tău !, i-am zis când ne-am întâlnit ieri dimineață, pe stradă.

– Mă bucur!

– De unde ai luat mulțimea aia de date?

– Din surse sigure!

– Ești sigur că sunt surse sigure?

– Mai mult ca sigur!

Ne-am despărțit fără să-i spun că și eu sunt un actor al acestei aventuri, numită de el în ziar „Miroase a veceu”. De ce mi-am făcut cruce atunci când am citit articolul bine „documentat”? Vă dau doar un pasaj:„Primarul nostru investește în case, terenuri, cai, mașini,

mori, hoteluri, pensiuni, păsări… Dar, dacă v-aș spune că a investit și într-un veceu public, m-ați crede? Primăria a construit recent, în cartierul T, un stadion nou, micuț, cochet… și fără toaletă. De ce? Din surse sigure am aflat că s-a făcut și veceu, dar nu de către primărie, ci de către primar, adicătelea în particular, pentru buzunarul propriu. După trei ani de jecmăneală, când construcția a ars, oamenii s-au bucurat: Dumnezeu a făcut dreptate!”.

Poezie

Se zice că fiecare om are poezie și nebunie în el, măcar câte un dram de fiecare. Nu știu cum stau eu în privința asta, în schimb, am un verișor, Duță, care le are pe amândouă, în cantități industriale. Întâi a făcut o facultate, ca să facă o facultate. Apoi a fost jurnalist, poet, analist politic… În perioada aceea, de analist politico-social, la o televiziune, i-a dat sfaturi de viață unui bătrân, pentru ca acesta să trăiască mult. Când bătrânul i-a spus că peste un an împlinește o sută de ani, verișorul a leșinat în direct! Poate mai făcea năzbâtii în direct, dacă nevastă-sa, o femeie realistă, care era medic stomatolog, nu l-ar fi dus, aproape forțat, la facultate ca să-l facă medic stomatolog ca și ea. Și-a luat diploma, verișorul, în urmă cu trei ani, a lucrat cu soția lui, până a căpătat experiență, a cumpărat un spațiu și cele necesare și a deschis cabinetul lui, în urmă cu jumătate de an. De atunci lucrează pe dinții altora!

– Costică!, mi-a zis, în urmă cu o săptămână, când ne-am întâlnit, întâmplător, pe stradă. Să treci pe la mine cu ăia mici, dacă au probleme cu dantura; dar numai cu ăia mici, eu de copii mă ocup!

– Vere dragă, dacă au, sincer, trec!, i-am spus, gândindu-mă în altă parte!

Și pentru că Vlad, băiatul meu mai mare, chiar avea probleme cu dinții, am mers la cabinetul lui Duță, ieri după amiază, la ora 18, adică la sfârșitul programului, pentru că nu aveam programare.

Orice cabinet medical are o anticameră, în care intră pacienții.

În anticameră am intrat și eu cu acela micu. Nu mai era nimeni. Din cabinet s-a auzit un glas de copil, apoi un plânset, tot de copil. Vlăduț a făcut fețe-fețe. După ce a încetat plânsetul, Duță a deschis ușa cabinetului și a venit lângă noi.

– Unde-i copilul?, l-am întrebat.

– A plecat!

Vlăduț a făcut din nou fețe-fețe.

– Pacienții intră pe ușa asta și ies pe altă ușă!, ne-a spus Duță.

– Interesant!

– Fiind copii, m-am gândit că e mai bine…Tu ce părere ai, Vlăduț?

– Când am auzit că a ieșit pe altă ușă, m-am speriat!

– De ce, Vlăduț?

– A plecat plângând? Cu falca umflată? Cum a plecat?...

– Băiatul are dreptate! De aceea, cred, unii copii vin, stau câteva minute aici, după care pleacă, de tot! Sau intră o dată și nu mai revin! Mulțumesc! Hai, dincolo, să te văd!

În cabinet, o asistentă de stil vechi, adică fără zâmbet, fără vorbă, fără tragere de inimă, pregătea cele necesare medicului. Nici nu mi-a răspuns la salut. Cred că și din cauza ei fug copiii. Eu sigur aș fi fugit! Duță i-a spus că poate să plece acasă și, după două minute, a plecat.

– Vlăduț, deschide gura mare, mare!, i-a zis Duță.

Copilul s-a conformat. Atunci a sunat mobilul doctorului, iar acesta a răspuns imediat. A început să vorbească despre un tip corupt, despre corupție, în general, politicieni de doi bani; când se enerva, când râdea…Apoi a vorbit despre un profesor slab, care nu le dă pic de educație elevilor! M-am uitat pe ceas: vorbea de șapte minute! M-am uitat la copil: acesta continua să stea cu gura larg deschisă. L-am bătut cu palma pe umăr și i-am spus să închidă gura. După încă vreo cinci minute de parlamentări, Duță s-a oprit din vorbit, s-a uitat la noi, de parcă am fi fost din altă lume, și a zis:

– Fraților, începând de mâine seară voi fi amfitrionul unei emisiuni tv, cum n-a văzut Parisul! Se cheamă: „De toate pentru toți!”. Va avea de toate: politică, social, cultural, administrativ…Primul invitat: un mare poet al județului nostru!

– Felicitări!, i-am zis.

– Acum, vă rog să mă iertați! Peste un sfert de oră mă întâlnesc cu un sponsor și cu șefu. Vlăduț, e gata pentru seara asta! Trebuie să întrerupem!..

– Plecăm! Nicio problemă! Când să mai venim?

– O întrebați pe doamna Ana, asistenta.

Acasă am avut o discuție cât se poate de democratică cu ăl mic, și am căzut de acord să mai încercăm… o dată, la verișorul dentist! După două zile, doamna Ana, asistenta, a găsit ușor o „ferestră”, pentru fecior. Dimineață, cu două ore înainte de școală.

L-am însoțit. În anticameră și cabinet, nimeni!

– Bine ați venit, dragilor!, a zis întâmpinându-ne radios. Urcă aici, Vlăduț! Deschide gura mare!

Copilul a căscat gura și era pregătit pentru marea „vizionare” a danturii, când a sunat, iarăși, telefonul. Duță s-a grăbit să răspundă.

– Închide gura!, i-am zis ălui mic.

– E fiică-mea!, ne-a avertizat doctorul. Spune, dragoste mică!... Ai făcut deja poezia?...Frumos!... Fiică-mea, care-i de vârsta lui Vlăduț, scrie poezii, foarte frumoase! A făcut una, recent, și vrea să i-o șlefuiesc, înainte de a merge cu ea la școală!, ne-a zis. Mă scuzați câteva minute. Spune, Brândușă mică!...Da…Nu-i bine: „Stelele ne urmăresc”! Mai potrivit ar fi: „Mii de stele ne privesc”!... Da!...Taie și scrie: „Care-ți dau plăcuți fiori!”… Bine… Nu! Scrie așa: „Florile aștern covoare”!...Citește mai departe!... Nuuuu! Zi: „Taina nopților frumoase”!

Au trecut 20 de minute de poezie. Vlăduț mi-a arătat ceasul. Peste o oră trebuie să fie la școală, dar mai are de trecut pe acasă, ca să-și ia ghiozdanul și de parcurs doi kilometri pe jos.

– Costică dragă, băiatul tău, astăzi, m-a decepționat!, mi-a zis Duță, care a observat schimbul de semne, între mine și copil.

– Ce vrei să spui?!

– Scuză-mă câteva secunde, dragă!, i-a zis fetei sale. Apoi mie: În momentul în care a aflat că fiică-mea, care-i de vârsta lui, scrie poezii, iar el nu scrie, l-a apucat invidia sau ura și s-a manifestat mai puțin frumos! Am văzut! Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar are mici carențe, lipsuri, în!...

– Am înțeles!, i-am spus. Venim altădată, după ce-și mai completează din lipsuri!!

În următorul minut eram în stradă cu Vlăduț încheindu-se la nasturii gecii.

– Ce-i aceea invidie?!, m-a întrebat curios ăl mic.

La azilul de bătrâni

Pentru omul simplu, un gest mititel, dar frumos, este bine primit și are pentru el o mare valoare. Pentru un om sărac, o mică sumă de bani sau câteva fructe valorează mult. Nu mai vorbesc de omul sărac, bătrân și bolnav!

În urmă cu aproape două luni, în timp ce vorbeam la telefon cu taică-meu, acesta mi-a spus la un moment dat:

– Eu mă rog să pic din picioare, să nu ajung, cum a ajuns Maria!…

– Care Maria?, m-am interesat.

– Cea de lângă școală, cu flori frumoase în fața casei și livadă mare! Care vă dădea fructe!

– Gata, îmi amintesc! Chiar dacă avea în jur de 50 de ani, era o femeie frumoasă, mereu cu zâmbetul pe buze și niște ochi albaștri precum cerul senin! Nu a avut copii!

– Nu.

– Se purta frumos cu toți!... Ne dădea dulciuri, mere, cireșe din cele mari…A murit?

– E la un azil, în orașul T. Faci o pomană dacă treci într-o duminică pe la ea.

– Ai dreptate. Voi merge.

De comun acord cu nevastă-mea, într-o sâmbătă am pregătit un mic pachet cu mâncare și haine, iar duminică am luat-o spre orașul T, ca să facem și noi o faptă bună. Chiar dacă nu o mai văzusem de

vreo 25-30 de ani, eram sigur că o voi recunoaște.

După o oră de mers cu mașina, am ajuns la poarta azilului. Am intrat ușor, nimeni nu ne-a întrebat nimic. Se vedeau cinci clădiri. Cea mai mare părea a fi pavilionul principal sau poate singurul, iar celelalte să fie anexe.

– Pe cine căutați?, ne-a întrebat o bătrână care se plimba.

– Pe doamna…Maria, atât știu! Am uitat numele de familie!

– Apoi, domnule, să știi că nici noi nu ne știm după numele de familie! Iar Maria, au fost două: una n-o mai văd, o fi murit săraca, iar cealaltă e cea de pe banca de acolo!

– Care?

– Aceea cu fustă neagră și bluză verde!

– Am ochit-o! Vă mulțumesc!

În curtea azilului erau cel puțin zece bănci, dar numai trei erau ocupate. Curtea curată, mi-a creat o impresie frumoasă. Doamna Maria, adică bătrâna îmbrăcată în negru și verde, stătea de vorbă cu altă locatară a azilului. Când am întrebat-o dacă ea este Doamna Maria, a răspuns, zâmbind, că da. Cealaltă doamnă s-a scuzat și a plecat lăsându-ne singuri.

– Au trecut aproape 30 de ani de când nu ne-am văzut! Nu cred că mă mai recunoașteți, eu sunt Constantin, băiatul…

– Te-am recunoscut!

– Mă bucur! Iar ea este Denisa, soția mea! Am zis să trecem câteva minute, să vă aducem câte ceva.

– Bine ați făcut!

– O să rămâneți numai cu Denis câteva minute. Eu caut o toaletă…dacă ați vrea să-mi spuneți…

– În clădirea mare, la parter, pe partea stângă.

Destul de curat arăta azilul la parter. Când am ieșit din toaletă, am dat nas în nas cu o asistentă sau îngrijitoare, că nu mă pricep.

– La cine ați venit?, m-a întrebat ea.

– La doamna Maria…

– Numele de familie?

– Am uitat!

– Din ce localitate a venit?

– Din comuna Gheţuş.

– La etajul 2, salonul 37. Merg cu dumneavoastră, să vă arăt.

– Am găsit-o, în curte, pe o bancă!

– Maria Agachi din Gheţuş nu poate să se deplaseze. A fost operată la un picior şi trebuie să mai stea la pat zece zile.

– Asta e, aveţi dreptate! Familia Agachi!... Mi-am amintit! Dar, am o rugăminte la dumneavoastră: să mă aşteptaţi două minute. Merg să o aduc şi pe nevastă-mea. E în curte. Am şi un pacheţel la ea, pentru!...

– Sigur! Mă găsiţi în Sala de mese, a patra uşă pe stânga.

În curte, de la distanţă, prin semne, am încercat să-i transmit soţiei să o lase pe Maria aceea străină şi să vină la mine, dar nu m-a înţeles.

– Mulţumesc mult pentru toate, domnu Constantin!, a zis aceasta când am ajuns lângă ea. În braţe ţinea pachetul dat de nevastă-mea.

– Cu plăcere!.. La revedere, doamnă! Să mergem!, i-am zis soţiei şi ne-am îndreptat spre poartă. Eram supărat. Dădusem pachetul cui nu trebuia.

– De ce te grăbeşti aşa?!, m-a întrebat consoarta.

– Trebuie să găsim un magazin ca să cumpărăm ceva pentru adevărata Maria din satul meu!

– Asta cine a fost??

– Altă Marie, altă pălărie! Am vorbit cu o asistentă, cred, şi ea mi-a spus!

După mai bine de o oră, am revenit la azil cu un alt pachet pe care l-am dus adevăratei Marii. Am recunoscut-o după ochi şi zâmbet. Aceasta ne-a mulţumit tot timpul cât am stat la ea, adică mai bine de o oră. Am depănat amintiri plăcute din satul nostru şi

oamenii săi.

Când am coborât, ca făcut, am dat, înainte de ieșirea din azil, peste cealaltă Marie. Se plimba încet. Am vrut să o salutăm și să trecem pe lângă ea, dar ea ne-a oprit cu niște vorbe pe care numai țăranii care au peste 80 de ani, le mai pronunță.

– Sunt o țărancă proastă, care și-a pierdut și părinții, și copiii, și memoria!.. De 10 ani, de când sunt la azil, la mine nu a venit nimeni!

– V-au murit copiii?!, a întrebat nevastă-mea.

– Nu știu! În urmă cu 10 ani trăiau: unul prin Anglia, celălalt, în casa pe care i-am dat-o cu acte la notar! Nu știu cine sunteți, dar vreau să vă pup mâna! M-am lăudat babelor mele de aici că mi-a venit băiatul, băiatul care e în țară!

Pentru omul simplu, un gest mititel, dar frumos, făcut poate din greșeală de cineva, are o mare valoare sufletească. În acea zi nu am realizat ce am făcut. Realizez acum, după două luni.

P.S. Pentru mine această întâmplare este tristă, chiar dacă cei din jur, care au ascultat-o, au râs cu poftă!

Unde dai și unde crapă

Nu vreau să mă laud, dar am o mulțime de invenții, toate apreciate în țară și peste hotare. Eu am inventat scrisul fără litere, mingea fără aer în interior, bicicleta fără roți și multem multe altele… Ultima invenție omologată este și cea mai valoroasă. A primit patru medalii de aur! Ea va mulțumi aproape toată populația Pământului. Cei 10 membri ai Comisiei Mondiale de Omologare s-au zbătut, căutat și găsit sponsori, pentru aplicarea ei imediat. Despre ce este vorba? Despre un dispozitiv simplu, care ziua blochează gura oamenilor, pentru a-i învăța să respire pe nas. Dacă ziua, gura omului este blocată , iar omul învață să respire numai pe nas, înseamnă că va respira pe nas și noaptea, fără dispozitiv, și nu va sforăi! Logic, nu? Bingo! După omologarea invenției, pe care am numit-o „Obiectul minune" și primirea medaliei de aur la Bruxelles, au început ofertele pentru a o vinde. Nu înțelegeam ce se întâmplă! Ziarele, televiziunile, posturile de radio se întreceau, parcă, în a mă ridica în slăvi, pentru invenția făcută! Întâlnirea șefilor de state, la Paris, a fost o nimic toată , pe lângă dispozitivul meu. La știri, numai despre invenția mea s-a vorbit timp de o săptămână. Și nu înțelegeam, de ce este atât de importantă! Despre alte invenții, descoperiri, nu s-a vorbit atât de mult și de frumos!

M-au contactat, pentru a vinde patentul, cele mai mari firme din toată lumea, oferindu-mi prețuri mari, cum nici prin vis nu mi-au trecut! Până la urmă m-am oprit la o firmă mare și serioasă

din Japonia. Toate aparatele electronice din casa mea erau de la acea firmă și nu regretam că le-am cumpărat.

După ce acea prestigioasă firmă a început să scoată pe piață „Obiectul minune”, au urmat zilele negre pentru mine. Tonul l-a dat guvernul nostru, care m-a criticat pentru lipsă de patriotism național. Apoi Comunitatea Europeană pentru lipsă de patriotism european. Au urmat americanii, care mi-au reproșat că nu am ținut cont de parteneriatul strategic!

Am primit scrisori de mulțumire de la Asociația Mondială a bărbaților Căsătoriți, de la Asociația Internațională a Pensionarilor, de la Liga Consumatorilor de bere și tării și de la multe alte organizații și asociații! Am primit scrisori cu critici dure de la fel de fel de organizații și asociații ale femeilor! Nu înțelegeam ce se întâmplă! Ce am inventat și eu nu știu?! Până ne-am trezit, atât eu cât și firma producătoare de „Obiectul minune”, dați în judecată, de către o asociație de femei, la Tribunalul internațional al drepturilor omului, pe motiv de…rasism! Credeam că trăiesc într-o carte de-a lui Kafka, pe care n-o citisem încă!

Cei de la firmă au mers, eu nu am avut bani (cei primiți pentru patent, au ajuns la copii, un ajutor pentru două căsuțe).

Un an mai târziu, după ce am câștigat procesul, doi reprezentanți ai firmei au trecut pe la mine.

– Cred că trăiesc într-o lume paralelă! Nu înțeleg nimic din ceea ce se întâmplă! Pentru ce ne-au dat în judecată?!

– Folosiți invenția dumneavoastră?, m-a întrebat unul dintre ei.

– Nu.

– Nici soția?

– Nici.

– Vă las două dispozitive, pentru dumneavoastră și doamna. Folosiți-le două luni și după aceea stăm de vorbă!

După două luni, japonezul, care-i japonez, m-a sunat.

– V-ați prins care-i treaba cu „Obiectul minune”?, m-a întrebat.

– Daaa!

– Mă bucur! Numai bine!

Care-i minunea produsă de „Obiectul minune”? În ceea ce mă privește: ziua, având gura „sigilată”, am vorbit foarte puțin, nu am răcit, am început să respir numai pe nas, noaptea nu am sforăit, nevastă-mea a putut dormi! Nevastă-mea: ziua, având gura „sigilată”, a vorbit foarte puțin, nu m-a dojenit, nu m-a bodogănit, nu m-a enervat, nu mi-a stricat ziua! Noaptea nu a sforăit, adică nu mi-a stricat nici noaptea!. În concluzie, au fost două luni de rai! „Obiectul minune” e o minune!

Și când mă gândesc că invenția mea era numai pentru liniștea nopții!!..

Pariul

În lumea asta se fac multe pariuri, care de care mai năstrușnice, unele pe foarte mulți bani. Am și eu obiceiul să pariez, dar nu pe bani, ci pe cafeluțe sau paharele cu vin!..

În urmă cu o săptămână, un prieten, pictor, m-a rugat să merg la vernisajul expoziției sale de pictură. Vernisajul fiind la ora 10, și la 30 de kilometri de Suceava, la ora 8 am fost în gară pentru a merge cu trenul. Înainte de venirea trenului, m-am întâlnit cu prietenul Arvinte. Am stat cinci minute de vorbă, apoi a venit trenul și am urcat.

Mulți călători. Aproape un sfert de oră i-a trebuit controlorului, ca să ajungă la mine.

– Bună dimineața! Ce bine că ați venit!, i-am zis. Spuneți-mi, vă rog, cât mai am de mers până la Verești?

– Până unde?!

– La Verești.

– Trenul acesta nu merge la Verești! Merge în partea opusă, la Gura Humorului, Cluj!..

– Cineva mi-a zis că merge la Verești!

– Cel care a plecat cu câteva minute mai devreme, merge la Verești, Iași!

– Dumnezeule, ce fac?! Trebuie să cobor la prima stație și să o iau înapoi!

– Cam așa!

– Care ar fi prima stație?

– Gura Humorului.

– Asta e! Cobor la Humor și sper să găsesc un mijloc de transport pentru întoarcere!..Mii de scuze! Ați fost foarte amabil!

– Cu plăcere! La „ia-mă, nene”, în zece minute, găsiți o mașină!

– Vă mulțumesc! Drum bun și serviciu ușor, în continuare!, i-am urat controlorului.

Am coborât în Gura Humorului. Și Arvinte. Râdea cu gura până la urechi.

– Măi, umoristule, hai să-ți dau cafeaua! O meriți! Ai timp?, m-a întrebat el.

– Pentru o cafea muncită, am 40 de minute!

În cafenea, Arvinte a continuat să râdă, chiar dacă a pierdut pariul și a trebuit să-mi plătească o cafeluță. Ce pariu? I-am zis că străbat drumul Suceava – Gura Humorului, cu trenul, fără bilet și fără să dau bani nașului!!

Parc model

Satul meu era o localitate frumoasă și avea de toate: primărie, dispensar, cămin cultural, biserică, stadion, cârciumi, alimentare, drumuri cât de cât amenajate… Ce-i lipsea? Un parc! Nu aveam măcar un parc mititel, cu 3-4 bănci, unde oamenii să poată sta la taifas, sau la o tablă, sau la un șah, sau la aer curat cu copilașii ! Eu, un cetățean onorabil al localității, am participat la o ședință de consiliu și am ridicat această problemă, în urmă cu șase ani. Credeam că nici nu voi fi ascultat. Dar s-a întâmplat ceva ce nici prin cele mai frumoase vise, nu mi-a trecut. După ce m-au ascultat, consilierii s-au ridicat în picioare și m-au aplaudat, îndelung, cum se aplauda pe vremuri! Atunci, la ședința de consiliu, n-am înțeles de ce au primit propunerea cu atâta bucurie, dar mai târziu am aflat. Adică după doi ani. Chiar dacă pe la adunări, alegeri sau interviuri, cei de la partide se împroașcau cu rahat între ei, când a fost vorba de parc s-au înțeles de minune. Liberalii au făcut băncile, dar cu fier forjat de la pesediști, scânduri de la ecologiști; prinse în pământ, cu ciment de la useriști și fixate de câțiva membri ai partidei romilor. Aceeași colaborare fructuoasă a fost și la alei, gazon, arbori…

Când parcul era aproape gata, adică se făceau ultimele lucrări, consilierii și-au dat seama că i-au „sărit" pe primar, vice și secretar! Aceștia nu „contribuiseră" cu nimic la viitorul monument al localității, numit parc. Astfel, în parc au apărut și câțiva tei, pentru… pupeze (fără pupeze); zece căsuțe, mititele, frumușele, pentru…

veverițe (fără veverițe); și o cabană din bârne, contribuția primarului, 4 pe 4, pentru… cei care stau în parc și atunci când plouă!

Trei fanfare, un ansamblu cu cântece și dansuri, opt soliști vocali, două trupe rock, treizeci de politicieni, mai mari sau mai mici și mulți alți invitați, au participat la inaugurarea parcului. Petrecerea a început sâmbătă dimineață la ora 10 și s-a terminat, teoretic, la ora 24. Practic, s-a terminat a doua zi, duminică, pe la ora 14, când au plecat acasă ultimii oameni politici.

Apoi a început „hora", care, după câteva luni s-a transformat în „sârbă", adică a intervenit DNA-ul. Primul chemat la „dans": eu! De ce eu, am aflat mai târziu, chiar dacă mi s-a pus aceeași întrebare de la început și până la sfârșit! Pentru acel parc, conform DNA și ziarelor, s-au cheltuit banii, cu care s-ar fi putut face o altă Casă a Poporului! Primarul, vicele, consilierii au „dansat" de câteva ori și au terminat. Sunt curați! Eu continui să dansez pe „melodia": „Câți bani ai primit de la conducătorii Primăriei și de la consilieri pentru a propune construirea parcului??".

Asigurarea

Nu știu dacă în țara asta se găsește un pescar mai pescar decât mine. De la vârsta de șase ani mi-am băgat undița în toate iazurile din nordul Moldovei, dar și în Prut. Mai târziu, după ce m-am mutat în capitală, am pescuit în iazurile din jur, ajungând și la Dunăre, și aproape de Ploiești. Nebun!

Toată viața am visat să am o apă sau o baltă a mea, să nu mă rog la străini. Cum nici Prutul, nici Bașeul, nici Dâmbovița, nici Dunărea, nu sunt de vânzare, am reușit, împreună cu Boris, un amic mai bogat, să cumpărăm un iaz, care se află la vreo 20 de kilometri de București. Suprafața iazului, 100 de hectare! De bucurie, n-am reușit să dorm câteva nopți! Apoi, iar n-am dormit, din cauza braconierilor, care au tăbărât ca ulii! Foștii proprietari au avut paznici înarmați, câte șase în tură, în două schimburi pe zi. Noi, la început, nu ne-am permis. După ce ce banca ne-a stabilit dobânda, pentru banii pe care i-am luat de la ei, am crezut că vom vinde și iazul și izmenele de pe noi, pentru a o da la timp! Dobânda!

Când am cumpărat iazul, l-am întrebat pe fostul proprietar de ce-l vinde și mi-a răspuns sec: „M-am săturat!”. Ce l-a săturat, nu am avut curajul să-l întreb. În luna martie, după ce am ajuns proprietari, asociatul meu mi-a spus: „Costele, eu, după cum știi am mai multe afaceri. Eu mă voi ocupa de afacerile mele, tu te vei ocupa de afacerea noastră! Clar?”. Prin august, adică la cinci luni după ce am devenit eroul principal al „afacerii noastre”, mă săturasem și eu! Nu

era zi să nu am clienți oameni grei, nu spun ce funcții aveau, ca să nu leșinați de ciudă; pentru că cei mai mulți voiau să prindă cât mai mulți pești și să nu plătească nimic! Se duceau peștii pe apa sâmbetei, iar profitul… cât e negru sub unghie! S-a supărat și partenerul de afaceri, și mi-a zis că-s slab!

– Știi ceva? Vino câteva zile în locul meu, și să văd dacă ai curajul să le ceri bani acelora care mâine-poimâine te pot ancheta, judeca, opera sau acuza de terorism… că ești gri la față și ai barbă neagră!

– Fă măcar o treabă: asigură iazul. Doamne ferește de-o ploaie mare! Rupe digul, și rămânem cu fundul gol!, mi-a zis.

– Ai dreptate! Merg mâine.

A doua zi am mers la o casă, în centrul satului, unde scria că fac asigurări, de tot felul.

Am găsit o domnișoară care, neavând ce face, butona la un telefon mobil.

– Dumneavoastră sunteți proprietarul iazului!, mi-a zis ea zâmbind.

– Adevărat!

– Am fost de două ori la pescuit cu tata. Tata-i primarul… comunei.

– Mă bucur!

– Cu ce vă pot ajuta?

– Vreau să asigur iazul.

– Cum?!.. N-am auzit încă de iaz asigurat! Se poate?

– Cred că da!

– Am o carte și niște instrucțiuni. Dacă așteptați!...

– Domnișoară, vă las să vă documentați! Eu merg la barul de vizavi si beau o cafea. Peste cât timp să revin?

– Peste o oră e bine?

– Bine, domnișoară! Fac și cumpărăturile.

După mai bine de o oră, am revenit în biroul de asigurări.

– Domnule, mi-a zis dregându-și glasul, se poate face asigu-

rarea!

– E bine!

– Dar trebuie să-mi dați niște cifre corecte, sau adeverințe!

– Încerc, domnișoară!

– Obiectul asigurat…

– Iaz.

– Suprafața luciu apă?

– Numai luciu apă?

– Da.

– Să zicem…90 hectare.

– Nu-să zicem! Cât este sigur!

– În actul de priprietate scrie: iaz, în suprafață de 100,2 hectare. Și atât!

– Trecem 100,2 hectare!

– Bine!...

– Numărul de pești din luciul de 100,2 hectare?

– Poftim??!

– Câți pești sunt în iaz?

– Cine-i poate număra!

– Trebuie să fie o firmă autorizată, care numără…și apoi să dea o hârtie ștampilată! Altfel nu se poate încheia asigurarea!

A trecut de atunci aproape jumătate de an. În fiecare săptămână dau anunțuri la ziare, reviste, la televiziune, radio…, cu următorul text: „Caut urgent firmă autorizată pentru a număra peștii dintr-un iaz de 100 de hectare! Relații la telefon…. Plătesc bine!”

Și nimic! Să mai spună cineva că românii se pricep la toate!

Serviciu

E rău când soțul și soția stau mult la serviciu, iar acasă nu au timp să discute, să se sfătuiască și să pună anumite lucruri la punct. Avem un copilaș în clasa întâi și nu putem să-l ducem și să-l aducem de la școală. Am rugat o vecină, pensionară, dar nu poate în fiecare zi. Are probleme ba cu spatele, ba cu genunchii! Din cauza aceasta, în unele zile, Dănuţ, băiețelul, trebuie să vină singur acasă. Și ne este frică pentru el. Mai avem și un cățeluș, un Bichon maltez, de care ne este milă, când îl lăsăm singurel acasă. Plânge toată ziua, săracul! Până se întoarce unul dintre noi în apartament.

Ieri am ajuns acasă puțin mai devreme. O doamnă, în jur de 40 de ani, se uita la tabelul cu locatarii, aflat la parterul blocului. Am verificat cutia mea poştală și am vrut să urc scările.

– Nu vă supărați, locuiți în apartamentul 24?, m-a întrebat doamna.

– Da.

– Înseamnă că pe dumneavoastră vă caut!… M-a trimis doamna Viorica Popescu. O cunoașteți?

– Da. E o bună prietenă a soției. Despre ce este vorba?

– Despre cel mic!

– „Soția o fi rugat-o pe Viorica să găsească pe cineva pentru Dănuţ, să-l ducă și să-l aducă de la şcoală. Eventual să mai stea cu el o oră, două, până ne întoarcem noi de la serviciu!", gândii. Mă bucur, doamnă!

– Unde-i acum?

– La şcoală.

– Îl pregătiți să fie cuminte. Să nu sară la alți oameni!

– E copilul nostru și-l pregătim pentru mai multe.

– Aveți simțul umorului!

– Și dumneavoastră!

– Când să vin la treabă și ce trebuie să fac?

– Puteți veni de mâine dimineață. Ce trebuie să faceți…Să-l duceți la ora 11 la școală, să-l aduceți la ora 16, când termină orele, să-i dați să mănânce…

– Eu nu mă pricep!..N-am avut niciodată… Ce-i dau să mănânce?

– Ce mâncăm și noi.

– Alții cumpără fel de fel de prostii din magazine, la pliculețe, la saci!...Dumneavoastră îi dați mâncare obișnuită, pregătită de doamna?

– Sigur. Dar, ca să nu fie probleme, în fiecare zi soția va lăsa pe masa din bucătărie mâncarea care va trebui numai să o încălziți.

– E foarte bine!

– Ce vă mai rog: pe drum să nu-i dați înghețată, prăjituri sau alte prostii! Noi nu-i dăm. Chiar dacă vă roagă frumos, să fiți fermă cu el.

– Cum adică, mă roagă frumos?!

– Veți vedea. De asemenea, acasă, după ce mănâncă, ajutați-l să se pregătească pentru a doua zi.

– Se pregătește pentru a doua zi?!

– Da, doamnă! Are o carte după care se pregătește. Și să nu-l lăsați la televizor!

– Se uită și la televizor?! Apoi, domnule, eu n-am auzit așa ceva până acum! Pot să vă întreb ceva?

– Sigur.

– Dacă nu mă ascultă, ce fac cu el?

– Îi spui, că-mi zici mie! Iar seara vorbesc eu cu el!

– Înțelege și așa ceva?!

– Trebuie.

– Se poate! Dacă-i atât de dresat, școlit!... E bine că nu trebuie să-l leg sau să-l ameninț cu un băț!

– Doamnă dragă, din ce lume vii?! Suntem în secolul XXI!! Cum să-l legi??

– Domnule dragă, eu m-am născut și am stat până la vârsta de 20 de ani la țară, iar acolo câinii, și cei buni și cei răi, sunt legați!!

– Dănuț al meu, chiar dacă-i copil în clasa întâi, este om!! Oamenii nu pot fi legați!

– Eu nu am nimic cu băiatul dumitale! Doamna Rodica m-a rugat să vin pentru un câine! Să am grijă de el, să-i dau mâncare, să-l plimb, în perioada în care sunteți la serviciu!

Pălăria

Ce fericit a fost tata atunci când, după trei fete, mama a născut și un fecior, adică eu. Nu știu câte zile a băut, dar, sigur, nu era treaz nici când a luat certificatul de naștere, de la primărie. Mama, asta am aflat mai târziu, l-a rugat să-mi dea prenumele Ștefan, ea fiind o mare admiratoare a marelui voievod Ștefan. Tata, mare fan al bunicului său Vasilică, un om mai înstărit, care dădea cadouri des, în stânga și în dreapta, i-a zis celui de la primărie, cred că i-a dat și o cinste pentru asta, să mă treacă Vasilică. Acela, grăbit sau încălzit, a scris Vasilica, adică fără pălărie, vorba unui milițian, spusă mai târziu.

Am început clasa întâi fără probleme. Nimeni n-a făcut gălăgie, că nu am pălărie! Am mers la liceu, fără gălăgie că nu am pălărie! La facultate, fără pălărie, fără gălăgie! În armată, pentru că au avut nevoie de mine la muncile agricole, nu s-au uitat dacă am pălărie. N-au făcut gălăgie! Am muncit 20 de ani la stat, fără pălărie, fără gălăgie!

Necazurile au început în anul 2005, când am mers și eu, ca tot românul, să-mi fac pașaport.

– Ceva nu este în regulă!, mi-a zis un domn tânăr.

– În legătură cu?...

– Actele dumitale!

– Adică?

– Adică: ești bărbat sau femeie?!

– Sunt bărbat!

– Și cum te cheamă?

– Vasilică!

– Așa zici dumneata! Aici, în buletin, scrie Vasilica, nume de femeie!

– Dar CNP-ul e de bărbat! Au uitat să pună semnul diacritic de deasupra lui a!

– Ce să pună?!

– Să-mi pună pălăria, ca să fiu Vasilică!

– Coada-i mare! Nu-mi arde de glume! Mergi la buletine!

La buletine, altă coadă, poate și mai mare. Am vrut să întreb un salariat de acolo la ce ghișeu să merg pentru anumite explicații, dar oamenii au țipat la mine să stau la rând. Și am stat. Când am ajuns la ghișeu, doamna de după… m-a trimis la alt ghișeu. Altă coadă, altă oră pierdută.

– Aduceți certificatul de naștere!, mi-a zis salariatul de la capătul rândului.

– Eu am făcut buletinul în urmă cu nouă luni. Sigur aveți aici o copie de pe certificatul de naștere.

– Certificatul are ă, sau a, la finalul numelui?

– Are a.

– Nu putem face nimic! Aduceți o hârtie de la primăria care a eliberat certificatul.

– Ce să scrie în acea hârtie?

– Că sunteți bărbat, Vasilică și din greșeală nu au pus pălăria!

Într-o vineri, mi-am luat o zi de concediu și am fugit la țară, în comuna natală, ca să rezolv treaba cu pălăria și hârtia. Pentru că bateria de la mașină mă lăsase, am mers cu autobuzul. Erau autobuze direct și făceau 40 de minute. Pe primar nu-l cunoșteam, dar nu era în primărie. Pe secretar îl cunoșteam, dar era pe teren. La contabilitate erau mai multi, dar nu aveam treabă cu ei. La starea civilă ușa era încuiată. Am găsit o ușă deschisă: la registrul agricol. Dacă tot mă plimb prin primărie, hai să văd cum arată și biroul cu registrele agricole. La o masă un salariat de vârsta mea, cu barbă, mustață și

păr bogat, desena ceva. L-am salutat. A răspuns mecanic. Apoi s-a uitat lung la mine.

– Tu ești, Vasilică? Ești Vasilică Pripon, nu?

– Da!.., i-am răspuns neștiind de unde să-l iau.

– Nu mă recunoști din cauza bărbii și a mustății! Eu sunt Ticu Popovici, cu un an mai mare decât tine!

– Ești fotbalistul?! Ai jucat și în divizia B!

– Da.

– Nu te recunoscusem… Cu barbă și mustață ești altul!

– Ce faci pe aici?

– L-am căutat pe secretar. Nu este. Vin altă dată!

– Hai să bem o cafea!

– Cu drag!

A închis biroul și am mers într-un bar aflat la o sută de metri de primărie. Am comandat cafea și coniac pentru fiecare. Eu aș fi băut vin, dar dacă el era consumator de tărie, cu tărie am mers și eu. I-am povestit toată pățania mea. A râs cu poftă. I-am arătat toate actele.

– Dă-mi, te rog mapa ta cu certificatul, buletinul și celelate acte pentru câteva minute!, mi-a zis. Merg cu ele până la birou să vorbesc cu cineva.

– Sigur!

A mai tras o porție de coniac, după care a dispărut timp de o oră!... Începusem să mă frământ. Mai avea ceva coniac la bord, când ne-am întâlnit! Sigur! Dacă a pățit ceva! Dacă mi-a pierdut vreun act! În sfârșit, s-a reîntors. Era mai vesel decât a plecat!

– Prietene dragă, ce voiai tu să-ți scrie primăria în hârtia aia?, m-a întrebat.

– Că mă cheamă Vasilică și sunt bărbat, nu femeie!

– Ai, aici, dosarul tău cu acte și hârtia de la primărie, semnată de secretar, primar și ștampilată! Te-ai născut bărbat, în anul, puncte, puncte; părinți, puncte puncte; te cheamă Vasilică și, din eroarea salariatului de atunci, a apărut această problemă! E bine?

A fost bine! Deci, stimați prieteni, un om beat, a reparat greșeala altui om beat! Un om beat a gândit mai bine decât… mulți treji!

Autorizația de construcție

În urmă cu mulți ani, la sugestia soției, am concesionat și noi două locuri în cimitirul din cartier. Cu doi ani în urmă, ne-am gândit să facem măcar bordura, să nu ne trezim cu locurile ocupate de altcineva. Am contactat firma care lucrează, de obicei, în cimitirul nostru. „Da!", ne-a zis șeful acesteia, după ce s-a uitat prin chitanțele care demonstrau că lucrarea a fost plătită la biserică. „Facem noi lucrarea". Asta s-a întâmplat prin luna martie, spre sfârșitul ei. În luna august am vizitat locurile de veci și am văzut… Adică n-am văzut nimic! Supărat l-am căutat pe șeful cu care vorbisem, dar nu l-am găsit. Omul avea mai multe afaceri. Am reținut numai două: șef la o firmă de pază și șef la un local. L-am căutat și acolo și acolo, dar nu l-am găsit.

Anul trecut am reluat căutările. Nu știu cum se făcea, dar dânsul pleca din locul în care-l căutam, cu câteva minute înainte de sosirea noastră! N-am rezolvat nimic.

Cele de mai sus i le-am povestit astă-primăvară și unei rude din orașul B, care este patronul unei firme de construcții.

– Vali dragă, mi-a zis el, îți trimit, peste o săptămână, un microbuz cu materiale, muncitori și un șef destoinic! Într-o zi fac tot ce este de făcut. Vei fi mulțumit!

După o săptămână, într-o zi de joi, a venit echipa forte. Le-am arătat locul, și s-au apucat de treabă. Lucrau ca în occident, fără multă vorbă, fără pierderi de timp. Dar n-au apucat, nici măcar să

se încălzească, vorba românului, și ne-am trezit cu un mort…, mai bine spus- cu o înmormântare, care avea preot, alai de peste cincizeci de oameni, cor… Groapa mortului,…. la 10 metri de noi, poate mai puțin!

– N-ar fi bine să întrerupem treaba?, l-am întrebat pe șeful de echipă.

– Nu!, a răspuns acesta.

Au continuat treaba, făcând zgomot, bineînțeles! Erau momente în care nici preotul, nici cei din alaiul mortuar nu se uitau la eroul lor principal, ci la noi! După ce a îngropat mortul, preotul ne-a spus câteva cuvinte mai reci, apoi a plecat. Am răsuflat ușurați, dar pentru puțin timp. A venit un tip Gelu, care, cică, reprezenta firma constructoare de monumente funerare în cimitirul nostru și ne-a spus să oprim lucrul.

– De ce să oprim lucrul?!, l-am întrebat supărat.

– Aveți autorizație de construcție?

– Nu!

– De aia!

– E o glumă?

– Nu.

– Înainte de a ridica un monument funerar, o bordură, un grilaj, trebuie să scoateți autorizație!

– Nu fac vilă, domnule!

– Acel teren, și a arătat spre locul unde săpaseră muncitorii pentru a turna bordura, este scos din circuitul agricol și faceți o construcție pe el.

– Adevărat! Turnăm o bordură din ciment, în exterior…

– Vă trebuie autorizație! Dacă nu veniți cu aprobarea, nu puteți continua lucrarea!

– Bine, domnule!, i-am zis. Merg acum la primărie și scot autorizație!

– Degeaba mergi la primărie! Firma „Nu mă uita serv”, a

contractat toate lucrările și are autorizații pentru a construi pe toate locurile de veci din cimitir.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că trebuie să iei aprobare de la firma „Nu mă uita serv”.

– Zi-mi unde-i firma, merg și iau aprobarea.

– Are birouri în mai multe locuri…

– Spune-mi cel mai bun loc!

– Strada Procurorilor, numărul 4 bis. Dar, la ora aceasta, adică ora 14, toți șefii sunt pe teren. Pot da un telefon, să întreb.

– Chiar vă rog!, i-am zis.

A format un număr și a vorbit un minut, maxim două.

– Șefii nu-s la birou!, mi-a spus Gelu. Chiar dacă faceți astăzi cererea, primiți Autorizația de construcție în termen 30 de zile. La cerere trebuie să anexați copii după actele de concesiune asupra unui loc de veci, schița locului repartizat, chitanțe, hârtia de la biserică…

– Și banii cât costă Autorizația, timbrul și celelalte, a zis un tip care venise, între timp, lăngă noi.

– Înseamnă că degeaba am venit astăzi!, s-a văicărit șeful de echipă.

– Gelule, de ce nu procedezi cu domnii, cum ai procedat cu cei de astă-vară?, a intervenit tipul sosit mai târziu. Lasă-i să continue treaba, poate termină până-n seară, și depune tu, mâine, luni, actele pentru autorizație.

– Chiar dacă aș vrea, fără bani, nu pot!

– Câți bani trebuie să vă dau?, l-am întrebat pe Gelu, în timp ce mă uitam la muncitorii care stateau degeaba.

– 160 pentru autorizație, apoi pentru taxa de timbru..

– 250 ajung?

– Prea ajung! Scrieți pe o bucată de hârtie numele titularilor de locuri de veci.

Am scris. I-am dat hârtia, banii, Gelu a plecat, noi am continuat

treaba. Până-n seară, oamenii au turnat bordura, delimitând cele două locuri de veci concesionate de noi.

A trecut de atunci un an și nu a venit autorizația. Zilele trecute, biserica noastră a inaugurat un centru sau cămin pentru oamenii străzii. Cei fără adăpost și fără bani vor putea servi hrană caldă și vor putea dormi acolo.

Întâmplător, în timpul inaugurării, treceam pe lângă cămin și părintele m-a invitat să-l vizitez. După ce m-am uitat în dormitoarele moderne, care în limbaj turistic ar fi primit din partea mea trei stele, am mers în sala de mese. Și aceasta era cât se poate de frumoasă. Și aglomerată. Serveau masa cel puțin 20 de persoane. Printre ei l-am zărit și pe Gelu, omul cu autorizația! Impresionat de cele văzute, la plecare i-am zis părintelui:

– Felicitări! Ați făcut un lucru minunat pentru oamenii bătuți de soartă. Și ați mai făcut ceva: astăzi, la inaugurare, le-ați dat o masă și celor care se ocupă de monumentele funerare, de pază, de…

– În sala de mese sunt numai oameni ai străzii.

– Totuși, am zărit un tip, Gelu, de la firma „Nu mă uita serv"!

– Gelu?! Ha ha! Gelu a fost un bun constructor, până s-a luat de băutură. După ce a rămas fără serviciu s-a despărțit și de nevastă, iar ea, l-a dat afară din casă. Era apartamentul ei. Asta s-a întâmplat în urmă cu trei ani. De atunci, el a dormit și a mâncat pe unde a apucat. Dar fiind un șarlatan, cu mult tupeu, nu a stat degeaba. A înșelat multă lume, dându-se inspector în construcții, specialist în monumente funerare, specialist în toate cele! De la un credul a luat 1000 de lei! Gelu nu recunoaște, dar povestesc ceilalți!

– Interesant!, am zis, oftând ușurat că n-am fost eu cel mai fraier!

Harnicul de pe facebook

Eu nu pierd mult timp pe internet. O oră pe zi. Maxim. La un computer vechi și amărât. Telefonul meu mobil nu are internet. În rest muncesc, fac mișcare și iar mișcare. Într-o zi, când eram la cumpărături, m-am întâlnit cu Ioșca, un vechi prieten.

– Nu vrei să te alături grupului nostru? E format din oameni serioși, să știi!

– Și ce faceți?

– Mergem într-o sală de sport unde jucăm minifotbal, apoi, la barul prietenului nostru comun, Vali, ne încărcăm bateriile cu nițel vin adus de el de la Iași. Asta se întâmplă o dată pe săptămână, ori joi seara, ori vineri seara.

– Da!, i-am zis bucuros.

Dar, în cazul meu, socoteala din târg nu se potrivește niciodată cu cea de acasă. Asta din cauza soției. Am avut, în urmă cu ani, o mică problemă medicală. De atunci nu mă lasă să fug, să duc greutăți mai mari de cinci kilograme, nu mă lasă să beau decât, așa, câte un păhărel, la Crăciun, la Revelion, la Paște, de ziua ei și de ziua mea! Prima grijă, după ce Ioșca mi-a comunicat ziua și ora (joi, ora 17), a fost să duc un rucsac, în care se aflau adidași, trening, șosete… la barul lui Vali. Fără știrea soției! A doua grijă: să caut o activitate culturală, care se desfășoară în acea zi și la acea oră. Numai Lucian m-a putut ajuta, el fiind un operator de imagine foarte apreciat și nelipsit de la acțiunele culturale.

– În ziua și ora care te interesează este un vernisaj al unei pictorițe, la Casa de Cultură, mi-a spus el.

– Lucian, dau o cinste dacă, pe facebook, postezi un tablou, oarecare, de la vernisaj și scrii că ești cu mine, adică sunt și eu prezent acolo!

– De ce?

– Nu merg la femei, nu merg la furat, ci merg la fotbal, iar nevastă-mea trebuie să creadă că am fost la vernisaj!

Seara, pe la ora 20, când am ajuns acasă, poliția a început ancheta.

– Miroși a băutură!, a zis nevastă-mea.

– E un obicei frumos la toate acțiunile culturale. După ce se termină, organizatorul servește cu cei prezenți un pahar de vin și stă de vorbă cu ei. Asta s-a întâmplat și astăzi.

Apoi, m-am uitat curios pe facebook. Lucian s-a ținut de cuvânt: a postat un tablou cu niște flori frumoase, iar deasupra a scris că am fost împreună la vernisaj. M-am bucurat când soția mi-a spus că pictorița are talent!

Treaba a mers ca pe roate aproape un an. Dintre toți, numai Ioșca a știut în ce ape mă scald. Soției i-am spus că am „fost” la vernisaje, lansări de carte, expoziții, premieri, dar n-am cumpărat niciodată, nimic, ca să nu cheltuiesc bani!

Anul trecut, în prima săptămână a lunii noiembrie, am primit un telefon de la fecioru-meu din Timișoara, care m-a rugat să merg, urgent, la el să stau cu copiii. Noră-mea trebuia să meargă la o specializare în Suedia, și nu avea cine să se îngrijească de cei doi băieți, de 6 și 8 ani. Am fugit la Timișoara, unde am stat 15 zile. A trebuit să merg, să-i ajut. Fiul meu pleacă la muncă dimineața și se întoarce seara, nora – în Suedia, cei mici sunt prea mici și nu se descurcă singuri. A trebuit să-i trezesc, să-i hrănesc, să-i duc și să-i aduc de la școală. Cincisprezece zile le-am fost și mamă și tată.

M-am întors acasă cu o mare bucurie în suflet: reușisem să mă

împrietenesc la cataramă, cum se zice, cu nepoțeii. După ce am stat de vorbă cu soția, mai bine de o oră, am fugit la calculator să văd ce noutăți s-au adunat în cele 15 zile. Erau foarte multe.

– Uită-te, dacă în perioada asta, cât ai stat la Timișoara, nu ai fost și pe la Suceava!, a zis nevastă-mea.

– Cum să vin la Suceava?! Pentru ce?

– O lansare de carte și o expoziție!

– Glumești!

– Eu glumesc! Dar prietenul tău, Lucian, nu a glumit!

M-am uitat pe facebook. Adevărat: Lucian a continuat să fie împreună cu mine! De la Timișoara am încercat să vorbesc de câteva ori cu el, la telefon, să-i spun care-i treaba, dar nu mi-a răspuns. Iar net nu am avut.

– De câte ori ați fost împreună, în ultimele luni?

– De multe ori.

– Fii sincer!

– Sunt!

– Nu ești! În ultimele luni!...

– Jur că nu am fost la furat!

– Bine…

– Jur că nu am făcut nimic rău!

– Bine…

– Jur că nu am fost cu alte femei! Acum e bine? Mă crezi?

– Te cred!

– Vorbești serios?!

– Da! Știam de astă-vară. De la soția lui Ioșca!

Știa, dar m-a lăsat atâtea luni să-mi toc creierii, să improvizez, să joc teatru, să mint! N-ar trebui să mă supăr?...

Capra și bariera

Era în anul 1997 când împreună cu nevastă-mea și cei mici, unul de 7 altul de 9 ani, am urcat în mașină și, timp de 10 zile, ne-am plimbat prin țară. Un fel de circuit. A fost frumos, educativ… A fost cea mai patriotică excursie pe care am făcut-o în viața mea!

Într-una din zile am trecut printr-un sat de munte, mic și pitoresc. Prin centrul lui trecea o cale ferată. Când mașina noastră a ajuns la douăzeci de metri de șine, angajatul de la CFR a coborât bariera clasică, de 4 sau 5 metri lungime. Am oprit la câțiva metri de barieră, am coborât și, sprijinit de portiera deschisă, am aprins o țigară. Din față a apărut un bătrân cu o capră neascultătoare. Norocul moșului a fost sfoara groasă de cânepă, altfel n-ar fi reușit să treacă animalul peste calea ferată. A trecut și pe sub barieră apoi, în fața mașinii noastre, s-a oprit să-și șteargă transpirația.

– Bună ziua! Trec multe trenuri pe aici?, l-am întrebat.

– Ziua bună!, a răspuns bătrânul. Patru trenuri personale și câte-un marfar. Din Suceava ești?

– Da.

– Chiar din oraș?

– Da.

– Am trecut prin Suceava. Frumos oraș. Mic și curat.

Moșul a legat capra de barieră și a venit să dea mâna cu mine.

– În 1940 eram militar și ne-au fugărit rușii din Cernăuți!, a continuat el. Am stat în Suceava din vara lui 40 până în vara lui 41.

Cum arată cetatea?

– Mai bine. În anii 1960-1970 s-au făcut lucrări de protejare, consolidare și restaurare parțială.

– Când eram militar, acolo, oamenii furau piatră de la cetate pentru fundații la case!

– Știu! De ce ai plecat din Suceava?

– Războiul…Mi-a părut rău! Îmi găsisem și mireasă!

În timp ce moșul povestea despre cetate, mireasă, a trecut trenul; un tren mic, format din locomotivă și două vagoane.

– Cea cu care trebuia să mă însor locuia aproape de Mănăstirea Sfântul Ioan și o chema Caterina. O fată frumoasă, singură la părinți…Avea casă, curte, livadă, pământ în câmp. Am oftat mulți ani după ea!

– De ce nu v-ați căsătorit?

– Când m-am întors din prizonierat, ea era căsătorită! Avea…

În acel moment am auzit un behăit strident de capră. Prinși în discuție, n-am văzut cum s-a ridicat bariera cu animal cu tot! Când ne-am dumirit, capra, legată de gât, atârna de-a lungul barierei și se zbătea de mama focului. Trebuia intervenit imediat, altfel ar fi murit prin ștrangularea gâtului. Am luat din torpedoul mașinii un cuțit și am fugit la barieră. Bătrânul a prins capra în brațe, ca să nu se zbată, iar eu, cu greu, după multe secunde de chin, am reușit să tai funia care o spânzura. Două, trei minute a stat capra întinsă la pământ, apoi s-a ridicat și a început să meargă în direcția bună. Capra, tot capră!

Dacă îi întreb astăzi pe feciorii mei: „Vă amintiți de circuitul din 1997?”, ei vor răspunde: „Da!”. Și vor povesti, râzând cu lacrimi, cum era să se spânzure capra legată de barieră! Altceva nu-și mai amintesc!

Cine caută găsește

Fiecare om are câte un hobby: unul citește, altul pictează, altul scrie și tot așa… Fiecare om are câte un viciu sau boală: ori bea, ori fumează, ori minte, ori este infidel ș.a.m.d.

Despre mine, vă spun sincer că sufăr de mai multe boli, dar două mi se par mai importante: mă cred mare scriitor și nu văd bine de aproape!

Amicul Fane spune că acestea nu sunt boli ci, din contra, sunt avantaje mari:

– Dacă tu te bați cu pumnul în piept și afirmi cu tărie că ești un mare scriitor, cei din jur, care nu citesc și-s botă în ceea ce privește literatura, te cred pe cuvânt, așa cum îi cred și pe politicieni. Unul care citește, nu poate să spună că ești o nulitate, pentru că îl iau cei mulți de guler! În legătură cu a doua boală: când le privești de la distanță, cam toate femeile sunt tinere și frumoase. Dacă vrei ca o femeie să rămână la fel de tânără și frumoasă și de aproape, îți recomand să nu-ți cumperi ochelari de vedere pentru aproape, și vei fi fericit!

Despre Fane, soția lui, Maria, a zis la aceeași întâlnire a familiilor noastre, în apartamentul lor:

– Soțul meu suferă nu de două, ci de trei boli!

– Care sunt?, m-am interesat.

– Caută, găsește, bea!

– Nu înțeleg!

– Îți explic…Eu cumpăr băutura pentru întâlnirile noastre. Sticla de votcă, din fața voastră, e cumpărată de mine. Dacă o cumpăra el,

până la venirea voastră, o bea!

– Nici chiar așa!, a intervenit Fane.

– Ba, așa este!, a continuat Maria. Dacă el cumpără băutură pentru un eveniment, până la eveniment o bea! Dacă iau eu băutura, o caută până o găsește și o bea!

La o săptămână după aceste discuții, într-o după-amiză, după terminarea serviciului, am trecut pe la Fane, ca să-l ajut să mute un șifonier din lemn masiv, în dormitorul copiilor. Când am ajuns la el, l-am găsit destul de supărat.

– Ce ai pățit?, l-am întrebat.

– Curge apă continuu din bazinul de la WC și nu mă pricep să-l repar!…

– Să văd poate reușesc eu…

Am scos capacul și am băgat mâna în bazinul cu apă. Mâna mea a dat de ceva tare, care nu trebuia să fie acolo. Când am scos corpul străin afară, am constatat că era o sticlă de votcă sigilată. După ce am tras apa, am observat că nu mai curgea fără rost. Înseamnă că sticla bloca mecanismul din bazin. Fane a șters sticla, a pupat-o, i-a scos dopul și a turnat în două păhărele încăpătoare, pentru a avea chef de muncă. Treaba a fost destul de grea, șifonierul fiind din lemn masiv. Dar, încetul cu încetul, am reușit să-l deplasăm la locul stabilit. Ne-am descurcat și fără Maria. După ce am mai tras câte un păhărel de votcă, Fane a sunat-o:

– N-ai venit să ne ajuți! A fost greu!...

– Îmi pare rău!, s-a auzit vocea soției. Mai am ceva de lucru! Trebuie să mai stau!

– Stai fără grijă!, a zis Fane. Am găsit sticla aia și acum petrecem!

– Cum?! Ai căutat și în buzunarul de la palton?!

– Nu, dar merg acum!

În buzunarul de la palton amicul a găsit altă sticlă! De țuică!

Acesta-i Fane! Dacă uneori găsește fără să caute, asta înseamnă că este bolnav?!...

Candidat la însurătoare

După trei ani de prietenie, într-o seară am întrebat-o pe Lorena:

– Te-ai gândit vreodată la căsătorie?

– Căsătoria noastră?

– Da.

– M-am gândit de mai multe ori. Dar tu?

– Și eu. Sincer. Ar trebui să te muți la mine și le spunem părinților că ne vom căsători.

– Nu pot, până nu ne luăm măcar cununia civilă.

– Ești rea!

– Eu? Nu sunt. Tata e cel care păstrează tradiția. Apropo! M-a întrebat ce hram porți. Trebuie să vii duminică, adică poimâine, la noi la masă. Ora 13. Vrea să te cunoască.

– De ce?

– Fata lui trebuie să vorbească cu un băiat serios, civilizat, cult…

– Adică eu!

– Nu te umfla în pene. Dacă îi vei dovedi că ești bine pregătit intelectual, atunci vei primi aprobarea să-mi faci curte.

– Adică, nu sunt bine pregătit intelectual? Ce vrea?

– Să știi istorie, geografie, literatură… În primul rând istorie.

– De ce istorie? Îi place lui mai mult?

– Da.

Am mers acasă, adică în apartamentul unde locuiam cu chirie și am început să mă uit în cărțile din mica mea bibliotecă. Am găsit

o singură carte de istorie, despre Ștefan cel Mare. Vă spun sincer, nu le am cu cititul. Mai exact, citesc rar. Ca să nu mă fac de râs am citit cartea chiar în seara aceea, iar a doua zi am consultat și google. Măcar despre Ștefan să știu câteva lucruri.

Duminică, la ora 13, mă aflam deja în apartamentul familiei Lorenei. După un drum de peste o sută de kilometri, parcurși cu autobuzul. Lorena a făcut prezentările. Apoi, noi, bărbații, ne-am așezat la masă, iar femeile au plecat la bucătărie.

– Tinere, îți mulțumesc pentru că ai acceptat invitația și ai venit în modesta noastră casă. Care este prenumele tău?, m-a întrebat tatăl Lorenei.

– Vladimir. Dar spuneți-mi Vlad, așa cum îmi spun cei apropiați.

– Frumos! Vlad! Vlad Țepeș!...Știi cum i se spunea lui Vlad Țepeș?

– Ștefan era numit și Ștefan al lll-lea. A domnit între anii 1457 – 1504.

– Așa este.

– A fost fiul lui Bogdan al ll-lea, dar nu a fost nepotul lui Alexandru cel Bun.

– Pentru că ai amintit de Alexandru…, de ce crezi că se vorbește, astăzi, atât de puțin de Alexandru Ioan Cuza?

– Adevărat! Se vorbește puțin!... Dar, nici despre Ștefan cel Mare nu se vorbește cât trebuie! Apropo, știți cine l-a bătut prima oară?

– Turcii?

– Nu.

– Tătarii?... Matei Corvin?

– Nu.

– Polonii?

– Nu. Maică-sa!

– Ha ha! Mi-a plăcut gluma! Care domnitor crezi că a fost cel mai mare iubitor de artă? Eu mă gândesc la Dimitrie Cantemir. Apoi

Brâncoveanu.

– Ștefan cel Mare. Până la moarte a construit multe biserici foarte frumos pictate, pe care le vizitează astăzi milioane de oameni! Apropo de moartea sa… La un examen pentru ocuparea unui post la informații CFR, s-a pus si o întrebare din istorie: „În ce an a murit Ștefan cel Mare?”. Răspunsul unei candidate: „La cincisprezece zero patru!”. Ha ha!

– Frumos răspuns! Inspirat din circulația trenurilor. Ce domnitor crezi că ar fi bun de luat ca model pentru tinerii zilelor noastre? Mircea cel Bătrân? Petru Cercel? Neagoe Basarab? Alexandru Ioan Cuza? Mihai Viteazul?

– Tinerii din zilele noastre folosesc fete tinere și frumoase ca modele!

– Ce vrei să spui?!

– Am glumit!... Cel mai cel a fost Ștefan cel Mare! Când era atacat din spate, din stânga, din dreapta, el striga oștenilor: „Înainteeee!”.

– După cum văd, Ștefan al tău știa să ia cele mai bune decizii!

– Pentru că a fost un bun organizator. Înaintea marilor bătălii cu turcii își aduna oștenii și le spunea: „Vitejii mei, mâine ne batem cu turcii. Aveți grijă cât beți la noapte! Mâine trebuie să fiți prezenți pe câmpul de luptă la ora 8 fix! Atunci începe bătălia. Așa am vorbit cu turcii! Nu vreau să vină oamenii ăia degeaba și, după aceea, să spună în toată lumea că suntem neserioși!”.

Când am spus „…că suntem neserioși!”, au intrat doamnele cu farfuriile pline cu bunătăți. Lorena a făcut ochii mari, ne-a privit lung și a întrebat:

– S-a întâmplat ceva??

– Nu! Spunem bancuri istorice!, am precizat eu.

Lecția de istorie s-a întrerupt. Am mâncat și am servit câte un pahar cu vin în liniște. Singurele cuvinte care s-au mai spus au fost despre mâncare, vin și drumul meu până acasă. Când am plecat, doamnele m-au petrecut vesele, iar viitorul tată-socru, chiar dacă a

coborât până la intrarea în bloc, avea fața nițel pleoștită. Semn rău!

După o oră și ceva, mă aflam în casă și mă schimbam de hainele de vizită, când a sunat telefonul. Era Lorena

– L-ai dat gata pe tata!

– Vezi ce înseamnă să fii pregătit?

– A spus că ești botă la istorie, dar ai simțul umorului! Nu ești un mototol! Pentru asta te apreciază și… te acceptă!

De la două pahare cu vin

În urmă cu cinci ani, într-o zi obișnuită, am primit un telefon obișnuit, de la Gabriela, o prietenă a soției și vecină de apartament care, după o ceartă cu directorul ei de la finanțe, s-a mutat cu serviciul în sudul țării.

– Unde-i soața ta? De ce nu răspunde la telefon?, m-a întrebat.

– Lorena a țesut până în urmă cu 10 minute, apoi a ieșit la piață, să ia puțin aer.

– A țesut?!

– Da.

– Ooooo!... Interesant!

– N-o fi auzit telefonul tău din cauza zgomotului de pe stradă.

– Să mă sune când vine!

După două ore, când s-a întors nevastă-mea, i-am spus de telefon, apoi am ieșit în oraș, să urmăresc un meci de fotbal.

– Ce i-ai spus Gabrielei că fac eu?, m-a întrebat soața la întoarcere.

– Țeși.

– Ce țes?

– Un pulover.

– Împletesc un pulover! E mare diferență! Ca să țeși, trebuie să ai război de țesut! Iar acolo se fac ștergare, carpete, pături, covorașe… Eu împletesc, cu andrele!

– Am greșit! Scuze!

Tot în acea seară, mai târziu, m-am uitat pe google și am citit mai multe despre războiul de țesut.

A doua zi, după amiază, când eram la un pahar de vin cu amicii, am primit alt telefon de la Gabriela.

– Nevastă-ta e neserioasă! Nu recunoaște că țese! Zice că împletește! Spune-mi tu, mai detaliat, despre ce este vorba!

Fiind încălzit binișor de vin, m-am gândit să-i spun o poveste frumoasă și bănoasă.

– Gabriela, treaba e simplă. În urmă cu jumătate de an, un prieten care lucrează în străinătate a venit în țară și căuta produse artizanale pentru a le duce acolo, în Danemarca. Căuta, în primul rând, covoare din cârpe, din cordele, cum se mai spune la noi în Moldova! Atunci, Lorena a vorbit cu o doamnă în vârstă, dintr-o comună apropiată, a adus în apartamentul nostru un război de țesut și a început marea lovitură!

– Ce lovitură?

– Financiară. Ajutată, la început, de doamna în vârstă, apoi singură, a țesut peste 200 de metri de covoare de cârpe, la lățimea de 70 centimetri. Dacă un metru liniar costă 100 de euro, în Danemarca, calculează câți bani a câștigat!

– Fantastic! Cât i-a dat doamnei care a ajutat-o?

– Bătrâna care a ajutat-o vreo zece zile și care ne-a vândut războiul, a primit 2000 de euro.

– Ce noroc pe capul vostru!...

– Acum, Lorena are alte cinci comenzi. Până la Crăciun trebuie să țese 300 de metri de covor, apoi încă 200!

– Tot pentru Danemarca?

– Danemarca, Suedia, Norvegia. Prețul a crescut: 120 de euro pe metru liniar!

– Se descurcă? Nu are nevoie de ajutor? Aș putea să merg să o ajut!

– Nuuuuu! Mulțumim! Ne descurcăm foarte bine! Ea țese, eu

fac celelalte treburi.

– Sunteți răi! Vreți numai voi să vă îmbogățiți!

Pentru că amicii începuseră să-mi arate ceasul, am pus capăt discuției, adică minciunilor. Cu părere de rău. Aș fi vrut să-i mai torn câteva „gogoși”!

După o lună, într-o zi de luni, pe la prânz, iar m-a sunat Gabriela.

– Soața ta are atât de mult de lucru, încât muncește și duminica?!

– Nu!

– V-ați stricat! Ați devenit sclavii banilor! Nu aveți timp nici măcar pentru o discuție telefonică!

– Când ai sunat și nu ți-a răspuns?

– Ieri, după amiază.

– Cam știu de ce nu ți-a răspuns! Băiețelul unui vecin a trecut pe la noi și profitând de neatenția noastră s-a jucat la războiul de țesut, a încurcat ițele, a umblat la vatale, la urzeală, a rupt sfoara de la tălpici, a rupt vârful unei suveici... Când am văzut ce isprăvi a făcut, n-am rezistat și l-am scos afară de urechi, fapt care l-a scos din pepeni pe taică-său!, am mințit.

– Cum îl cheamă pe vecin?

– Nu-ți spun.

După câteva luni, în cutia poștală am găsit o hârtie de la finanțe prin care mă rugau să trec pe la un birou. N-am trecut. A sunat, apoi, într-o zi, cineva, la ușă. N-am deschis. În ușă am găsit alt bilet: să trec pe la biroul… de la finanțe. N-am dat curs.

A mai trecut o lună și a venit bomba, de la ANAF. Cică am câștigat bani mulți, peste 50.000 euro, pe care nu i-am declarat și nu am plătit impozit. Un vecin m-a pârât.

Nervos, am sunat-o pe Gabriela.

– Auzi, cineva, care nu intră în categoria oameni, m-a pârât la fisc! O vecină, sunt sigur!

– Eu știu mai bine decât tine cine te-a pârât! Un vecin! S-a răzbunat pentru că i-ai urechiat băiețelul!

De atunci mă judec cu ANAF-ul! Impozitul, la care se adaugă și penalizările, a ajuns la respectabila sumă de 7232 lei!!.. Dacă ar ști nevastă-mea că totul a pornit de la două sferturi cu vin, m-ar cotonogi!

Cenaclu la domiciliu

Luna trecută, trebuia să ținem ședința de cenaclu în sala mică a Casei de Cultură, dar nu s-a putut. Atunci mi-a venit o idee: să-i adun pe cenacliști în apartamentul meu. După terminarea curățeniei, sufrageria este goală și poate adăposti 15 oameni. Nevastă-mea a dat din umeri, părinții mei, adică eroii principali ai curățeniei, chiar dacă-s bătrâni și surzi, și nu aud gălăgia cenaclului, totuși s-au opus!

Eu, șeful, am hotărât că se ține ședința în sufrageria mea. Punct!

În ziua fixată, la ora 18, ne-am adunat în locul planificat, adică sufrageria mea.

S-au făcut prezentările, după care am rugat-o pe nevastă-mea să ne facă câte o cafeluță.

Am început ședința. Primul poet care a citit a fost Floricel.

– Dragi prieteni, a început el, voi citi două poezii. Prima: „Primăvară, unde ești".

„Primăvară unde ești / De ce de noi tu te ferești!"

– Unde-i zahărul?, (s-a auzit, în bucătărie, taică-meu).

– Zahărul se pune pe masă, nu în cafea!, (maică-mea).

– Închide ușa la bucătărie!, am strigat. Floricel, continuă, te rog!

– „Trimite-ne a ta căldură / Și flori, și iarbă-n bătătură. Primăvara mea frumoasă / Adu-mi, te rog,.."

– Ai vrut ceva?, (m-a întrebat taică-meu din ușa bucătăriei).

– Nu! Închide ușa, te rog! Spune, Floricel!

– „…căldură-n casă / Și zâmbete, și bucurii /Te rog din suflet

ca să vii!”

– Am înțeles: vreți să fie căldură! (taică-meu).

– Da!

– Atunci, e mai bine cu ușa deschisă. Căldura din bucătărie merge și la voi!, (taică-meu).

– Bine! Lasă ușa deschisă să vină căldura, dar tăceți din gură! Continuă poezia, Floricel!

– Am terminat-o!

– A doua poezie.

– Nu mai citesc! Am terminat pentru astăzi!

– Am înțeles. Mulțumim! Temistocle? O proză scurtă?

– Foarte scurtă!

– Te ascultăm!

– „E vineri. După opt ore de chin, am terminat serviciul, nu numai pentru astăzi, ci pentru pentru toată săptămâna!”

– Cei care au terminat și nu au altă treabă, să vină să ne ajute la dus cafeaua! (taică-meu).

– Lăsați cafeaua! Vă spun eu când să o aduceți!, am strigat.

– Pot continua?, a întrebat Temistocle.

– Te rugăm!

– „Peste o oră fug la munte. Am nevoie de aer curat! Vreau aer curat!”

– Puteți deschide geamul din stânga. Cel din dreapta e stricat! (taică-meu).

– N-am nevoie de aer!, izbucni nervos Temistocle.

– Apoi hotărăște-te: ai sau n-ai!(taică-meu).

– Nu are, domnule!, am strigat către taică-meu. Liniște! Citește mai departe, Temistocle!

– M-am lecuit și eu! Nu mai citesc!

– Citesc eu!, se oferi Lilica. Dar cu o condiție: adu-ți părinții aici, ca să nu mai comenteze din bucătărie!

– Veniți să ascultați ceva frumos!, le-am spus. (Au venit amân-

doi). Lilica va citi o poezie frumoasă! Ascultați!

– „Din zâmbetul meu de astăzi am rupt o bucată / Pentru zâmbetul meu de mâine.

Din bucuria mea de astăzi am rupt o bucată / Și am însămânțat-o copilului, pentru a avea bucuria lui de mâine”. Ei?

– Un zumzet a fost astăzi!? (taică-meu).

– Nu, Vasile! Eu am înțeles bine! Astă toamnă a însămânțat grâu, ca să aibă anul acesta pâine! (maică-mea).

– M-am lămurit!, a oftat Lilica.

– Vă rog să nu puneți la seflet!... Nu aud bine, și dau cu presupusul!, am zis.

– Dragilor, a intervenit Temistocle, în fața blocului am văzut un mic părculeț, cu trei-patru bănci. Hai să continuăm ședința afară!

După 15 minute, eram deja instalați pe bănci, cu cafelușele într-o mâna și cu operele literare în cealaltă mâna. Citea Dorel, când ne-am trezit cu taică-meu lângă noi. Ne-am speriat. Dacă nici pe băncile din fața blocului nu scăpăm de el, înseamnă că trebuie să mutăm din nou cortul.

– Ce vrei?!, l-am întrebat.

– V-am adus niște țuică, pahare și biscuiți! (taică-meu)

A scos din sacoșă o sticlă de 2 litri de țuică, 6 pahare și o pungă plină cu sărățele cu brânză. Apoi a plecat în casă. În afară de două colege și un coleg, care nu au servit băuturi alcoolice și au plecat acasă, noi, ceilalți, ne-am dat încet-încet la golirea sticlei de țuică. De unde a scos-o taică-meu nu știu, dar avea peste 40 de grade tărie și luneca ușor pe gât! După primele pahare, a început, cu adevărat, ședința de cenaclu. Recitam, cântam, râdeam, spuneam glume. S-a și dansat. Cazacioc!

Era trecut de ora 21, afară se întunecase. Un locatar, ieșit în balconul de la etajul 1, s-a uitat două minute la noi, ne-a ascultat, apoi a strigat:

– Ce faceți acolo?!

– Cenaclu!, a răspuns cineva dintre noi.

– Vai de capul vostru! De băut, știți să beți, dar de muncit, nu! Boschetarilor! Dacă faceți gălăgie și murdărie, vin la voi!

Credeți că s-a simțit vreun cenaclist jignit? Nu! Ieri, Temistocle mi-a spus că a fost cea mai frumoasă ședință de cenaclu, de până acum!

Taxiul

Matache, amicul meu de-o viață, bea foarte rar, dar când bea, bea, nu se joacă. Săptămâna trecută, mai precis marți, după amiază, mergeam pe bulevard spre o farmacie când, în dreapta, prin ușa deschisă a unei cârciumi, i-am auzit vocea. „O fi criță! Să-l ajut!", m-am gândit. De trei, patru ori pe ani se îmbată. Nu-i violent, nu vorbește urât. Face vizite, merge la cumpărături, merge la fratele său, de la Burdujeni, dă de băut la străini, iar a doua zi nu-și amintește aproape nimic, sau doar mici frânturi.

L-am găsit pus pe fapte mari, adică cherchelit serios!

– Musai trebuie să bei un pahar cu vin! Fac cinste!, mi-a spus.

– Tu nu trebuie să mai servești! Ai plinul făcut!

– Un păhărel cu tine!...

Am mers la bar, am luat o sticlă de cola, am turnat-o în două pahare și m-am reîntors lângă amic.

– Interesant vin!, a spus.

– E puțin mai dulce, dar îmi place!

– Și mie. Seamănă cu vinul de streașină, dar puțin șampanizat! Am dreptate?

– Ai. Hai, termină băutura! Chem un taxi ca să te ducă acasă.

Am sunat la taxiuri și mi-au spus că vine o mașină în cinci minute. L-am scos pe Matache în fața localului, l-am lăsat în marginea parcării și m-am întors în cârciumă. Uitasem să plătesc sticla de cola. Când am ieșit, ia-l pe amic de unde nu-i! Departe nu a ajuns.

M-am uitat printre mașinile parcate. Să nu fi căzut, doamne ferește! Nimic. Lângă o mașină a Poliției, Serviciul Circulație, m-am oprit, pentru că mi s-a părut că se aude un zgomot. Adevărat! Cineva, din mașină, bătea în geamul portierei din dreapta spate. Era Matache. Am deschis portiera.

– Ce cauți în mașină?!, l-am întrebat.

– Nu merg acasă? N-ai chemat-o tu?

– Dă-te jos! Asta nu-i taxi!

– Așa spune și domnul…

Pe scaunul șoferului stătea un polițist.

– Bună seara!, i-am spus. Vă rog să-l iertați pe amicul meu. Astăzi a petrecut cu cineva care a împlinit o vârstă, a băut un păharel în plus și nu știe ce spune!

– Ba, știu! Acesta-i taxiul care mă duce acasă! Iar taximetriști cu șapcă am văzut mulți. Chiar și în filme! Nu? Acela din față, nu-i aparat de taxat?

– E radar!

Polițistul a coborât din mașină și a venit lângă mine. Afară se aprinseseră luminile.

– Parcă vă cunosc!, mi-a spus.

– Și eu! Am fost vecini.

– Da, trei ani. Apoi m-am căsătorit și m-am mutat în apartamentul soției.

– Așa este. Domnul care confundă mașinile este pensionar. A fost un mare specialist în construcția de poduri. Locuiește la o sută de metri de Serviciul Circulație, în spatele plăcintăriei. Am dat telefon pentru un taxi, dar văd că nu vine! Vă rog să-l iertați! Îl scot din mașină imediat.

– O clipă! Eu merg la birou. Îl iau și pe el, dar cu o condiție: să-l însoțiți.

L-am însoțit. Când am ajuns în parcarea poliției, i-am mulțumit ofițerului pentru amabilitate, apoi am încercat să-l cobor pe Matache.

– Nu cobor până nu pune girofarul! Asta ca să fiu sigur că m-a adus Poliția!

– Girofarul nu se pune așa, pentru curiozitatea fiecăruia!, a spus polițistul.

– Zece secunde… O secundă…

– Fie!, a spus polițistul.

A pornit girofarul, după ce beneficiarul a coborât din mașină. L-a ținut mai mult de zece secunde. Matache radia de fericire. La sfârșit, dacă nu-l țineam, se arunca asupra polițistului ca să-l pupe!

Apoi a mulțumit și încet, fară să se clatine, s-a dus acasă.

A doua zi, pe la prânz, în Kaufland m-am întâlnit cu nevastă-sa.

– Ce bine!, a spus. Vreau să mă lămurești cu niște treburi, pe care nu le-am înțeles de la Matache!

– Dacă pot!

– Ați băut, v-ați cherchelit, a venit acasă cu taxiul! Până aici e clar. Dar, care-i treaba cu taxiurile noi care, cică, sunt obligate să umble cu girofar, iar taximetristul să poarte șapcă de polițist?!..

Amuzamentele cunoașterii

Eu n-am umblat prea mult prin lume. Din cauza lipsei de bani. Dar, dacă aș avea bani, în primul rând aș bate țara în lung și în lat, până i-aș vedea măcar 70 la sută din frumuseți. După aceea aș merge și în străinătate, nu pentru odihnă, ci pentru a cunoaște lumea.

Zilele trecute m-au vizitat doi amici, Stelu și Dan, care locuiesc în Anglia, de peste 20 de ani, și lucrează la un post celebru de televiziune. Nu spun cum se cheamă acea televiziune, spun doar că fac filme documentare, în întreaga lume, despre animale, păsări, plante, peșteri, cascade și altele, și îi interesează lucrurile deosebite.

Am mers cu ei pe o terasă, destul de aglomerată, unde, la o cafea, ne-am dat drumul la vorbă.

– Ce-i nou în Anglia?, i-am întrebat.

– Puține noutăți avem din Anglia. Mai multe avem din lumea largă.

– Întâi povestiți voi pe unde ați fost, de când nu ne-am văzut, apoi vă spun și eu ce vești am!, le-am propus.

– Constantine, am urcat până la 6200 de metri pe muntele Everest. Mai mult nu am putut! Am coborât până la 1000 de metri în Oceanul Pacific. Mai mult ar fi fost periculos pentru sănătate, a spus Stelu.

– Am fost la Marea Barieră de Corali, a completat Dan.

– Am văzut, la o autopsie, cele trei inimi ale caracatiței.

– Am filmat pielea unui urs polar. Știi că-i neagră? Am fost

două săptămâni printre elefanți. Este adevărat: sunt bisexuali!

– Am văzut cum arată voma aia de balenă, care se vinde cu aproape o sută de mii de dolari kilogramul. Un mare specialist ne-a arătat cum se strigă pe nume delfinii!

– În Asia am văzut homari care nu îmbătrânesc niciodată! Dar să-ți spunem câte ceva și despre plante. În Africa răsăriteană am văzut un baobab mare, mare domnule!, care, cică, ar putea avea 4000-5000 de ani!

– Am văzut eucalipți înalți, la vreo 150 de metri! Am văzut frunze de palmier rafie de 20-22 de metri lungime și 12 metri lățime!

– Flori de 3 metri! Să știi, Constantine, că am filmat multe lucruri deosebite.

– În Romania ați filmat ceva până acum?, i-am întrebat

– Nu.

– Ar trebui să le spuneți șefilor voștri că și în România sunt lucruri deosebite. Aveți ce filma!

– Noi n-am apucat să cunoaștem țara. Am plecat de tineri.

– După terminarea facultății. Aveam 25 de ani!

– Și eu!

– Vă spun câteva lucruri despre România, ca să vedeți că merită să veniți pentru câteva filme documentare.

– Suntem ochi și urechi.

– Dacă este adevărat că Tăblițele de la Tărtăria, sunt din jurul anului 5300 î.Hr., înseamnă că scrierea de pe meleagurile noastre este cea mai veche din lume. „Vulcanii noroioși”, din județul Buzău, reprezintă una dintre cele mai interesante rezervații mixte(geologică și botanică) din lume. Sfinxul din Munții Bucegi are aceeași înălțime cu Sfinxul din Egipt. Acesta este motivul pentru care unii cercetători cred că ar fi realizat de către oameni și reprezintă o zeitate! Cel mai înalt copac din Europa este un brad din țara noastră, din zona Buzăului, care are 60 de metri înălțime! Cea mai înaltă sculptură din Europa este chipul lui Decebal sculptat într-o stâncă de la Cazanele

Dunării. Are 55 de metri înălțime și 25 de metri lățime! Canalul Dunărea-Marea Neagră este pe locul trei în lume, în topul celor mai lungi căi de comunicație create de om, după Canalul Suez și Canalul Panama! Timișoara a fost primul oraș european iluminat stradal, cu energie electrică, în anul 1884. București a fost primul din lume iluminat cu petrol, în anul 1858!

– Băi, oameni buni, voi chiar vă bateți joc de noi?!, a intervenit, nervos, un domn voluminos de la masă vecină.

– S-a întâmplat ceva?, am întrebat.

– Da! Vă bateți joc de noi, cei care, întâmplător suntem pe aproape și ascultăm!

– Nu înțeleg!

– Am fost și eu pe afară și știu multe! Voi, englezilor, sunteți încrezuți! Vă dați mari, totdeauna! Auzi la ei: pielea ursului polar e neagră! Ne credeți tâmpiți?! Animale care nu îmbătrânesc niciodată! Copaci de 5000 de ani! Copaci de 150 de metri înălțime! Flori cât blocul! Adică noi, ăștia care suntem în jur, suntem proști cu carul?! Iar tu, Constantin cel Mare, român get-beget, te cunoști că ai crescut sub Ceaușescu! Te-a învățat atunci să minți și minți și acum! Auzi la el: Sfinxul e făcut de oameni! Noi i-am învățat pe toți pământenii să scrie și să citească! Românește! Ha ha! Așa te-a învățat partidul! Canalul Dunărea-Marea Neagră, locul trei în lume! Cea mai înaltă sculptură din Europa e în România! Cel mai înalt copac, tot în România! Timișoara e primul!..

– Stimate domn, cele spuse de mine sunt din cărți, sunt rezultatul cercetărilor făcute de români și străini!… Le poți citi pe google, în cărți!…

– Făcute de comuniști! Sau, poate că cercetătorii sunt de la un anumit post de televiziune! Stiu eu! I-ați manipulat pe cei din țară și acum vă dați și la străini!

Ne-am ridicat de la masă și am părăsit terasa. Nu am avut chef de ceartă. În urma noastră grasul a continuat să comenteze aiurea:

– Ăștia care mint ne conduc! Ar trebui băgați după gratii!...

După ce am parcurs mai mult de o sută de metri, ne-am uitat în urmă să vedem dacă ne urmărește cineva. Nimeni. Atunci, așa, ca la comandă, am început să râdem.

– Eu nu râd cu voi, pentru că sunteți încrezuți și vă dați mari!, am spus.

– Tu vorbești, comunistule?!

P.S. Vorba unui bun prieten: „întâmplarea s-a-ntâmplat” aproape așa cum este descrisă mai sus.

În lift

„Omul cât trăiește învață”, spune o vorbă. Numai să trăiască nu!

Despre Matache Surdu am mai vorbit. E un om deosebit. Mă bucur că-mi este prieten. Mai sare el calul, dar foarte rar.

Ieri, pe la prânz, m-am întâlnit cu el în Piața Mică. Era abătut.

– Ce-ai pățit?, l-am întrebat. După cum arăți, cineva ar putea să spună că te-a bătut nevasta!

– Mai rău, amice!

– Ce vrei să spui?

– Să-ți povestesc. Ieri am fost la București, ca să fac un control la vechea operație, știi tu, cea de la colon. La ora 8 am ajuns la spital, la ora 10 am terminat controlul. „Merg în gară, cumpăr bilet de întoarcere, după care ies la cumpărături, plus o bericică la o berărie mai acătări”. Mi-am pus rucsacul în spate și am plecat la gară. Când am ajuns, am văzut multă lume pitită pe după clădiri, oameni care înconjurau o zonă a peronului și oameni care plângeau și strigau să vină cât mai repede armata. „Ce s-a întâmplat?”, am întrebat pe o doamnă. „Cineva, un terorist cred, a lăsat pe peron un rucsac cu o posibilă bombă în ea”! „Poliția nu intervine?” „Polițistul a anunțat 112 și împiedică oamenii să treacă pe lângă rucsac! Doamne ferește să nu explodeze!” M-am uitat la rucsacul de pe peron. Jerpelit. Nu-i lăsat de-un terorist! Am ieșit dintre oameni și m-am îndreptat spre rucsac, cu pași obișnuiți. Polițistul și alți oameni strigau să nu mă apropii. Dar n-am ținut cont. L-am luat în mână, l-am ridicat la

nivelul ochilor, timp de câteva secunde, apoi l-am ridicat deasupra capului, așa cum ridică sportivii trofeele. Nici n-am apucat să las rucsacul pe peron și m-am trezit cu doi vlăjgani care știau să aplice palme la foc automat. Nu-mi amintesc câte mi-au administrat, îmi amintesc ce strigau. „Să te înveți minte! Altădată să-ți ții bagajele legate! Din cauza ta am pierdut trenul!” Palmele m-au amețit. Am coborât recsacul meu din spate, m-am așezat pe el și mi-am prins capul în mâini ca să-mi revin. „E rucsacul dumitale?”, m-a întrebat cineva. „Da”. „Domnule, te rog să te uiți la mine!” Am ridicat capul. În fața mea se afla un polițist și câțiva cetățeni. „Sigur e al dumitale?” „Sigur! Rucsacul de sub mine, sigur este al meu!” „Dar ăla de lângă mâna stângă, pe care l-ai ridicat adineauri deasupra capului, al cui este?” „Nu știu!” „Domnul, și a arătat spre un țăran de vreo 70-80 de ani, zice că l-ai furat!” „Am sute de oameni martori că am venit la rucsac și l-am ridicat, ca să demonstrez că nu are bombă, nu explodează! Apoi l-am lăsat pe peron. Nene, m-am adresat țăranului, zi mersi că ai întârziat cu două minute! Cei doi vlăjgani ți-ar fi dat dat un spectacol cu palme pe care, după cum arăți, nu le-ai fi putut duce și altădată aveai grijă unde lași rucsacul care miroase a brânză!” Asta a fost pățania din capitală.

– Interesantă!, am spus.

– Ești liber după amiază?

– După ora 17 sunt liber. Până atunci merg la moară să iau făină de grâu și la farmacie. Dar de ce mă întrebi?

– Ți-a reparat Vasilică, cizmarul, ghetele și sunt la mine. Să treci după ce termini treburile, ca să le iei.

– După ora 17. Mulțumesc!

Ne-am despărțit. El a plecat să se întâlnească cu cineva, eu am mers acasă.

După amiază, pe la ora 5 și un sfert, mă aflam la intrarea în scara unde locuiește Matache, mai precis, în fața liftului. Liftul nu funcționa. Era blocat. Două doamne băteau în ușă și comentau,

folosind cuvinte mai deocheate. Una dintre ele era chiar nevasta lui Matache.

– Domnu Costel, așa oameni, prost crescuți, cum sunt cei din blocul acesta, nu mai găsești în Romania! Se trezesc să blocheze liftul pentru toate fleacurile!, a spus ea.

– E blocat undeva, la ultimele etaje!, a zis un cetățean în vârstă care a coborât pe scări.

– Ca să urc pe scări cu sacoșa asta mare și grea!, a continuat soția lui Matache.

– Vă ajut eu, doamnă! Merg la Matache să-mi iau ghetele.

– Numai să fie acasă, că l-am sunat de două ori și nu a răspuns! Voiam să mă ajute la cărat sacoșa. O colegă de-a mea, de la țară, mi-a adus cartofi, ridichi, ceapă, dovlecei și altele De aceea este așa de grea!

Într-adevăr, sacoșa avea peste zece kilograme. Pentru că nu o puteam duce amândoi, am luat-o numai eu, dar având baierile lungi, mai mult o târâiam. În spate nu o puteam lua. Era murdară.

– Tot înjur eu pe cineva!, a continuat soția lui Matache să comenteze.

– De ce unii oameni blochează liftul?

– De tembeli! Într-o zi doi tineri au oprit liftul ca să se giugiulească, în altă zi o cucoană a blocat liftul până a prins pisica, au blocat liftul numai așa, ca să-și bată joc de noi, cei de la ultimele etaje, și tot așa!...

Pe drum doamna verifica liftul să vadă unde este problema. Îar problema era la ultimul etaj, adică unde locuia familia Surdu.

– Asta-i prea de tot! Credeam că la etajul meu sunt oameni de treabă, dar m-am înșelat! Să vedeți ce-i fac!, a spus doamna când am ajuns în fața liftului de la ultimul etaj.

Liftul era blocat de o mănușă de piele care împiedica închiderea completă a ușii. De la distanță nici nu se observa că ușa nu este lipită. Doamna Surdu, bodogănind nervoasă, a deschis larg ușa. Și ce-a descoperit: cel care a blocat ușa a fost Matache! Amicul dormea dus

pe covorașul de pâslă din lift și sforăia! Nu făcea gălăgie mare, dar, totuși, sforăia! Doamna l-a lovit destul de tare, în talpa pantofului.

– Scoală, omule! Aici ți-ai găsit să dormi?!

Matache s-a ridicat cuminte, a spus ceva de genul: aveam un somn de șapte kile, dar nu am avut chei de la intrare, mi-a arătat ghetele reparate, a zis „pa" și a dispărut în dormitor. Am luat încălțările și înainte de a ieși din apartament am auzit-o pe doamna Surdu:

– Vă rog să-l iertați! Se mai întâmplă. Ieri a fost la București pentru un control, s-a întors astă-noapte și este foarte obosit!

– Îl cred, doamnă!

Am închis ușa apartamentului, pe dinafară, zâmbind.

La meci

Domnilor, mă adresez mai mult vouă, pentru că sunteți conectați la sport și știti ce înseamnă.

Echipa de fotbal preferată, echipa orașului tău, are ultimul meci acasă și dacă invinge rămâne în Liga 1. Mergeți la meci? Sigur că da! Dar dacă în ziua meciului vă vizitează socrul, ce faceți? Îl lăsați acasă sau îl luați și pe el la meci. Dacă socrul nu este chibiț și nu se pricepe deloc la fotbal, îl luați? Nu! Dânsul, totuși, vrea să meargă? Îl luați. Dar faceți un mic instructaj cu el.

Socrul meu este botă, în ceea ce privește fotbalul. A auzit de niște echipe, de câțiva jucători, dar numai datorită mie. Rămânând de câteva ori la țară, noaptea, și fiind meciuri la televizor, vrând-nevrând s-a uitat și el, chiar dacă nu a înțeles nimic. Ceea ce am înțeles eu e faptul că nu știe ce echipe joacă, dar întotdeauna ține cu ăia îmbrăcați cu tricouri albe! Când a jucat Steaua cu Real Madrid, a ținut cu spaniolii! În timpul meciului am avut momente în care mi-a venit să-l bat, de ciudă că ține cu străinii!

Înarmat cu multe speranțe că totul va fi bine și cu un socru „instruit", în viteză, am ajuns pe stadion cu cinci minute înainte de meci. Lume multă și gălăgioasă! Abia am găsit două locuri în picioare, la peluza de sub tabela de marcaj.

– Cine joacă?, l-a întrebat socru meu pe vecinul din dreapta lui.

– Dumneata ai venit la meci și nu știi cine joacă?!

– Nici nu mă interesează!

– Atunci, de ce m-ai întrebat?!, se zbârli vecinul.

– Tată socrule, ți-am spus în limba română: vorbești numai cu mine!

S-a înbufnat puțin, dar n-a zis nimic.

A început meciul. Ai noștri atacă, oaspeții se apără, golurile nu apar. Dar speram, din clipă în clipă, să vină bucuria. Cu unu la zero dacă bătem rămânem în Liga 1. Cu cât trece timpul, cu atât spectatorii devin mai nerăbdători, mai irascibili. Mai ales după ce ni s-a refuzat o lovitură de la 11 metri. Socru meu ar fi vrut să comenteze ceva, dar i-am făcut semn să tacă. A venit pauza. A trecut pauza. Trei minute trecuseră din repriza secundă, când, un jucător advers a prins un șut de la vreo 30 de metri și a înscris în poarta noastră, lăsându-ne cu gurile căscate. Atunci au început înjurăturile, comentariile urâte, atunci s-a trezit și socru meu să strige:

– Măi, ce gol frumos!

– Tataie, n-ai vrea să mergi în parc să comentezi?! Aici, s-ar putea să ai nevoie de dentist!, a zis un chibiț din fața lui.

– Taci, te rog!, i-am spus socrului, enervat. Să nu mai scoți un cuvânt!

– Așa să vorbești cu taică-tu, nu cu mine!

După câteva minute, arbitrul nu a văzut un fault în careul advers, adică ne-a refuzat o altă lovitură de la 11 metri. Spectatorii au forțat gardul să pătrundă pe teren. Cu greu au fost opriți. Hărmălaie, cuvinte urâte.

Prilej pentru socru meu să deschidă gura:

– Nu mai vin la meci aici! O mulțime de prost-crescuți!.. O adunătură de golani!

Mai mulți ochi s-au îndreptat spre el cu ciudă.

– Ce-a spus?! Ne-a făcut proști, golani??, se interesă un mătăhălos, cât Ceahlăul de mare.

– Nu, nu! A zis că ne arbitrează niște prost-crescuți, niște golani!, am încercat să dreg situația.

Văzând că tipul se îndreaptă spre noi, înjurând de mama focului, l-am luat pe socru meu de mână și l-am tras spre ieșirea din stadion. Mai erau încă 15 minute de joc, când am ieșit din incinta acestuia.

– Dacă tot am ieșit de la meci, că nu-i frumos, nu mergem la o bere?, m-a întrebat.

– Tată socrule, crede-mă, mai am puțin și explodez! Mergem acasă!

Nu am luat autobuzul, ci am mers pe jos. Douăzeci și cinci de minute. Fără să mai scoatem o vorbă. Nevastă-mea ne-a primit veselă. Mai mult decât atât, a adus pe masă o sticlă de palincă și două pahare.

– Ce te-a apucat?!, am întrebat-o.

– Să beți un păhărel de bucurie!

– Da?! Află că mor de ciudă!

– Cum, nu te bucuri că au câștigat ai noștri?

– Ai noștri au pierdut cu 1 la 0! Acesta era scorul în minutul 75, când am ieșit la plimbare!

– Ba, au câștigat cu 2 la 1! Au bătut, domnule! Bucură-te! Al doilea gol l-au înscris în minutul 90! Au anunțat adineauri la televizor!

De fericire am pupat-o pe soție, dar și pe socru. Acesta, după ce s-a uitat lung la mine, a spus zâmbind:

– Eu nu mă pricep la fotbal, nu-mi place, de aceea am plecat mai repede de pe stadion! În schimb tu, care te pretinzi mare cunoscător, mare suporter al echipei, ai procedat ca un laș! Mai mult!.. Domnule, dacă pleci de la un meci, atunci când e mai frumos și mai palpitant, înseamnă că ești un nătăfleț!

Când ai cap

Am fost, timp de 30 de ani, un simplu slujbaş la stat. Călcat în picioare de şeful direct, de şeful şefului direct, de directori, de şeful de sindicat, de portar, iar, câteodată, chiar şi de femeia de serviciu. Din cei 30 de ani, patru au fost înainte de 1989. În cei patru ani am luat premii, pentru că aşa era obiceiul atunci. Dacă mergea treaba, toată lumea lua premii. După 1989 nu am mai luat. Au fost recompensaţi apropiaţii şefilor, rudele lor şi cei care pârăsc. Dar, în primul rând, s-au premiat şefii între ei.

Apropo de şefi, cunosc un domn, Radu, care în cinci ani s-a îmbogăţit, apoi, în zece ani, a ajuns dintr-un simplu contabil, un mare expert într-un minister. Când era simplu contabil, lucra câte zece ore pe zi; după ce a ajuns în minister se plimbă tot timpul. L-am întâlnit în parc, la pescuit, la cinema, la meci… L-am întâlnit şi la o mănăstire din nordul Moldovei.

– Eşti în concediu?, l-am întrebat.

– Aş! O mică plimbare.

Mi-a spus pe unde a mai fost, ce locuri a vizitat… Cele mai multe în străinătate.

– În timpul serviciului? Când mai lucrezi?, m-am interesat.

– Păi!….Am lucrat!

– Când?

– Când am fost contabil şi am avut salariu mic.

– Şi acum?...

– Acum lucrez mai puțin și am bani mai mulți, pentru a-mi plăti datoriile și pentru bătrânețe.

– Ce datorii ai?

– Știi cât de scump e un post în care nu faci nimic, dar iei bani mulți? Am dat și mai am de dat bani. Când nu mai dau, trebuie să plec.

– De unde faci rost de bani?

– Din salarii, care-s destul de mari. Șolticării nu fac! Doamne ferește! Nu mi-e frică dacă bate cineva în ușă!

– Nici mie! Nici n-aș avea ce șolticării să fac!

Discuția cu vechea cunoștință m-a pus serios pe gânduri. Nu înțelegeam anumite referiri făcute de el, chiar dacă în final a spus răspicat că nu face șolticării. Eu, vorba lui, rămăsesem pe postul acela neînsemnat, cu bani puțini și muncă multă.

De la acea discuție au trecut multe zile. Într-o dimineață, pe la ora șapte și un sfert, când îmi încălțam pantofii să merg la slujbă, am auzit bătăi în ușă. „O fi femeia de serviciu. Vrea apă ca să spele pe jos”!, am gândit. Când am deschis ușa am crezut că leșin. În fața mea stăteau trei polițiști mascați și un civil.

Ce a urmat? Vă descriu telegrafic. Denunț. Cătușe. Poliție. Procuror. Mită. Arest. Proces. Rapid. Închisoare. Proces. Fapta nu există. Câștigat. Întors. Acasă. Pierdut. Serviciu. Prieteni. Colegi… Proces. CEDO. Strasbourg. Câștigat. Daune. 500.000 euro. Radu, fostul contabil, actualul expert ministerial, mi-a recomandat avocatul care m-a ajutat să câștig la CEDO. Nu a vrut să primească nici măcar o cafea pentru asta. Radu. „Suntem vechi prieteni!”, a spus el. În schimb avocatul, care a fost pe vremuri șef procuror peste mai mulți procurori, a cerut 10 la sută din suma câștigată!

Mi-am cumpărat o casă în oraș, o pensiune la munte, cu 20 de hectare de pășune, 5 hectare de livadă, 5 hectare cu legume și 20 hectare de pădure. Cresc vaci, porci, găini, cai de rasă… Am construit, în localitatea unde am pensiunea, un spital dotat cu cele mai performante aparate, am asfaltat drumul de la șoseaua națională

până la pensiune și spital… Vreau să mai fac un azil pentru bătrâni, un Centru de îngrijire pentru persoane cu dizabilități, o școală și o pârtie de schi și sanie.

Acum aștept să se întoarcă soția de la țară, ca să-i spun ultima noutate. Am aranjat cu o fostă colegă de-a ei, să facă luni un denunț la DNA, în care să spună că nevastă-mea, în urmă cu șase ani, i-a cerut bani pentru a o ajuta să promoveze în funcția de consilier. Ăia vin, o înhață, stă și ea, săraca, două-trei luni la răcoare, dar banii pe care-i vom câștiga la CEDO, daune, poate tot 500.000 de euro, vor fi îndeajuns pentru a realiza ce ne-am planificat. Mai mult decât atât: nu vom mai munci, ne vom plimba prin toată lumea, iar subsemnatul va putea să „radă" și câte un paharel de vin, extra, în fiecare zi, fără lecțiile de învățământ politico-financiar ale consoartei!

Talent de comerciant

În urmă cu doi ani i-am întrebat pe copii mei: cine sunt cei mai buni prieteni ai lor. Mi-au răspuns repede, amândoi odată: cățelul unchiului Dan. Unchiul Dan are un Pudel alb frumos. Atunci am realizat că celor mici le trebuie un câine. Înarmat cu răbdare, fără ştirea lor, am început să mă interesez, prin toate mijloacele, de un câine mic de statură, pe care să-l cumpăr, până la data de 1 iunie sau chiar atunci, dacă se poate. Prin mica publicitate, prieteni, internet, am primit relații despre mulți câini, pe unii i-am și văzut, dar niciunul nu mi-a plăcut.

Într-o zi, cred că era 27 mai, mergeam să mai văd un câine, iar lângă Policlinică m-am întâlnit cu Radu, o cunoștiință mai veche care, spre deosebire de mine, după revoluție a reușit să se îmbogățească binișor.

– Cu ce te mai lauzi?, l-am întrebat.

– Vin de la munte. Până-n august sper să termin pensiunea.

– Îți fabrici o pensiune?

– Pentru băiatul cel mare. Eu am o căbănuță. Îmi ajunge.

– Magazinul, barul, cum merg?

– Nici…, nici foarte-foarte! Dar eu sunt un comerciant versat!... Nu pierd niciodată! Așa am făcut averea pe care o am! Tu ce mai faci? Unde te plimbi?

– Să-ți spun, să nu-ți spun!..

– Spune!

– Merg să văd un câine. Dacă-mi place, îl cumpăr.

– Pentru tine?

– Pentru cei mici. Vor un animal lângă ei.

– Au dreptate. În urmă cu cinci ani și prâslea al meu a vrut câine, dar i-am cumpărat o maimuță.

– Maimuță?!

– Da, un macac japonez.

– Interesant!

– Constantine dragă, macacul meu este mai mult decât un animal de companie! E prietenos, jucăuș, vesel, cuminte… E o păpușă vie! Te trezește dimineața, te înveselește ziua, te mângâie cănd te culci!

– Frumos!

– Băiatul a plecat la facultate în străinătate și-mi spune la telefon că plânge în fiecare zi după macac. Săraca maimuță, după ce i-a plecat prietenul, acum suspină după un alt prieten sau prieteni… Tu ai doi băieți, nu?

– Da. Ce s-ar bucura!

– Cine?

– Și băieții și maimuța.

– Dacă vrei să mi-o dai, rămân recunoscător.

– Să mă mai gândesc…Și mai e ceva… Am dat atunci pe ea 1000 de euro.

– Cât?!

– Se vând și cu 2000 și cu 3000!

– Mulți!

– Mulți, dar merită. E o comoară! Am numeroși clienți… Stii ce mai face? Spală vasele, dă cu aspiratorul prin camere, șterge praful, curăță pantofii, îi dă cu cremă, aranjează hainele…

– M-am hotărât: o cumpăr! O vinzi cu o mie, da?

– S-o întreb pe nevastă-mea.

A doua zi l-am sunat să aflu dacă devin proprietarul maimuței.

– Nevastă-mea a zis că pierde un ajutor de la bucătărie… A

mai zis ceva de bani, că-s cam puțini…

– Mai dau 200 de euro!

– S-o întreb.

– Întreab-o!

– Acum e la serviciu. Eu sunt de partea ta, Constantine, dar trebuie să o prind într-o pasă bună.

După două zile, seara, pe la ora 20, l-am sunat iarăși.

– Ce noutăți ai, Radule?

– Când i-am spus că dai 1400 a fost de acord.

– Vorbisem de 1200!

– Dacă-i spuneam de 1200 nu era de acord! Sigur! Cum vrei. Dacă nu dai…o dau altcuiva.

– Bine. Când să vin să o iau?

– Ți-o aduc eu mâine seară.

– E foarte bine!

Pe 31 mai, seara, aproape de ora 21 a venit Radu cu macacul. L-a așezat lângă el pe fotoliu. Noi ne-am plasat în partea cealaltă, pe canapea. Minute în șir ne-am privit. Maimuța se uita cu interes la noi, noi - la ea.

– Ce nume are?, s-a interesat, Dănuț, feciorul meu mai mare.

– Spirt. E băiat. Acum e speriat, dar își intră în drepturi. Mâine. Sigur. Deocamdată lăsați-l în pace. Aduceți-i niște fructe și lăsați-le lângă el. Eu am plecat că-i târziu! Să nu-l speriați!

Radu a plecat, noi am rămas uitându-ne unii la alții. Nu știam ce să facem.

– Dacă e macac japonez înseamnă că nu știe românește!, a spus Tudor, băiatul mai mic.

– Eu cred, Tudore, că a învățat de la nenea Radu!

Tudor a încercat să vorbească cu macacul, să se apropie de el, dar maimuța l-a oprit cu sunete urâte, buze țuguiate și bătăi din picioare. La început ne-am speriat, apoi ne-am dat seama că-i era frică de noi. Dacă păstram distanța de doi metri până la el, stătea cuminte,

tolănit, picior peste picior (sau așa mi se părea mie) și avea o mutră comică. Pe la ora 10 i-am trimis pe cei mici la culcare. Nevastă-mea, după ce mi-a spus de vreo patru-cinci ori „ai luat țeapă!”, s-a dus la televizorul din dormitor. Eu am rămas de sacrificiu, adică să dorm în sufragerie, împreună cu noul „membru” al familiei. Am deschis televizorul. La știri. Spirt s-a manifestat foarte urât când a văzut imagini cu președintele țării, cu primul ministru, șefi de partide, parlamentari… În schimb a adoptat o mutră de „curios”, la imaginile din sport. Curios, la rându-mi, am căutat un canal cu animale și am dat peste unul cu șerpi. Macacul a început să țipe, să se agite, s-a repliat în spatele fotoliului și a început să arunce în televizor cu toate cele găsite pe fotoliu și măsuța de alături. Când a aruncat cu pernuțe, calendar, șervețele de hârtie, n-a fost bai. Problemele au apărut când a aruncat cu lumânarea aromată și ceasul meu de mână! Pe televizor a apărut o pată mare albă, de la lumânare, iar pe perete, unde s-a izbit ceasul meu mecanic, de firmă, s-a imprimat ultima oră, înainte de a se strica. Am închis televizorul, am stins lumina principală și am aprins lumina de noapte. Macacul s-a liniștit. În fotoliu. Iarăși picior peste picior, iarăși mutra aia hazlie. Am încercat să adorm. Ți-ai găsit! Când a văzut că închid ochii, Spirt a început prospectarea casei. M-am luat după el, pentru că nu știam ce vrea să facă! În primul dormitor dormeau copii. A deschis puțin ușa, a ascultat vreme de zece secunde, apoi a închis ușa. A deschis ușa celui de-al doilea dormitor, a ascultat timp de trei secunde, apoi a închis rapid. La baie a zăbovit mai mult. Trăgea apa la WC, aștepta să se umple bazinul, perioadă în care se uita la mine, fix, iar trăgea apa, și iar… A tras apa de vreo cincisprezece ori! Apoi a mers la bucătărie unde, mai întâi a băut o gură de apă. După aceea a făcut un adevărat teatru fără cuvinte. Deschidea apa, închidea apa. Deschidea sertare, le închidea. Scotea oale, le băga înapoi. Scotea linguri, le băga înapoi în sertar. Făcea teatrul acesta uitându-se la mine cu un zâmbet parcă șmecheresc! Spre dimineață a trecut la furajare, adică a mâncat tot

ce a găsit comestibil în bucătărie, în camară, în frigider! De doarmit, nici gând!.. Și dacă n-a dormit macacul, n-am dormit nici eu!

Asta a făcut Spirt în prima noapte. Și în a doua…Și în a zecea! Și!... Din cauza lui ajunsesem să nu mai dorm, să am probleme cu inima, să mă cert cu nevastă-mea, să mă cert cu cei mici! Copiii au insistat să se împrietenească cu macacul, dar acesta îi trata cu ghiulele fel de fel, țipa, sărea ca un copil obrazic sau se urca pe draperii! Deseori i-am văzut pe cei mici cu lacrimi în ochi. Am încercat să iau legătura cu Radu, să-l întreb cum să fac, ce să fac, dar nu mi-a răspuns la telefon. Am sunat la ușă. N-a deschis. L-am întâlnit abia după patru luni! Pe o terasă.

– Ce fac, domnule, cu macacul acela, pe care l-ai lăudat atât de mult?!, l-am întrebat supărat.

– Faci ce vrei!

– Adică?

– Adică e al tău și faci ce vrei cu el!

– Am înțeles!.... Voiam să-ți spun că nu-i acceptă pe cei mici, nu-i prietenos, nu-i jucăuș, nu-i cuminte, nu te înveselește, nu te mângâie, nu te ajută, e gălăgios!... Nu-i o păpușă, Radule! E un monstru! Sufăr cu capul și cu inima, din cauza lui!

– Constantine dragă, la toate problemele astea, te rog să mai adaugă una!

– Care?

– Dacă spui tuturor ce mi-ai spus mie acum, nu mai vinzi, niciodată, macacul acela! Peste câțiva ani copiii tăi vor pleca de lângă tine. Departe. Vor avea viața lor. Spirt, care poate trăi și 30 de ani, s-ar putea să rămână proprietarul apartamentului! Asta e! N-ai stofă de comerciant, de aceea ești sărac!

Robotul

Sunt un inventator celebru. Am luat multe premii internaționale, mi-am făcut prieteni în toată lumea. Matsuo, un japonez și John, un american, sunt cei mai apropiați sufletului meu.

În urmă cu cinci ani, la Bruxelles am avut o discuție în trei.

– Matsuo, tu ești cel mai mare inventator în domeniul roboților. Spune-mi, se poate construi un anumit tip de robot?, l-am întrebat.

– Ce anume?

– Voi, în Japonia, aveți corupție? Aveți oameni care fură de la stat, de exemplu?

– Avem!

– Oho! Avem mulți și în SUA!, a spus John.

– Și în Romania sunt mulți! Putem face un robot care să-i prindă pe cei care dau mită, iau mită sau fură de la stat? Să ne spună și suma care trebuie recuperată?

– Dacă mă ajutați și voi la realizare și programare, se poate.

În urmă cu cinci ani am început munca. Greul l-a dus Matsui, dar și noi am muncit, l-am ajutat cât și cum am putut. Anul acesta, prim martie, l-am terminat. Robotul, botezat „Justițiarul", a fost testat câteva luni cu sute de dosare, rezolvate, ale poliției din Japonia. Și noi, și polițiștii, am fost entuziasmați de rezultate.

A urmat munca oficială a „Justițiarului". L-am conectat la dosarele în care magistrații bănuiau că sunt fapte de corupție și furt în Japonia și am apăsat tasta „Verifică". După o zi, tasta, care tot

timpul a avut culoarea roșie, s-a colorat în verde, ceea ce înseamnă că acțiunea de „verificare” s-a terminat. Am apăsat tasta „Rezultate”. Surpriză: la nivel național „Justițiarul” a găsit 57 de cazuri de corupție și furt. Suma pe care un număr de oameni de afaceri, guvernanți și politicieni, trebuia să o restituie la stat era destul de mare.

În SUA, tot după o zi, când am apăsat pe „Rezultate” am descoperit un număr de 167 de cazuri de corupție și furt. Corupții și corupătorii erau oameni de afaceri, guvernanți, politicieni, ziariști, magistrați… Suma pe care trebuia să o restituie aceștia era foarte mare.

În Romania, cei din vârf ne pasau de la unii la alții. Nimeni nu voia un robot detector de matrapazlâcuri pe capul lui! Până la urmă, după ce le-am explicat de „n” ori ce am făcut în Japonia și SUA, ne-au lasat să cuplăm „Justițiarul” la dosare. Erau de zece ori mai multe dosare decât în America!

După o zi, când ne-am dus să verificăm „Rezultate”, am constatat că „Justițiarul”dispăruse. Nimeni nu știa nimic! Și nu l-am mai găsit!!..

Tunsoarea

În urmă cu doi ani m-am tuns la un „The Barber, Hairstylist, Deluxe”, de pe strada „Luminilor”. Nu știu ce înseamnă aceste cuvinte scrise cu litere mari pe firma de la intrare. Știu doar, că m-a tuns prost. Când i-am spus tânărului cu barbă, care ocupa postul de frizer, că nu-mi place cum a ieșit tunsoarea, mi-a vorbit urât. Pentru retușări am apelat la Dorin, un vechi amic, frizer adevărat, care a practicat această meserie între anii 1965 - 2015. Asta da, înseamnă experiență!

Despre acel frizer, barber, hairstylist, deluxe, am auzit mai multe vorbe rele, ca să nu folosesc un cuvânt mai urât, așa încât, înainte de 1 Mai m-am gândit să mă tund tot la el.

Era seara, pe la orele 18 când, însoțit de un băiat, am mers să-mi aranjez frizura.

Era coadă! Mulți tineri: care purtau barbă, ori cioc, ori mustață, și foarte puțin păr pe cap. Eu eram singurul cu mult păr pe cap și fără barbă, cioc, mustață!..

I-am explicat cum să mă tundă. Să-mi ia puțin de deasupra urechilor, în rest, să rămână cum este, adică mare, și-n față, și-n spate.

– Dumneata ești cu părul mare, cu moda aia înapoiată! Am văzut în poze că așa se purta în urmă cu 50 de ani!, mi-a spus.

– Da?! Dacă-i așa înseamnă că dumneata ești și mai înapoiat! Am văzut în picturi că barbă la fel ca a dumitale se purta în urmă cu 500 de ani!, i-am spus supărat.

– Părul tuns scurt este la modă!

– Astăzi!...

– Nu, astăzi. De exemplu, eu port păr tuns foarte scurt de zece ani!

– Află, tinere domn, că eu port părul lung de 40 de ani! Hai să lăsăm astea!

– La mine vin cei care se tund după moda de astăzi!

– Am înțeles! Data viitoare voi merge la cei care tund după moda de ieri! Îmi dai o adresă?

– Nu știu!

– Mulțumesc pentru sinceritate! Voi căuta.

După câteva minute a terminat de tăiat păr din capul meu. Am răsuflat ușurat. M-am privit în oglindă și mi s-a părut că este destul de bine.

– Mulțumesc, tinere domn!, i-am spus. A ieșit destul de bine! Eu merg la librărie. Ocupă-te de băiat! Tunde-l cum vrea el!

– OK!, a zis frizerul. Lasă-l pe mâna mea! Mă pricep!

– Vreau ca Messi sau Ronaldo!, a strigat micuțul.

Hairstylistul l-a tuns pe băiat așa cum a dorit, apoi a aranjat alte frizuri, alte bărbi. Puștiul a vrut să iasă din frizerie, dar nu i s-a dat voie. Frizerul l-a oprit ostatic, până mă întorc să plătesc tunsorile. S-a făcut ora 20.

– Unde-i taică-tu, că a plecat și nu mai vine!?, l-a întrebat frizerul pe băiat.

– La Londra!

– Ce zici?!

– Că este la Londra! De șase ani.

– Da?! Și atunci: cine este tipul cu care ai venit?

– Nu știu! Eu mă jucam în parcarea de la biserică. El a spus că vine să se tundă gratis, și m-a întrebat dacă nu vreau să mă tund și eu, tot gratis. Să mă tund frumos, la modă, cum sunt tunși marii fotbaliști de la Real sau Barcelona! Bucuros, i-am spus că da și l-am urmat!

La o săptămână după această întâmplare, m-am întâlnit cu

băiatul tuns a la Messi, în fața unui supermarket. Am vorbit și am râs, mai ales eu!

– Râzi, nene, râzi, dar dacă te prinde frizerul ăla supărat, în două minute te tunde la modă! Îți face și periuță galbenă!!, a râs puștiul.

Biletele de la Techirghiol

În urmă cu mulți ani am pierdut două bilete într-o stațiune de tratament, din cauza lipsei de comunicare între mine și nevastă-mea. A urmat apoi, o perioadă în care am mers la munci la țară sau undeva, pe aproape, la munte.

După o pauză mare, în urmă cu doi ani am făcut cereri, la Casa Județeană de Pensii, pentru bilete la Techirghiol. Pe mine mă supără un genunchi, pe nevastă-mea, spatele. Reumatism. Ș-apoi, acolo, în afară de lac, nămol, ai și marea, la un kilometru. Nu am reușit să luăm bilete. Anul trecut am făcut alte cereri, tot pentru Techirghiol. Nu ni s-au aprobat bilete. Până-n luna mai.

Pe la începutul lunii mai eram la sora mea, care-și serba ziua, și am cunoscut-o pe doamna Paraschiva, o vecină de-a ei. Din vorbă în vorbă am aflat că aceasta lucrează la Pensii. Am abordat-o.

– Să știți că sunt din ce în ce mai multe cereri, și din ce în ce mai puține bilete!, mi-a spus doamna.

– Am înțeles! Ce se întâmplă când renunță cineva?

– Biletu-i revine următorului. Sau dumneavoastră, dacă sunteți pe fază! Ca să nu spun vorba aceea!

– E bine! Am înțeles! Cel care renunță, la ce birou vă găsește ca să spună: Eu renunț! Dumnezeu să-l aibă în pază pe cel care merge!

– La biroul 4. Dar de ce spuneți vorbele alea cu Dumnezeu și paza?!

– Sunt din Apostolul Pavel!, am mințit eu. Și înseamnă că eu

sunt beneficiarul!

– Dacă avem o gaură, dacă renunță cineva, vă anunțăm, prin sora!.. Vă promit! Stați liniștit!

După o săptămână s-au afișat biletele cu plecarea în partea a doua a lunii mai. Nici un nume cunoscut! Am sunat căteva numere. N-au răspuns. În luna iunie s-a afișat următoarea serie. Pe listă am văzut un nume cunoscut: Visarion Pantelimonescu, un tip ciudat, cu care demonstrasem pe stradă, cu câțiva ani în urmă, pentru sănătatea alimentelor și schimbarea unui prim ministru. L-am sunat.

– Visarioane, ce faci? Ce noutăți mai ai?

– Nu am!

– Eu am fost la Dorna, la un simpozion despre aerul curat. Am fost la Cluj, unde am demonstrat pentru oprirea tăierilor pădurilor… Am vrut să demonstrăm la Techirghiol, pentru oprirea activității stațiunii…

– De ce??!

– Radiații gama foarte afurisite! Mai pe românește spus: apa și nămolul sunt iradiate!

– De unde?!...

– Nimeni nu vrea să spună, dar cred că-i treaba rușilor!

– Ce fac organele competente?!

– Tac! Pentru bani!.. Oamenii merg, fac băi de nămol, și-și semnează, cu ocazia asta, sentința la moarte!

– Doamne!..

– Treaba rămâne între noi, Visarioane, pentru că cei din guvern - tac, cei din opoziție – tac, sindicatele – tac... Pentru bani!

– Mă crezi, Constantine? Am aprobare pentru a merge în stațiunea Techirghiol!

– Și eu am avut, în urmă cu o lună, dar am renunțat. N-am spus de ce. N-am spus de radiații, de grozăviile pe care le produce… Le-am spus doar atât: nu mai merg!

– Nu mai merg nici eu! Mâine la prima oră îi anunt!

– Foarte bine! Mergi la Pensii, la doamna Paraschiva, biroul 4, îi spui că renunți și-i urezi celui care merge, să fie păzit de Dumnezeu!

A doua zi am stat cuminte primele ore apoi, pe la 10, am mers la Pensii. Împreună cu nevastă-mea. Acolo…hram! Norocul meu că am părul creț. În fața treptelor de la intrare în instituție se plasaseră vreo cincizeci de oameni guralivi, cu pancarte mari din cartoane. Strigau: „Vrem adevărul despre Techighiol!", „Ministrul sănătății să meargă după gratii!", „Jos guvernul care ne omoară!"… Pe pancarte erau scrise aceleași cerințe. Printre cei mai guralivi era și Visarion. Ca să intrăm, trebuia să trecem pe lângă el. I-am spus soției: „Pe tine nu te cunoaște, dar pe mine sigur mă oprește Visarion pentru manifestație. Tu mergi la ghișeu și rezolvă treaba. Poftim buletinul meu!". Soția a trecut pe lângă manifestanți și a intrat în instituție.

– Ai venit și tu! Foarte bine!, a spus Visarion.

– Se poate!.. Trebuie să fiu lângă clasa muritoare!

– Atenție!, a strigat Visarion, ca să audă toți manifestanții. Acum scandăm lozinca: „Techirghiol minunat / Răii te-au sacrificat!". Hai, toată lumea! Cu putere!

La vreo zece metri de manifestanți am zărit o cunoștință și m-am dus la ea, numai ca să scap de scandări. Am vorbit despre copii, nepoți, sănătate… Dacă era nevoie vorbeam și despre piramidele egiptene, numai să nu stau lângă manifestanți. După aproape jumătate de oră, a ieșit nevastă-mea de la Pensii.

– Rezolvat?, am întrebat-o.

– Nu! Situația stațiunii Techirghiol este cât se poate de urâtă!

– Ce vrei să spui?!

– Știrile despre apa iradiată, nămolul iradiat, demonstrațiile de la noi, au ajuns la ziare, televiziuni, dar și la Ministerul sănătății. Ministrul a vrut să trimită o comisie la fața locului, să verifice, dar opoziția s-a opus și a cerut o comisie neutră de la Consiliul European!

– Lasă Comisia! Unde-s biletele??

– Până nu eliberează o comisie străină, o hârtie, din care să

rezulte că apa și nămolul de la Techirghiol nu sunt periculoase pentru sănătate, nu se mai dau bilete pentru tratament în stațiune! Asta s-a hotărât la minister, în urmă cu un sfert de oră!

Când am auzit unde s-a ajuns de la două bilete pentru tratament, am început să râd în hohote. Râdeam cu lacrimi și nu mă mai opream Cei din jur au întrebat-o pe nevastă-mea dacă n-am nevoie de salvare. Atunci m-am oprit. Nu de altceva, dar în loc de stațiune, pot ajunge într-un spital de nebuni!!

Aventurile lui Ticu… continuă

Despre Ticu, prietenul meu distrat, dar cu inimă de aur, am scris în mai multe schițe. E o comoară. Anul acesta, de 8 Martie, și-a invitat soția la restaurant. Vorba lui: o dată pe an e Ziua Femeii!

– De ce m-ai invitat la restaurant și nu la o cofetărie?!, l-a întrebat consoarta.

– La cofetărie te invitam dacă aveai diabet!

– Poftim?!

– Chiar dacă nu bei, te-am invitat la restaurant să facem niște poze și să le punem pe internet!

A venit opătara. Fără să se uite la meniul zilei, Ticu s-a gândit să comande ceva de mâncare. Ceva mai deosebit.

– Ai picioare de broască?

– Nu, domnule! Merg așa din cauza unei bătături!

– Mii de scuze, domnișoară! Eu voiam!..

– Vreți să comandați ceva?

– Dacă picioare nu!.. Serviți mormoloci, în acest local?

– Servim pe oricine, domnule! Trebuie, numai, să așteptați, pentru că este 8 Martie și localu-i aglomerat. Ceva de băut?

– Câte o cafea.

– Sau ceai!, a spus nevastă-sa, dar ospătara plecase deja de lângă ei.

În restaurant era o atmosferă veselă. Mulți clienți, multe voci. Dar, muzica hip-hop, dată tare, strica conversațiile. Trebuia să țipi,

ca sa te auzi cu ceilalți. A venit ospătara cu ceștile.

– Cafea sau ceai?, a intrebat-o Dina, soția lui Ticu.

– Gustați!

– Are gust de cărămidă arsă!

– Înseamnă că-i cafea!

Ospătara și-a văzut de treabă, Dina s-a luat de Ticu.

– De ce m-ai adus la cârciumă?

– Din…

– Dragostea ta este adevărată sau mă iubești din interes?

– Ce să-ți spun!... Probabil este adevărată, pentru că nu mă mai interesezi de mult!

– Tu vorbești? Tu care ai făcut ce-ai vrut în viață?

– Dragă, să știi că n-am cunoscut, încă, bărbat căsătorit, să facă ce vrea el! Hai, să-ți spun un banc pe care l-am auzit astăzi. Cică, un mare spion chinez a mers la președintele României și i-a spus: „Domnule, m-am uitat și eu pe la Deveselu și știu cum să vă scap de bârfa rusească. Vă scap, dacă ne lăsați, pe noi, chinezii, să vă facem autostrăzi!" Sigur! Vă lăsăm! Ce faci, cum procedezi?, a întrebat, curios, șeful țării. "Scriu pe o tablă mare, deasupra Deveselului: Made in China!" N-ai râs! Să-ți mai spun unul. Cel de Sus vorbește cu Talpa Iadului. „Ce noutăți mai ai?" „Bune. Am un inventator care construiește autostrăzi, parcuri, poduri, terenuri de joacă pentru copii…" „Durabile, sau din alea care se strică a doua zi?" „Durabile". „Înseamnă că-i pentru rai, e omul meu. Trebuie să mi-l dai!" Nu ți-l dau!"„Trimit specialiștii în drept să te dea în judecată!" „Care specialiști? Că specialiștii sunt la mine!" Ți-au plăcut?

– Cafea sau ceai am băut, poze pe facebook am pus, putem merge acasă!

– Dragă, ai vorbit ca o pensionară sau ca un bărbat fără nevastă!

– Ce vrei să spui?! Nu știu cum este viața unui bărbat fără nevastă!

– Îți spun eu. Este mult mai ieftină!

S-au îmbrăcat pentru a pleca acasă. A venit ospătara cu nota de plată.

– Cam fără valoare cafeaua!..., a comentat Ticu.

– Nu cred!, a zâmbit domnișoara. Aveți aici nota! Vă costă 16 lei!

Când au ajuns acasă Dina izbucni furioasă:

– Ticule, în seara aceasta nu te-ai uitat deloc la mine, nici în restaurant, nici pe drum! Ai aruncat priviri galeșe tuturor fetișcanelor, iar mie nu mi-ai dat nicio atenție!

– N-ar fi fost frumos, dragă!

– De ce?!

– Tu ești măritată!

Ticu s-a privatizat

Cu chiu cu vai, dar a reușit! Să facă o Pensiune la munte. În primul rând datorită soției sale, care a avut, pe vremuri, familie bogată. Inaugurarea a fost pe data de 15 august. Sigur, au fost invitați și membrii familiei mele. Prieteni vechi. Când am ajuns, pe data de 15, la ora 8, Ticu mi-a trasat sarcini.

– Constantine, ține, te rog, programul acesta! Tu te vei ocupa de: „Meci de fotbal ciobani-turiști”, „Culegere de ciuperci de pădure, în aer liber”, „Vânarea iepurilor preferați pentru masă!”. Amice, pentru perioada cât stai la mine, nu plătești deloc! Dar să iasă strună activitățile scrise pe hârtie! Altfel, dau faliment!

– Nu mă prind! Eu sunt acum, un simplu turist! Obișnuit! Prieten! Care a venit să inhaleze aer curat și să facă mișcare!

– Dacă-mi ești prieten, atunci, la ora 10, te ocupi de„Culegere de ciuperci în aer liber!”

– Ai ciuperci și în alt aer?

– Așa au scris niște ziariști pe care i-am plătit binișor!.. Mergi cu turiștii doritori acolo, în pădurea din față. Cică sunt hulubițe și hribi.

– Câte persoane ai acum cazate în pensiune?

– Zece. Dar mâine, la prânz, vor fi 35!

– 35!?

– Vor veni fotbaliștii de la CFW pentru o masă la stână.

– De la CFW?! Ești mare! Ai și stână?

– Nu am eu. Are Gelu, o bună cunoștință, care a fost pe vremuri

fotbalist la Rapid, dacă nu mă înșel.

La ora 10, îmbrăcat sport, am ieșit în fața Pensiunii, pentru acțiunea „Culegere bureți”. Am luat o cafea mare și m-am așezat pe scaunul de la un balansoar.

– Unde sunt ciupercile, despre care se scrie aici?, m-a întrebat o domnișoară, sau doamnă, care sorbea cafeluta printre fumuri de țigară. Asta se întâmpla pe la ora 11.30.

– În pădurea aia, de acolo!, i-am arătat eu.

– Până acolo sunt cel puțin doi kilometri!

– Adevărat!

– Noi ne înscriem la concursul de cules!, a spus o doamnă în vârstă care, împeună cu soțul ei, asistau la discuție.

– Nu-i concurs! O mică excursie în pădure, aer curat, ciuperci. Cine vrea.

– Ne încălțăm cu papucii sport și mergem!

– Nu vă mai încălțați, doamnă!, a intervenit Ticu. E ora 12. Până ajungeți la pădure, până culegeți, până vă intoarceți…Durează, cel puțin, trei ore! Țin să vă informez că la ora 13 se servește masa de prânz.

– Și cu acțiunea „bureții”, cum rămâne?

– După masă.

După masă, țineam o mică ședință cu cei doi amatori de bureți, când a venit Ticu, cu o pușcă de vânătoare în mâna. Alături de el se aflau cinci-șase turiști maturi și câțiva copilași.

– Întâi e acțiunea cu iepurii și după aceea plecați la pădure!, ne-a spus.

Am mers cu toții în spatele cabanei. Acolo, după ce mi-a dat mie pușca, a deschis trei cuști mari, din care au ieșit, am numărat, 16 iepuri de casă, de toate culorile, toate rasele, între 3-5 kilograme fiecare. Toți blânzi și frumoși, să-i mănânci, nu altceva! Vorba românească.

– Cine face prima propunere?, a întrebat Ticu.

– Ce propunere?

– Iepurele care vreți să fie împușcat.

– Doamne ferește!, a izbucnit o doamnă. Uitați-vă ce frumoși sunt! Nu-i păcat să-i omorâm?!

– Adevărat!, au mai spus câțiva.

S-a supus la vot propunerea să nu fie împușcat niciun iepure și a fost votată în unanimitate, chiar dacă, la început doi bărbați ar fi dorit o mâncărică rece de iepuraș.

– Dacă n-ați vrut iepure, atunci veți mânca bureți! După Constantin, înainte marș, la pădure!, a spus Ticu zâmbind.

Am cules opt kilograme de ciuperci, dar sănătoase, adică bune de mâncat, numai două.

– De ce nu pot mânca ciupercile astea?, m-a întrebat o doamnă în vârstă, care adunase numai bureți nebuni.

– Ba da, le puteți mânca. O singură dată!

– Și ce! Scap de griji!

– Scapă și alții! Nora dumneavoastră deja zâmbește!

Înainte de culcare, la un pahar cu vin, l-am întrebat pe Ticu:

– Aveai de gând să împuști iepuri?!

– Nici nu am avut gloanțe în pușcă!

A doua zi, pe la ora 11, a venit autocarul cu fotbaliști. Am urcat și noi, cei de la Pensiune, în mașini și ne-am deplasat cu toții la stână. Aceasta se afla într-un loc pitoresc, pe o vale cu multă iarbă, colorată în verde crud, iar în jur, munți înalți, frumoși, sălbatici . Dar ce m-a făcut să râd a fost faptul că la sută de metri de stână era amenajat un teren de fotbal!

Fotbaliștii au râs si mai tare. Si au spus multe glume la adresa ciobanilor.

– Nu vreți să faceți o mică echipă, să jucați fotbal cu ciobanii?, i-a întrebat Ticu. Baciul spune că va da câte 5 kilograme de caș fiecărui fotbalist care va juca.

– Dacă ne dă voie mister!..., a spus un brunețel cu barbă.

– Vă dau voie. Până la ora 18 sunteți liberi…

– Vrem să gustăm întâi cașul, să vedem dacă merită să ne deranjăm! Dar nu văd echipa ciobanilor!

– E sus, la oi. Dacă baciul fluieră, în cinci minute se pregătesc și coboară.

Fotbaliștii au gustat cașul și le-a plăcut, mult. Jocul de fotbal va avea loc. Baciul a fluierat de trei ori. Un semnal. După zece minute au coborât 11 jucători echipați ca la carte, în culorile roșu și albastru, care aminteau de Steaua anilor de glorie. Fotbaliștii de la CFW au făcut ochii mari și s-au întrebat, sigur: ce stână-i asta, cu teren de fotbal, cu echipament de Liga 1, cu ciobani mulți si tineri!? Când spun tineri mă gândesc la 35-45 de ani?!

A început meciul. Antrenorul lor, Ticu și eu, am fost arbitri. De mult n-am văzut așa ceva! Ciobanii jucau mult mai elaborat, mai combinativ decât fotbaliștii profesioniști! Era, cred, prin minutul 10 de joc, când au și înscris, în urma unui șut plasat, de la 16 metri! Asta i-a supărat tare pe cei de la CFW! Au început să înjure, să intre tare, să faulteze grosolan. Numărul 5, din echipa fotbaliștilor, a intrat atât de tare la numărul 11, din echipa ciobanilor, de-am zis că-l trimite direct la morgă!

– Ciobanule!,s-a răstit o doamnă din pensiunea noastră, la fotbalistul cu numărul 5.

– Cioban sunt eu, doamnă! Acela cică-i fotbalist!, a spus, zâmbind, numărul 11, care se îndrepta șchiopătând spre marginea terenului.

La începutul celei de-a doua reprize ciobanii au mai dat un gol! Meciul s-a îndârjit și mai tare. Nu mai jucau fotbal, se cotonogeau! În partea unde eram eu arbitru de tusă, ieșeau jucătorii de la CFW, care se accidentau, în partea lui Ticu, ieșeau ciobanii. Când pe teren rămăseseră 8 la 8, arbitrul de centru a întrerupt meciul și comentând urât, i-a dus pe fotbaliști la masa pregătită de baci. Apoi au luat 4 cași mari, au urcat în autocar și au plecat bodogănind.

În acea seară, pe la ora 21, am stat cu Ticu la o bere, în fața cabanei.

– Mă tot gândesc!… Ce stână-i aia, cu teren de fotbal, cu echipament modern și cu atâția ciobani care joacă fotbal!?... Ce chestie: au bătut o echipă de liga 1!

– Îți dezvălui un secret!, mi-a spus Ticu. Proprietarul stânii este Gelu, un fost mare fotbalist. El are mulți prieteni, foști colegi de echipă, foști adversari, dar cu care s-a împăcat. Foștii fotbaliști din Liga 1 si 2 vin la stână acum, în august, și fac excursii, prind pește, beau o bere, dar se și antrenează împreună, jucând fotbal așa cum jucau la vremea lor. Iar când prind o echipă, o bat de-i sar fulgii!

Pe la 21.30, când soarele trecut după munți anunța sosirea nopții, a venit o mașină cu două doamne și o fetiță de 14-15 ani.

– Cât costă, pe noapte, o cameră cu două paturi?, a întrebat doamna mai în vârstă.

– O sută de lei, doamnă.

– Ne dați una?

– Nu mai avem!

– Și e deja seara!... Oare unde putem găsi?..

– Ar mai fi o variantă, doamnă! Vă dau o cameră fără… și vă faceți singure patul!

– E perfect! Ne pricepem!, a spus doamna bucuroasă.

– Mă bucur. Vă aduc acum, din magazie: scânduri, ciocan, fierăstrău…

– Poftim?!

– Și câteva cuie, că atâtea mai sunt!

Acesta-i Ticu! Mă întreb de multe ori cum de suntem prieteni de 40 de ani! Și am ajuns la concluzia că și mie îmi lipsesc câteva doage!

Un magazin deosebit

La sfârșitul lunii august am primit un telefon de la Relu, un amic.

– Costică, ai fost la noul magazin, din centru, de pe strada România, la 50 de metri de Palatul Tineretului?

– Nu. Ce magazin?

– Cu de toate. Mare. Magazinul se cheamă „Pentru buzunarul tău". Hai să-l vizităm!

– Bine. Ne întâlnim peste 30 de minute, la intrare.

După 30 de minute, când a ajuns Relu, eu citeam pentru a doua oară instrucțiunile de la intrare.

– Să intrăm!, a spus Relu.

– Intrăm, după ce ne documentăm. Uite ce scrie: „Acesta este un magazin în spirit românesc. De aceea, vor intra, o singură dată, numai cei care au buletin de identitate. La intrare este introdus în calculator codul numeric personal, pentru a nu intra și a doua oară. Magazinul are parter și patru etaje, cu mărfuri identice la fiecare nivel. Diferite sunt numai prețurile. La un nivel veți găsi niște prețuri, la alt nivel, alte prețuri. Fiecare etaj poate fi vizitat o singură dată. Cu cât urci, prețurile scad!" Să intrăm!

După ce un salariat al magazinului a trecut codul numeric în calculator, am început vizita. De la parter. Erau mii de oameni! Ne călcam în picioare! În buzunar aveam 2000 de lei. Suficienți. Rar mi-a fost dat să văd un magazin atât de frumos și cu atât de multe

articole. De la produse alimentare, până la motociclete! Dacă nu ar fi fost numerotate aleile, așa cum sunt străzile afară, ne-am fi pierdut. Nevastă-mea mi-a dat de grijă să mă uit la produsele alimentare, eu voiam să ochesc un televizor mai acătări. M-am uitat la prețuri: la salamul de Sibiu, pastrama de oaie, ghiudem, cașcaval, telemea, unt, ouă… prețurile erau ca și în celelalte magazine alimentare. Televizorul, marca favorită, diagonala preferată, 1800 de lei.

– Ce facem?, l-am întrebat pe Relu.

– Mai întrebi?! Urcăm la prețuri mai mici!

La etajul întâi toate prețurile erau cu 20% mai mici!

– Frumos!, a spus Relu. Urcăm la prețuri și mai mici!

La etajul al doilea, toate prețurile erau cu 50% mai mici decât cele normale!

– Omule, așa magazin mai zic și eu!, a comentat Relu.

– Ce facem?

– Urcăm la prețuri și mai mici!

Am urcat la etajul trei. Reducerile de prețuri erau de 80%!

– Doamne, magazinul acesta e cea mai mare realizare, de la revoluție și până acum!, a spus Relu. Dacă aș mai avea câteva mii de lei, aș merge acasă cu tirul, că portbagajul la mașină e prea mic!, a spus Relu.

– Mi se pare că visez!

– E cel mai frumos vis!

– Ce facem?!, l-am întrebat. Ne oprim? Cumpărăm?

– Facem ceea ce trebuie să facem?! Urcăm la prețuri și mai mici!

La etajul al patrulea, adică ultimul, nu era nimic, adică niciun produs! La întrare în marea hală, în care se puteau amenaja, ușor, două terenuri de fotbal, se aflau două calculatoare, două camere de luat vederi și un ecran mare pe care scria: „Reduceri mai mari de 80% n-am făcut niciodată! Noi, românii, vrem să luăm, întotdeauna, degeaba! Mulțumim pentru vizită!”

Seara, acasă, am hotărât ca în ziua viitoare să meargă soția și

am făcut o listă cu ce să cumpere, de la etajul al treilea. Iar eu să o aștept cu mașina, afară, la 30 de metri de magazin.

Apoi am deschis televizorul și am auzit următoarea știre: „Astăzi, în orașul S., la ora 8 dimineața, s-a deschis un nou supermarket care, în această seară a fost închis de tot! Motivul? Nu s-a făcut nicio vânzare!”

La spitalul de nebuni

Când am aflat că Pavel, o veche cunoștință și un bun umorist, a ajuns la un spital neuro, am rămas lampă. Întâi l-a părăsit soția, apoi a avut niște probleme cu banii, cu casa, cu banca... Toate, adunate, i-au zdruncinat puternic mintea și a ajuns la spital. L-am rugat pe Vasea, un amic cu multe cunoștințe, să facă în așa fel încât să-l pot vizita pe Pavel. Mi-a zis că da, se poate, bolnavii fiind inofensivi.

La poartă ne-a întâmpinat un domn îmbrăcat într-un fel de uniformă militară, care s-a uitat la buletine, apoi ne-a deschis poarta. Când am intrat în incinta spitalului, eu aveam pielea de găină, adică îmi era frică. Vasea, în schimb, parcă ar fi fost de-al casei. Era vesel, numai nu fluiera.

Am trecut pe lângă doi pacienți. Unul târâia după el o ușă de carton, celălalt mergea cu un bec în mână.

– Ce faci cu ușa aia?, l-a întrebat Vasea.

– Ne plimbăm până se face întuneric. După aceea ne încuiem înăuntru…

– Și aprind becul!, a completat celălalt.

Am râs cu poftă, dar am întors capul să nu mă vadă bolnavul. După câțiva pași am întâlnit un grup de vreo 20 de nebuni care spuneau glume și râdeau ca apucații. Unul a venit cu o idee:

– Gata! Acum fiecare să fie mașină!

Au început să facă din gură așa cum fac motorele. Accelerau, dădeau din picioare, roteau mâinele…

– Ce mașină ești?, l-am întrebat pe cel mai apropiat de mine.

– BMW!

„Eu sunt Logan!”, „Eu sunt Ford!”, „Eu sunt Audi!”, „Eu sunt Toyota!”, „Eu sunt Fiat!”… au strigat ceilalți. Unul, însă, era tăcut și-i privea pe ceilalți.

– Tu nu ești mașină?, l-am întrebat.

– Nu! Și mi-a făcut semn să tac.

– S-a-ntâmplat ceva?!

– Eu sunt mecanicul și ascult toate motoarele. Dacă vreunul este defect, trebuie să-l repar!

– Băieți!, a strigat un nebun. Gata cu mașinile! Hai să ne jucăm de-a politicienii. Își alege fiecare câte un politician sau partid și câștigă cel care face promisiunile cele mai frumoase!

I-am lăsat pe nebuni cu promisiunile lor și ne-am îndreptat spre biroul de evidență. Am aflat că Pavel este la salonul numărul 33. L-am găsit singur, citind o carte. Ne-am îmbrățișat, chiar dacă mi-e frică de nebuni. Vasea s-a scuzat și a plecat să se întâlnească cu cineva.

– Ce faci, Pavele?!

– Aici nu-s Pavel, ci Napoleon, de doi ani!, a zâmbit el.

– Cum zici tu!, am spus simțind că-mi vin lacrimi.

– Să nu plângi, Constantine! Sincer, o duc foarte bine!

– Cum zici tu!

– Și fecioru-meu a plâns când a auzit că am ajuns aici, iar acum se laudă...

– E de laudă?!

– Sigur! N-au toți norocul meu și al celorlalți 400 care sunt pacienți aici.

– De ce ești norocos??

– Am scăpat de înjurăturile din trafic, de cuvintele urâte din piețe sau de la serviciu. Am scăpat de lăudăroși, de proști, de șmecheri, de profitori. Nu mă mai interesează cât de deștept este președintele sau primul ministru! Ce șolticării fac politicienii din stânga și cei din

dreapta. Dacă au case, iazuri, sate sau orașe furate. Dacă fac spitale, școli sau autostrăzi. Am venit aici ca să nu înnebunesc, ca să rămân cu mintea limpede, să pot zâmbi când vreau.

– Nu ești, cum se spune?!..

– Nebuni și proști sunteți voi, cei de afară! Gardul spitalului ne separă pe noi, cei detașați de toate grijile și care credem că numai uniți și cu zâmbetul pe buze putem face din țara asta cea mai bogată țară, și voi, cei de afară, care vă omorâți, vă jigniți, vă bateți,… furați, vindeți la străini și distrugeți bucată cu bucată frumoasa noastră patrie ! Cei de aici sunt sănătoși, din punct de vedere mental! Pot fi, maxim, zece excepții! De la începutul lunii viitoare, la poartă se va dubla paza. Nu vrem să pătrundă oameni de nimic sau idei proaste! Apropo de asta: săptămâna trecută a pătruns un tip de afară și voia să facem și noi o manifestație! Și i-am spus că suntem nebuni, dar proști, sigur, nu! Constantine, avem bibliotecă mare, aproape o sută de mii de volume, sală pentru filme de cinematecă, săli de biliard, șah, tenis, dans…Avem spitalul nostru… Avem de toate!

– Mă bucur! Dar de ce te numești Napoleon și nu Ștefan cel Mare? Nu ești român?

– Eram trei Ștefani, iar un țăran foarte înțelept ne-a spus: „E mai nebun cel care afirmă că este Iisus, Moise sau Napoleon, decât cel care spune că-i Ștefan al doilea sau Ștefan al treilea”!

– Să înțeleg că nu vei mai părăsi spitalul?

– Constantine, aici sunt apreciat. Sunt Napoleon! După gard, sunt un nimeni; un om la cheremul oricărui șmecher cu gura mare și cu bani!

Am plecat de lângă Pavel cu o strângere în suflet. Înainte de ieșire m-am întâlnit cu un medic, care m-a însoțit până dincolo de gard, la parcare, unde se afla mașina lui Vasea. Medicul aștepta o dubiță cu niște materiale. Fumam liniștiți când, din spital, un nebun-nebun a aruncat o pisică peste gard. Medicul s-a uitat la pisică, la gard, la cer și a spus:

– Va ploua!
– Poftim??, am întrebat uitându-mă la cerul senin.
– Va ploua! Mâțele zboară la mică înălțime!

Gura păcătosului

Zi frumoasă de primăvară. Ora 14. Mulți trecători pe trotuare. Multe mașini pe străzi. Pe strada Ruginii, o mașină a Poliției rutiere, trasă pe dreapta. Lângă ea, doi agenți tineri opreau anumite mașini, care circulau…La un moment dat polițiștii au oprit un Ford Mondeo condus de o doamnă.

– Bună ziua! Sunt agentul Popescu, de la Poliția Rutieră!

– M-ați prins că n-am centura pusă!...

– Nu v-am oprit pentru centură. Știți…

– Vorbeam la telefon! Asta e! Femeile vorbesc mult. Și așa și la telefon…

– V-am oprit pentru…

– RCA! De mai multe ori mi-a spus bărbatu-meu, înainte de întâi, că a expirat asigurarea, dar n-am avut timp să-mi iau alta! Voi lua mâine. Promit!

– Doamnă!.. V-am oprit pentru…

– Știu, nu trebuie să-mi mai spuneți!, zise duduia și coborî din mașină.

Făcu trei pași la stânga, trei pași la dreapta, în final încă trei pași spre polițist.

– Vă place cum merg?

– Da!, spuse agentul.

– Credeați că dacă am băut două pahare cu vin, în această zi deosebită, pentru mine, mi-am băut și mintea și nu mai pot condu-

ce?! Vedeți că merg drept? Înseamnă că nu-s beată! N-am dreptate? Spuneți!

– Doamnă, astăzi este 8 martie! Vrem… Voiam… să vă dăm o floare!... Nici nu mai știm!...

Atenție la câini

Când spunem despre câine că este cel mai bun prieten al omului, ne gândim că este prietenul bărbatului? sau prietenul femeii?

Anul trecut, prin luna aprilie, după o perioadă mare de tatonare a pieții, Bertha și Sică Popescu și-au cumpărat un pui de ciobănesc german. Un așa cățeluș drăgut, de mult n-am mai văzut. Să-l mănânci, nu altceva! Și Sică l-ar mânca. De ciudă! El și-a dorit un ciobănesc mioritic. A câștigat soția. Eu cred că, în acea perioadă, erau mai mulți pui de ciobănesc german de vânzare.

Un câine mare sau mic trebuie îngrijit, alimentat, plimbat, dresat. Bertha lucrează, zilnic, de la ora 8 la ora 18, sau chiar 19. Sică are un program puțin mai lejer: de la ora 8 la 16. După mai multe ședințe de familie s-au stabilit anumite sarcini. Cea mai importantă: Sică să se ocupă de câine. Degeaba a protestat amicul! „Votul" soției a fost în majoritate.

Sică a început „serviciul" chiar a doua zi, după ora 16.30. Neamțul cel mic, pe care l-au botezat Samson, era prea mic pentru lesă. L-a scos nelegat, iar mititelul, speriat de oameni și zgomot, mergea atât de aproape de picioarele amicului încât, ușor l-ar fi călcat.

Au mers până în capătul bulevardului, adică mai mult de un kilometru. Aceasta a fost prima plimbare. A doua a fost mai ușoară, a treia- și mai ușoară. Încet-încet, cel mic s-a învățat să meargă la un metru în față.

Era o atracție pentru toți trecătorii, dar mai ales pentru cei mici,

care-l mângâiau, îl pieptănau, îl pupau, îl strângeau în brațe. Sică era fericit. Fericit era și cățelușul. Cu cât trecea timpul și era mai răsfățat, cu atât se plimba mai țanțoş. După plimbare se opreau în parc, un sfert de oră, apoi o luau spre casă.

La 50 de metri de ieșirea din parc, se afla un bar. Mic, drăguț. Într-o zi, în fața barului, la o țigară, l-a întâlnit pe vecinul de scară, care locuiește chiar deasupra lor.

– Sică, nu bei o bere?, l-a întrebat acesta.

– Sunt cu „copilul"! Și nu mă lasă cu el înăuntru.

– Tragem covorașul de picioare într-o parte și așezăm cățelul… Poate stă cinci minute.

– Îi dau și o bomboană. Îi place. Linge la ea până o topește.

Au băut berea în liniște, pentru că ciobănescul german a fost cuminte.

Acesta a fost începutul. În lunile următoare, după plimbări, parc, întotdeauna urma barul, cu câteva beri pentru Sică, covorașul și bomboana pentru Samson, care crescuse binișor, semănând din ce în ce mai mult cu Samson din poveste. Ciobănescul german ajunsese să cunoască atât de bine meteahna stăpânului încât, după plecarea din parc, fugea și se așeza pe covorașul din fața barului și aștepta bomboana. Sică era foarte mulțumit de câine, socotindu-l un animal aproape perfect. Aproape perfect, din cauză că nu lătra! Deloc! Nu știa ce voce are, dacă-i subțire, dacă-i groasă!...

La începutul lunii septembrie, Sică a plecat la o specializare de 10 zile în Franța. Bertha, vrând-nevrând, după terminarea serviciului, a trebuit să iasă cu câinele familiei la plimbare. Când s-a întors amicul, soața l-a luat la întrebări:

– Om serios ești tu?!

– Ce ai, dragă?

– Dacă aveam copii, tot așa îi învățai?

– Ce să-i învăț, dragă?

– Te faci că nu știi!

– Ce să știu? Nu știu!

– Câinele te-a dat de gol! A fugit și s-a așezat în fața cârciumii unde te aghezmuiești! Cică el plimba câinele! El bea, iar cățelușul îl păzea! Așa au mers treburile! Cred că te-a adus și acasă!

După câteva zile, la o bere, Sile s-a destăinuit:

– Sunt foarte supărat! Nevastă-mea îi nemțoaică, ciobănescul e german!.. Dacă ar fi ciobănesc mioritic, adică de-al nostru, nu m-ar pârî soției!

Ca la țară

A trăit mult moșul meu: 92 de ani! Sâmbătă seară am aflat că înmormântarea este a doua zi, la ora 12.

Duminică, dimineață, pe la ora 9, am ajuns în sat. Pe vremuri, la acea oră, era multă mișcare, în zilele noastre nici câini nu lătră, chiar dacă-s mai mulți ca înainte. Am mers direct la familia îndoliată, să mai ajut la treabă, dacă este nevoie.

– Costeluș, nu sunt sigur, că-l îngropăm astăzi, mi-a spus Dorel, un verișor. Pe popa al nostru l-a luat salvarea, dimineață, pentru că avea ceva dureri abdominale, iar cel de la Hoțureni a zis că trebuie să o ducă pe fiică-sa la Suceava, la aeroport. A promis că găsește pe cineva, să meargă în locul lui. Era optimist.

– Te pot ajuta cu ceva?, am întrebat.

– Nu. Preotul de la Hoțureni vine, dacă vine, după ce termină slujba. Înseamnă că pe la ora 1, 1 și jumătate va fi înmormântarea. Până atunci, program de voie.

La discuție a asistat și Toni, șoferul mașinii funerare sau mortuare, un Mercedes gri, luxos.

– Domnule Constantin, echipa noastră de fotbal are meci la Lunca. Șoferul microbuzului primăriei este deja criță… Nu vreți să ducem jucătorii la teren, la Lunca?, m-a întrebat șoferul mașinii mortuare. V-am întrebat pentru că știu că demult, când erați de vârsta mea, ați jucat fotbal.

– Da…

– Dus-întors, până acolo, sunt 20 de kilometri. La ora 11 trebuie să fim pe teren.

– Știu. Fie.

– Să mergem la Primărie. Acolo așteaptă băieții.

Am băgat în mașina mea șase băieți, pe cei mai pirpirii. Ceilalți, opt sau nouă, i-a ticsit Toni, șoferul mașinii mortuare în… mașina mortuară! Întâi am focut ochii mari, apoi, după ce m-am uitat cum i-a depozitat în acea mașină sinistră, am râs ca un apucat!

Până la Lunca am făcut un sfert de oră. Pe drum „pirpirii" mei, cât se poate de veseli, au vorbit despre scheme de joc, chestii, socoteli, daraveri, încât, la un moment dat am gândit: „naționala" satului nostru sigur este formată din fotbaliști de la Barcelona, Real, Juventus, Bayern!... Acolo, când am văzut câțiva țărani făcându-și cruce, în timp ce erau basculați cei opt sau nouă fotbaliști ai noștri din mașina mortuară, am râs și mai tare. Toți cei prezenți la stadion, mari și mici, plus cățel și pisici, s-au adunat în jurul mașinii mortuare. Cei bătrâni au văzut, cred, în premieră o mașină pentru morți! L-am sunat pe vărul Dorel, iar acesta mi-a zis că preotul de la Hoțureni vine la ora 12.30. De asemenea, Dorel m-a rugat să trec, în drum spre casă, pe la cimitir, care se află în spatele bisericii, ca să văd starea gropii. Am avut timp să văd și ceva fotbal. Aproape o repriză. „Internaționalii" noștri… au fost de tot râsul! Ca niște babe! Au primit, în 45 de minute, patru goluri. Se mișcau în stânga și în dreapta ca niște culegători de ciuperci, în pădure.

– Toni!, l-am strigat pe șofer. Vezi dacă i-ai adus cu mașina morților?! Hai, să plecăm acasă! Când nu vor mai vedea mașina, poate își revin! Mergi tu înainte și să oprești la cimitir.

Am intrat în cimitir, ne-am uitat în toate părțile, n-am văzut groparii. Am început să strigăm, să fluierăm, să claxonăm. O mătușă ne-a întrebat de ce facem gălăgie. I-am spus de ce. „Groparii dorm sub plopul acela!", ne-a spus ea și a arătat copacul în cauză. Am intrat cu mașina morților, pe o alee, până la plop, până la „harnicii lucrători"…

Și am claxonat. Au sărit în picioare, amândoi. Când au văzut mașina care aduce morți, au luat-o la fugă.

– Unde-i groapa?, am strigat în urma lor.

– Nu-i!...

– Cum nu-i?! Stați, oameni buni, că n-am venit cu mortul! Stați!

– Nu-i gata!..., au zis, după ce s-au oprit și si-au revenit puțin.

– Au băut încontinuu de dimineață! Pe la ora 9 erau deja criță! Cine să sape? Dorm de vreo două ore!, ne-a spus mătușa cu care vorbisem mai devreme și ne trimisese la plop.

Într-adevăr, săpaseră în jur de trei sferturi de metru.

– Aveți aproape două ore la dispoziție. Dacă nu sunteți în stare să o terminați singuri, chemați ajutoare! Telefon văd că aveți!

I-am lăsat săpând cu spor. Eu am mers la mort, Toni s-a dus să pregătească mașina pentru ultimul drum al mortului, lung de aproape un kilometru și jumătate.

Preotul a venit la ora 13. În ogradă erau în jur de treizeci de oameni. Văzând cât de puțini sunt, preotul, înainte de a începe slujba, nu s-a abținut să nu întrebe:

– Foarte puțini enoriași! Unde-s ceilalți, de ce n-au venit?

– Ceilalți enoriași sunt în spatele bisericii!, a spus moș Sile.

– Ce fac acolo?

– Nu fac nimic! Se odihnesc!

– Acolo?!

– Acolo i-a dus părintele nostru!

– De ce?

– Păi… acolo-i cimitirul! I-a îngropat… ca la țară!

Cuprins